

Opr. št. X K 10615/2010

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Okrožno sodišče v Ljubljani je po okrožni sodnici Dejana Fekonja, ob sodelovanju Kristjana Gučka kot zapisnikarja, v kazenski zadevi zoper obtožena Braneta Goršeta in Jožeta Šušteršiča, zaradi kaznivega dejanja zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po 2. in 1. odstavku 240. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in kaznivega dejanja napeljevanja h kaznivemu dejanju zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po 2. in 1. odstavku 240. člena KZ-1 v zvezi s 1. odstavkom 37. člena KZ-1, po obtožbi Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije, opr. št. Kt-S-35/09 z dne 29.5.2012, modificirani dne 25.4.2013 in 26.4.2013, po dne 21.11.2012, 26.11.2012, 10.12.2012, 12.12.2012, 21.1.2013, 30.1.2013, 4.3.2013, 11.3.2013, 22.4.2013, 24.4.2013 in 26.4.2013 opravljenih javnih glavnih obravnavah, v navzočnosti obtoženega Braneta Goršeta, njegovih zagovornikov odvetnikov Mitje Jeleniča Novaka in Emila Zakonjška, obtoženega Jožeta Šušteršiča, njegovega zagovornika, odvetnika Gorazda Fišerja ter okrožnega državnega tožilca Edvarda Ermenca, dne 26.4.2013

r a z s o d i l o :

Obtoženi BRANE GORŠE,

sin Franca in Marije, rojene Janko, rojen 24.4.1960 v Ljubljani, EMŠO 2441960500165, stanujoč Rožna dolina cesta XVII/19, Ljubljana, Slovenec, državljan R Slovenije, poročen, oče dveh nepreskrbljenih otrok v starosti 18 in 21 let, s končano Pravno fakulteto v Ljubljani, po poklicu odvetnik, prejema 1.500 EUR osebnega dohodka, po lastni izjavi brez nepremičnega premoženja, lastnik treh starodobnih avtomobilov znamke Mercedes Benz, v skupni vrednosti 250.000 EUR, do dne 23.10.2012 izključni lastnik družbe Finis d.o.o. s sedežem v Savudriji na Hrvaškem, ta družba je družbenik družbe Era Maris d.o.o. s sedežem v Bujah na Hrvaškem, neobsojen, še v drugem kazenskem postopku pred Okrožnim sodiščem v Kopru, opr. št. X Kpr 5961/2013, zaradi kaznivega dejanja po 2. in 1. odstavku 228. člena in drugih, od dne 15.2.2013 v priporu v ZPKZ Koper;

in

obtoženi JOŽE ŠUŠTERŠIČ,

sin Miha in Hedvike, rojene Perme, rojen 26.12.1951 v Podravski Slatini, EMŠO 2612951500367, stanujoč Dolenje Selce 11, Dobrnič, Slovenec, državljan R Slovenije, živi v zunajzakonski skupnosti z Dorico Benedik, brez otrok, s končano Srednjo prometno šolo, po poklicu prometni tehnik, upokojen, prejema 362 EUR pokojnine, lastnik dveh osebnih avtomobilov znamke Opel Frontera in Mercedes Benz, lastnik oziroma solastnik več nepremičnin, solastnik družbe Dorikvan d.o.o., solastnik družbe MC Medicor d.d., neobsojen, ni v drugem kazenskem postopku, na prostosti;

sta kriva,

1.

da je BRANE GORŠE

pri vodenju gospodarske dejavnosti, zato da bi drugemu pridobil premoženjsko korist, zlorabil svoj položaj glede razpolaganja s tujim premoženjem, z dejanjem pa je bila pridobljena velika premoženjska korist in je hotel drugemu pridobiti tako premoženjsko korist, s tem, da je v časovnem obdobju od 05.01.2004 do 10.03.2004 na Tavčarjevi ulici 6 v Ljubljani kot stečajni upravitelj, imenovan s sklepom stečajnega senata Okrožnega sodišča v Ljubljani, opr. št. St 224/2002 z dne 17.12.2002, v stečajnem postopku nad stečajnim dolžnikom HKS Sicura – v stečaju (v nadaljevanju: stečajni dolžnik), v okviru prodaje terjatev stečajnega dolžnika do 327 fizičnih oseb,

dne 05.01.2004 Okrožnemu sodišču v Ljubljani podal predlog, ki ga je dopolnil dne 16.01.2004, za odobritev prodaje terjatev stečajnega dolžnika do 327 fizičnih oseb v nominalni vrednosti 47.924.056,00 SIT (199.983,54 EUR),

dne 13.02.2004, po odreditvi prodaje terjatev stečajnega senata z dne 20.01.2004 ter po dne 03.02.2004 v časopisu Delo objavljenem oglasu za zbiranje ponudb za prodajo terjatev, na katerega se je s podano ponudbo odzval Jože Šušteršič, Okrožnemu sodišču v Ljubljani podal predlog za odobritev prodaje navedenih terjatev do fizičnih oseb edinemu ponudniku Jožetu Šušteršiču za ponujeno kupnino 8.000.000,00 SIT (33.383,41 EUR),

dne 10.03.2004, po odreditvi prodaje stečajnega senata s sklepom z dne 25.02.2004, z Jožetom Šušteršičem sklenil pogodbo o prodaji 327 terjatev v vrednosti 47.924.056,00 SIT (199.983,54 EUR) za kupnino 8.000.000,00 SIT (33.383,41 EUR),

čeprav je ob podaji predloga z dne 05.01.2004 vedel, da v trenutku podaje predloga ni bilo nobenega upravičenega razloga za prodajo terjatev, saj so dolžniki stečajnemu dolžniku v določenem obsegu sami poplačevali svoje dolgove, v manjšinskem delu terjatev, kjer dolžniki svojih obveznosti niso izpolnjevali, pa njihova takojšnja prodaja prav tako ni bila upravičena, saj je predlog za prodajo terjatev podal le nekaj dni za tem, ko je z dnem 01.01.2004 prenehala zaposlitev dveh delavk, ki sta za stečajnega dolžnika uspešno opravljali izterjavo terjatev, terjatve so bile zavarovane z administrativnimi prepovedmi,

dolžnikov pa ni niti pozval na vračilo dolgov niti ni poskusil z izterjavo terjatev, tudi na način nadaljnje zaposlitve vsaj ene osebe, ki bi nadaljevala z izterjavo terjatev,

z opisanimi dejstvi pa je bil seznanjen tudi ob podaji predloga z dne 13.02.2004, v katerem je lažno navedel, da bi vsak drug način poskusa vnovčitve pomenil samo dodatne nesorazmerne stroške, in je predlagal odobritev prodaje terjatev Jožetu Šušteršiču, čeprav je ponujena kupnina predstavljala le 16,7% nominalne vrednosti teh terjatev in je bilo v času do vključno 12.02.2004 na transakcijski račun stečajnega dolžnika iz naslova vračil posojil nakazano 4.325.535,00 SIT (18.050,14 EUR), dne 15.03.2004 pa s tega računa na transakcijski račun kupca terjatev Jožeta Šušteršiča prenakazano 6.734.205,00 SIT (28.101,34 EUR),

oba navedena predloga za prodajo vseh terjatev pa je kljub vsem opisanim dejstvom podal, pri čemer je ravnal z namenom, da bi Jožetu Šušteršiču pridobil premoženjsko korist, kar je v nasprotju z določilom 5. in 6. točke I. odstavka 80. člena Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji, v skladu s katerima bi moral kot dober gospodar skrbeti za izterjavo terjatev stečajnega dolžnika, v nasprotju z 151. členom istega zakona pa pred odreditvijo prodaje ni poskrbel za opravo predhodne cenitve dejanske vrednosti terjatev,

s svojim ravnanjem pa je na škodo upnikov stečajnega dolžnika Jožetu Šušteršiču pridobil premoženjsko korist v višini najmanj 196.009,54 EUR (tedanjih 46.971.727,00 SIT), kar predstavlja veliko premoženjsko korist;

2.

da je **JOŽE ŠUŠTERŠIČ**

Braneta Goršeta naklepoma napeljal k storitvi kaznivega dejanja zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po II. in I. odstavku 240. člena Kazenskega zakonika (KZ-1), opisanega v točki I izreka, s tem, da ga je kot stečajnega upravitelja HKS Sicura v stečaju,

neugotovljenega dne v času od septembra 2003 do dne 05.01.2004 nagovoril, da poda predlog za prodajo terjatev stečajnega dolžnika do 327 fizičnih oseb v nominalni vrednosti 47.924.056,00 SIT (199.983,54 EUR),

in po oddani ponudbi za odkup terjatev, datirani z dnem 08.02.2003, ki je bila objavljena v časopisu Delo, še nagovoril, da je dne 13.02.2004 Okrožnemu sodišču v Ljubljani podal predlog za odobritev prodaje terjatev do fizičnih oseb njemu kot edinemu ponudniku za ponujeno kupnino 8.000.000,00 SIT (33.383,41 EUR),

nato pa dne 10.03.2004 z Branetom Goršetom kot stečajnim upraviteljem sklenil pogodbo o prodaji 327 terjatev v vrednosti 47.924.056,00 SIT (199.983,54 EUR) za kupnino 8.000.000,00 SIT (33.383,41 EUR),

na podlagi katere je bilo na njegov transakcijski račun št. 18309-4044030796, odprt pri banki Domžale d.d., dne 15.03.2004 iz naslova vračil posojil fizičnih oseb z računa stečajnega dolžnika nakazano 6.734.205,00 SIT (28.101,34 EUR),

z opisanim ravnanjem pa je povzročil, da je Brane Gorše storil dejanja, opisana pod točko 1 izreka, s čimer si je omogočil pridobitev premoženjske koristi v višini najmanj 196.009,54 EUR (tedanjih 46.971.727,00 SIT), kar predstavlja veliko premoženjsko korist.

S tem sta storila:

- obtoženi Brane Gorše z dejanjem pod točko 1 kaznivo dejanje zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po 2. in 1. odstavku 240. člena KZ-1,
- obtoženi Jože Šušteršič z dejanjem pod točko 2 kaznivo dejanje napeljevanja h kaznivemu dejanju zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po 2. in 1. odstavku 240. člena KZ-1 v zvezi s 1. odstavkom 37. člena KZ-1.

Obtoženemu Branetu Goršetu se na podlagi 2. odstavka 240. člena KZ-1 izreče kazen

4 (štiri) leta zapora.

Obtoženemu Jožetu Šušteršiču se na podlagi 2. odstavka 240. člena KZ-1 izreče kazen

3 (tri) leta zapora.

Na podlagi 1. in 3. odstavka 47. člena KZ-1 se obtoženima Branetu Goršetu in Jožetu Šušteršiču izreče

stranska denarna kazen,

in sicer Branetu Goršetu v višini 1.500 dnevnih zneskov, to je 49.905 EUR;

Jožetu Šušteršiču pa v višini 1.000 dnevnih zneskov, to je 33.270 EUR.

Denarno kazen sta obtožena dolžna plačati v roku treh mesecev od pravnomočnosti sodbe. Če se denarna kazen ne bo dala niti prisilno izterjati, jo bo sodišče izvršilo tako, da bo za vsaka začeta dva dnevna zneska denarne kazni (za vsakih 66,54 EUR) določilo en dan zapora.

Na podlagi 74. člena KZ-1 in 2. odstavka 75. člena KZ-1 je obtoženi Jože Šušteršič dolžan plačati znesek 196.009,54 EUR, kar predstavlja znesek protipravne premoženjske koristi.

Na podlagi 2. odstavka 105. člena ZKP se osebe – upnike stečajnega dolžnika HKS Sicura s premoženjskopравnimi zahtevki napoti na pravdo.

Na podlagi 1. odstavka 95. člena ZKP sta obtožena Brane Gorše in Jože Šušteršič dolžna plačati stroške kazenskega postopka iz 1. do 7. točke 2. odstavka 92. člena ZKP.

Obrazložitev:

Obtožena Brane Gorše in Jože Šušteršič sta storitev očitanih kaznivih dejanj zanikala.

Obtoženi Brane Gorše je v zagovoru povedal, da je stečajni dolžnik HKS Sicura v času svojega poslovanja odobral posojila fizičnim osebam, ki so bile po bančnih merilih kreditno nesposobne, krediti pa so se odobrvali na podlagi določenega jamstva kreditojemalca, bodisi zastave osebnega vozila bodisi administrativne prepovedi. Ob začetku stečajnega postopka je stečajni dolžnik razpolagal samo s terjatvami, ki so izhajale iz kreditov, zavarovanih z administrativnimi prepovedmi. Od začetka stečaja sta bili pri stečajnem dolžniku zaposleni dve delavki Barbara Grad in Daniela Draučbaher, ki sta delali na »osebni izterjavi« kreditov, tako, da sta telefonsko kontaktirali z dolžniki s pozivi na vračilo sredstev. Tako so nekateri dolžniki svoje obveznosti poravnali (obročno ali s poplačilom v enkratnem znesku), nekateri pa kreditov niso vračali. Njegov namen je bila zaposlitev obeh delavk tudi v letu 2004, saj je njuno izterjavo ocenil kot uspešno, vendar je njegov predlog naletel na ostro nasprotovanje upniškega odbora. Ker se upniški odbor ni strinjal s podaljšanjem zaposlitve delavk za izterjavo dolgov, ker je šlo za rizične in slabo zavarovane terjatve, glede na nesmotrnost sodne izterjave in glede na neodziv bank, na katere se je računalo, da bodo terjatve odkupile, je predlagal prodajo teh terjatev. Postopek prodaje terjatev je bil izveden transparentno in v skladu s predpisi, o sami prodaji pa je odločalo oziroma podalo mnenje več subjektov, in sicer Banka Slovenije, stečajni senat in upniški odbor. Pri prodaji terjatev ni imel nobenega osebnega kontakta s kupcem terjatev. Obt. Jožeta Šušteršiča je prvič srečal pri Dorici Benedik, ki je opravljala računovodstvo za njegovo pisarno in ga je na podlagi njenega komuniciranja štel za stranko Benedikove. O tem, da naj bi bila zunajzakonska partnerja, je izvedel šele kakšnega pol leta po prodaji terjatev. Povedal je še, da iz naslova prodaje predmetnih terjatev ni pridobil nikakršne premoženjske koristi ter da mu ni znano, kaj se je dogajalo s terjatvami po njihovi prodaji.

Obtoženi Jože Šušteršič je zaslišan v preiskavi povedal, da obt. Braneta Goršeta ne pozna oziroma ga pozna le na videz, morda sta se srečala enkrat ali dvakrat. V zvezi s predmetnim odkupom terjatev se z njim ni dogovarjal. Do sklenitve in realizacije obravnavane pogodbe o prodaji oziroma nakupu terjatev je prišlo potem, ko je dal ponudbo za odkup terjatev, katerih prodaja je bila oglaševana v časopisu Delo z dne 3.2.2004. Bil je edini ponudnik in njegova ponudba je bila očitno primerna in zato je bila tudi sprejeta. Na glavni obravnavi se obtoženec ni zagovarjal.

Sodišče je v dokaznem postopku v soglasju s strankami prebralo izpovedbe prič Bojana Oblaka, Sama Nučiča, Romane Razgor, Elide Marušič, Besime Šabić, Stojanke Stjepanović, Jožeta Marčuna, Danijela Malisa, Nataše Zavadlav, Nataše Mištrafović, Mitja Gaspari, Rudolfa Bizaja, Barbare Grad, Daniele Draučbaher in Jelke Rozman.

Sodišče je v dokaznem postopku zaslišalo priče Bojana Oblaka, Sama Nučiča, Barbaro Grad, Daniela Draučbaher, Dorico Benedik, Jelko Rozman, Ivico Žlogar in Polono Mulec ter sodna izvedenca Matejo Gubanec – sodno izvedenko ekonomsko finančne stroke in Dorijana Keržana – sodnega izvedenca za preiskave pisav in dokumentov.

Sodišče je v dokaznem postopku prebralo listine v rednem delu spisa: dopis Banke Celje z dne 3.5.2010, dopis A Banke Vipa z dne 4.5.2011, strokovno mnenje Silvane Jagodic z dne 14.6.2011 in dopolnitev mnenja z dne 13.9.2011, strokovno mnenje Anke Černe z dne 10.10.2011, dopis Geodetske uprave z dne 5.6.2012 s prilogami, dopis Davčnega urada Ljubljana z dne 11.6.2012, dopis Davčnega urada Novo mesto z dne 14.6.2012 s priloženim informativnim izračunom dohodnine za leto 2010 za Jožeta Šušteršiča, dopis Geodetske uprave RS z dne 1.10.2012 s priloženim potrdilom z dne 1.10.2012 in lastninskim listom, kazenski list za oba obtožena, dopis Davčnega urada Novo mesto z dne 5.10.2012, dopis Davčnega urada Ljubljana z dne 11.10.2012 s priloženimi informativnimi izračuni dohodnine za leto 2010 in 2011 za Braneta Goršeta, dopis Telekom Slovenije z dne 28.11.2012 in dopis Okrožnega sodišča v Ljubljani, Oddelka za gospodarsko sodstvo z dne 13.12.2012.

V prilogah A: sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, št. St 224/2002 z dne 17.12.2002 (A1), predlog za prodajo premičnega premoženja in terjatev z dne 5.1.2004 (A2-A3), dopolnitev predloga za prodajo premičnega premoženja in terjatev (A4), odgovor stečajnega upravitelja Braneta Goršeta z dne 5.1.2004 (A9), zapisnik 6. seje upniškega odbora z dne 14.1.2004 (A10-A12), objava oglasa z dne 5.1.2004 (A13), ponudba Jožeta Šušteršiča za odkup terjatev, datirana z dnem 8.2.2003 (A14), predlog za prodajo terjatev z dne 13.2.2004 (A15-A16), sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, št. St 224/2002 z dne 25.2.2004 (A17), zapisnik 7. seje upniškega odbora z dne 9.3.2004 (A18), soglasje Banke Slovenije k prodaji terjatev z dne 25.2.2004 (A21), pogodba o prodaji terjatev z dne 10.3.2004 (A22-A23), rekapitulacija vseh vplačil fizičnih oseb v letu 2003 (A24), vračila posojil fizičnih oseb steč. dolžniku od 1.1.2004 do 10.3.2004 (A25-A27), poročilo o prodaji terjatev do fizičnih oseb z dne 17.10.2005 (A28-A29), seznam dolžnikov – fizičnih oseb HKS Sicure (A30-A37), promet na računu HK Sicure od 21.11.2002 do 31.12.2006 (A38), sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, št. St 224/2002 z dne 20.1.2004 (A39), izredno poročilo/terjatve do fizičnih oseb z dne 15.10.2006 (A40-A41), pooblastilo Dorice Benedik in Jožeta Šušteršiča z dne 20.12.2001 (A43), predlog za vpis spremembe v sodni register z dne 21.12.2001 (A44), vročilnici z dne 31.1.2002 in 6.2.2002 (A45, A46), listine glede družbe Zadruga S - sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, št. St 202/2002 z dne 17.3.2004 (A47), ponudba za odkup terjatev z dne 5.4.2004 (A48), predlog z dne 10.4.2004 (A49), sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, št. 202/2002 z dne 16.4.2004 (A50) in pogodba o prodaji terjatev z dne 20.4.2004 (A51), listine glede družbe Plutal d.d. – obvestilo/ predlog z dne 29.3.2001 (A53) in sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, št. St 82/99 z dne 10.4.2001 (A54), seznam prisotnih delničarjev na skupščini družbe MC Medicor d.d. z dne 20.8.2007 (A74), izpise iz baze podatkov Ajpes za družbi MC Medicor d.d. in Dorikvan d.o.o. (A75 in A76), pooblastilo odvetniški družbi Gorše & partner z dne 17.12.2001 za zastopanje družbe MC Medicor d.d. (A77), prva stran pritožbe družbe MC Medicor d.d. z dne 7.7.2002, vložene po Odvetniški družbi Gorše & partner (A78), izpis Ajpesa: Računovodske, knjigovodske in revizijske dejavnosti in davčno svetovanje Dora Benedik s.p. (A86), pogodba o hrambi z dne 28.3.2003 (A92-A93), kronologija pridobivanja izpisa stečajnega računa HKS Sicure (A101-A103), napovedi za odmero dohodnine in odločbe o odmeri dohodnine za obt. Jožeta Šušteršiča za leta 2004, 2005 in 2006 (A118-A134), seznam dolžnikov – fizičnih oseb HKS Sicure (A403-A417), plačilni nalog z dne 12.3.2004 (A418), oglas v časopisu Delo z dne 3.2.2004 (A419), izpiski glede osebnih vozil in nepremičnin, last Braneta Goršeta (A420-A444), izpis ZZS glede Daniele Draučbaher (A553-A554), izpiski glede osebnih vozil in

nepremičnin, last Jožeta Šušteršiča (A555-A576);

V prilogah B: sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, št. St 224/2002 z dne 22.12.2006 (B1-B15) in z dne 18.6.2007 (B16-B20), poročilo za november 2003 z dne 5.12.2003 (B21-B22), poročilo za december 2003 z dne 7.1.2004 (B23-24), poročilo za februar 2004 z dne 29.2.2004 (B25-B26), pogodba o kreditu z Pajazit Durmiši z dne 10.10.2001 z evidenčnimi listi (B28-B39), pogodba o kreditu z Ireno Kompara z dne 13.9.2001 z evidenčnimi listi (B40-B51), poročilo o prodaji terjatev do fizičnih oseb z dne 17.10.2005 s seznamom terjatev (B71-B82), dopis stečajnega upravitelja Novi LB d.d. z dne 7.11.2002 s primopredajnim zapisnikom z dne 18.11.2002 (B96-B100), položnice o plačilu stroškov na Tavčarjevi 6 v Ljubljani (B121-B202), dopisi, poslani s strani HKS Sicura kreditojemalcem iz novembra 2003 (B204-B220), izpisek transakcijskega računa od HKS Sicura glede Daniele Draučbaher (B221- B227), računa z dne 12.10.2004 in 16.11.2004 (B231-B233) in končno poročilo Zbornice upraviteljev Slovenije z dne 12.2.2013 (B256-B258).

V prilogah C: listine glede dolžnice Elide Marušič: dopis stečajnega dolžnika z dne 11.6.2003 (C5), izpis plačil kredita stečajnemu dolžniku in Jožetu Šušteršiču (C6-C7), dopis Jožeta Šušteršiča delodajalcu Elide Marušič z dne 19.12.2006 (C8), dopis stečajnega dolžnika delodajalcu Elide Marušič z dne 23.5.2005 (C9), pogodba o kreditu z dne 15.10.2001 (C10), odstopna izjava in upravno izplačilna prepoved z dne 15.10.2001 (C11-C12), predlog stečajnega upravitelja glede korespondenčne seje upniškega odbora 15.6.2005 z dne 20.6.2005 (C13-C14), dopis predsednika upniškega odbora z dne 11.7.2005 (C15), potrdilo o plačilu z dne 11.7.2005 (C16), listine glede dolžnika Jožeta Marčuna: pogodba o kreditu z dne 10.8.2001 (C23-C28), evidenčni list kreditojemalca (C29), dopis stečajnega dolžnika z dne 25.5.2005 (C30), listine glede dolžnice Stojanke Stjepanović: dopis Jožeta Šušteršiča z dne 31.8.2007 (C31), dopisa stečajnega dolžnika z dne 13.2.2006 (C32) in z dne 30.6.2005 (C33), potrdila o plačilu posojila (C34-C37), pogodba o kreditu z dne 6.11.2001 (C38-C44), poročilo z dne 14.4.2003 (C46-C47), zapisnik 5. seje upniškega odbora z dne 29.10.2003 (C51-C54), lastninski list za Jožeta Šušteršiča (C124-C129) in potrdilo Geodetske uprave glede lastništva nepremičnin za Braneta Goršeta (C130), informativni izračun dohodnine za leto 2011 in 2010 za Braneta Goršeta (C131-C136), informativni izračun dohodnine za leto 2010 za Jožeta Šušteršiča (C137), listine glede družbe Tokis d.o.o. – predlog za prodajo terjatev z dne 19.1.2004, ponudba za odkup terjatev z dne 24.2.2004, obvestilo z dne 3.3.2004 in zapisnik korespondenčne seje z dne 4.3.2004 (C139-C144), sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, št. St 224/2002 z dne 16.1.2003 (C188), predlogi stečajnega upravitelja Braneta Goršeta z dne 6.1.2003 (C189), zapisnik seje upniškega odbora z dne 10.6.2003 (C190-C193), pogodba o zaposlitvi za Daniela Draučbaher z dne 6.1.2003 (C730-C731).

Sodišče je prebralo tudi priloge, ki so sestavni del pisnih izvedenskih mnenj oziroma njihovih dopolnitev sodne izvedenke Mateje Gubanec in se nahajajo v prilogah C.

Zavrnitev dokaznih predlogov:

Sodišče je zavrnilo dokazni predlog zagovornika obt. Goršeta za pribavo in pregled celotnega stečajnega spisa HKS Sicura – v stečaju. Iz poteka stečajnega postopka, ki izhaja iz podatkov stečajnega spisa, bi bilo po mnenju zagovornika razvidno delovanje obtoženega

v smislu dobrega gospodarja, ki je vsa dejanja v stečaju, ne samo v zvezi s prodajo predmetnih terjatev, opravljal in izvedel izjemno promptno. Drug razlog za pribavo in pregled stečajnega spisa pa je v možnosti, da se v njem najdejo materialni dokazi, pomembni za obrambo. Iz izpovedbe priče Sama Nučiča na primer izhaja, da naj bi Banka Slovenije glede terjatev podala svoje mnenje na podlagi seznama terjatev, ki ga je posredovalo sodišče oz. stečajni upravitelj in ga tožilstvo ni predložilo, obramba pa z njim ne razpolaga, ker nima dostopa do stečajnega spisa. Obstaja tudi možnost, da se v stečajnem spisu nahajajo tudi druge dokazne listine, pomembne za kazenski postopek.

V tem kazenskem postopku se obt. Branetu Goršetu očita zloraba položaja v zvezi s konkretnim poslom, to je prodajo terjatev stečajnega dolžnika (do 327 fizičnih oseb) in ne zloraba položaja glede njegovega celotnega delovanja kot stečajnega upravitelja v stečajnem postopku nad stečajnim dolžnikom HKS Sicura. Zato je iz tega razloga dokazni predlog za pribavo in pregled stečajnega spisa nepotreben. Sodišče tudi ne sprejema razlage obrambe, da je pribava in pregled stečajnega spisa potrebna iz razloga, ker obramba sama nima dostopa do stečajnega spisa, v njem pa bi se lahko nahajale listine, pomembne za obrambo. Obramba niti ni izkazala, da je za pregled stečajnega spisa zaprosila, pa ji ni bilo ugodeno. Četudi bi temu bilo tako, pa je opozoriti, da je obt. Brane Gorše kot stečajni upravitelj vedel, katere za kazenski postopek pomembne listine naj bi se nahajale v stečajnem spisu in bi jih lahko konkretno poimenoval in predlagal njihovo pribavo, česar pa ni storil. Zato sodišče dokazni predlog za pribavo in pregled stečajnega spisa, brez konkretne navedbe listin, ki naj bi se v njem nahajale in bile relevantne za kazenski postopek, šteje kot neobrazložen in pavšalen. V zvezi z izpovedbo Sama Nučiča pa sodišče opozarja, da se oba seznama terjatev, ki sta bila izdelana, že od vsega začetka nahajata v sodnem spisu (A403-A409, A30-A37), predložena sta bila tudi Samu Nučiču, ki je povedal, da mu je bil predložen takšen seznam in zato ni bilo nobene potrebe, da se ponovno pribavlja. Poleg tega pa iz izpovedb delavcev Banke Slovenije (Nučič, Gaspari, Miklič) tudi jasno izhaja, na podlagi katerih podatkov je Banke Slovenije dala soglasja k prodaji terjatev.

Zagovornika obt. Goršeta sta tekom postopka večkrat predlagala zaslišanje izvedenk finančne stroke Anke Černe in Silvane Jagodic kot izvedenih prič oziroma zaslišanje Silvane Jagodic tudi kot navadne priče ter njuno soočenje s sodno izvedenko finančne stroke Matejo Gubanec. Na predobravnavnem naroku je bilo predlagano zaslišanje izvedenk Jagodiceve in Černetove glede izvedenskih mnenj, ki sta jih izdelali po naročilu obrambe in bi svoje izvedensko mnenje obrazložili ter podali mnenje glede vrednosti terjatev ob prodaji oz. na dan 1.1.2004. Silvana Jagodic je namreč že v fazi stečajnega postopka, ko še ni bila sprejeta odločitev o prodaji terjatev, na prošnjo obtoženega sodelovala pri pregledu poslovanja stečajnega dolžnika in je poslovanje stečajnega dolžnika tudi podrobno analizirala in se že takrat ukvarjala tudi z oceno vrednosti predmetnih terjatev. Na glavni obravnavi dne 11.3.2013 je zagovornik navajal, da bi izvedenka Jagodic lahko izpovedala tudi o konkretnih okoliščinah, na podlagi katerih se je obdolženec odločal o prodaji in o tem, da je sprejel edino ponudbo, ki je bila dana na razpisu. Na glavni obravnavi 24.4.2013 pa je zagovornik navajal, da se sodna izvedenka ni opredelila do vprašanja čiste iztržljive vrednosti terjatev, kar je bila podlaga oz. način, na katerega je v skladu s tedaj veljavno zakonodajo stečajni upravitelj ocenjeval vrednost terjatev v stečajnem postopku. Z zaslišanjem obeh izvedenk bi lahko sodišče tudi s strokovnega stališča ocenilo nek drug aspekt zadeve, na podlagi česar bi pri odločanju zavzelo stališče, ali in katera metoda je v

dani situaciji bolj primerna. Sodna izvedenka je namreč izhajala iz vedenja o tem, v kakšni višini so bile terjatve izterjane do leta 2010, kar pa ne da odgovora na vprašanje, kakšno oceno bi bilo mogoče dati v trenutku, ko so se terjatve prodajale. Na glavni obravnavi 22.4.2013 pa je zagovornik navajal, da je iz zaslišanja sodne izvedenke mogoče sklepati, da strokovno ni sposobna odgovoriti na vprašanja in ponovno predlagal zaslišanje Jagodiceve in Černetove ter postavitev novega izvedenca.

Sodišče je v dokaznem postopku prebralo obe pisni strokovni mnenji, ki sta jih po naročilu obt. Goršeta za potrebe tega kazenskega postopka izdelali Silvana Jagodic in Anka Černe ter se do njiju tudi opredelilo. Sodna izvedenka Mateja Gubanec je tekom postopka izdelala več pisnih izvedenskih mnenj in dopolnitev ter bila večkrat zaslišana tudi na glavni obravnavi. Za potrebe izdelave svojih mnenj je razpolagala z bistveno več dokumentacije, kot Jagodiceva in Černetova, že v preiskavi in tudi tekom glavne obravnave pa se je večkrat opredelila tudi do njunih ugotovitev. Odgovorila je tudi na vsa vprašanja in pripombe zagovornikov in obt. Goršeta, ter odgovorila tudi na vsa vprašanja tožilca in sodišča. Zato je sodišče, ker je njeno celotno izvedensko delo strokovno in argumentirano, le-tega v celoti sprejelo, zaslišanje Jagodiceve in Černetove ter njuno sočenje s sodno izvedenko Gubanec pa ocenilo kot nepotrebno. Zaslišanje Jagodiceve in Černetove tudi ni bilo potrebno v zvezi z okoliščinami, zaradi katerih se je obt. Gorše odločil za prodajo terjatev oz. glede vrednosti predmetnih terjatev, saj je sodišče to ugotavljalo s številnimi drugimi dokazi (pričami, listinsko dokumentacijo in izvedenstvom ekonomsko finančne stroke), ki so dali dovolj podlage za odločitev in zato navedenega ni bilo potrebno ugotavljati še z njunim zaslišanjem. Ker je sodišče ocenilo, da je izvedensko mnenje sodne izvedenke strokovno in argumentirano, je kot neutemeljen zavrnilo tudi dokazni predlog za postavitev novega izvedenca finančne stroke.

Sodišče je zavrnilo dokazni predlog državnega tožilca za branje kazenske ovadbe družbe BT Invest ter kazenske ovadbe z dopolnitvami, ki jih je vložil upniški odbor stečajnega dolžnika HK Sicura. V zvezi z navedbami iz kazenske ovadbe BT Invest je bila prebrana izpovedba direktorja te družbe Rudolfa Bizaja, zato ni bilo nobene potrebe še za branje kazenske ovadbe. V zvezi s kazensko ovadbo upniškega odbora stečajnega dolžnika je sodišče prebralo vse listine, priložene kazenski ovadbi in njenim dopolnitvam, glede navedb v kazenski ovadbi oz. njenih dopolnitvah zaslišalo predsednika upniškega odbora Bojana Oblaka, ki je v imenu upniškega odbora vložil kazensko ovadbo oz. njene dopolnitve, navedbe iz kazenske ovadbe oz. njenih dopolnitev pa v dokaznem postopku tudi preverjalo (z zaslišanjem prič, izvedenstvom). Zato ni bilo potrebe še za branje kazenske ovadbe oz. njenih dopolnitev.

Sodišče je zavrnilo dokazne predloge Bojana Oblaka, kot izhajajo iz pisne vloge z dne 8.3.2013 (list. št. 1188). Za ta kazenski postopek relevantni dokazi, ki se nanašajo na družbi Plutal d.d. in Zadruga S in kažejo na povezavo z obt. Goršetom, se namreč že nahajajo v sodnem spisu, prav tako listine glede zaposlitve Daniele Draučbaher. Dokaze, ki kažejo na povezavo obt. Goršeta z družbami iz skupine Finesto d.o.o. pa je predložil že državni tožilec.

Zagovorniki obtoženih so podali ugovor, da Bojan Oblak ni oškodovanec v tej kazenski zadevi iz razloga, ker je stečajni postopek zaključen in je bil kot upnik poplačan. Ugovor ni

utemeljen. Po določilu 144. člena KZ-1 je oškodovanec tisti, kateremu je kakršnakoli njegova osebna ali premoženjska pravica s kaznivim dejanjem prekršena ali ogrožena. Stečajni postopek se vodi zaradi uresničitve interesa upnikov, da dosežejo poplačilo svojih terjatev, torej zaradi sodnega varstva pravice upnikov, da v čim večji meri dosežejo poplačilo svojih terjatev. Obt. Goršetu se je očitala zloraba položaja stečajnega upravitelja z namenom pridobiti premoženjsko korist Jožetu Šušteršiču na škodo upnikov stečajnega dolžnika. S kaznivim dejanjem so bile torej prizadete premoženjske pravice upnikov stečajnega dolžnika, saj so bili zaradi kaznivega dejanja v stečajnem postopku poplačani v manjši višini, kot bi bili sicer, če do kaznivega dejanja ne bi prišlo. Zato je sodišče v postopku Bojanu Oblaku dovolilo izvajati njegova upravičenja kot oškodovanca.

Modifikacija obtožbe:

Okrožni državni tožilec je dne 25.4.2013 obtožbo modificiral na način, kot je razvidno iz pisne modifikacije le-te (list. št. 1391). Modifikacijo obtožbe je tudi pisno in nato še na glavni obravnavi dne 26.4.2013 ustno obrazložil. Sodišče je modifikacijo obtožbe dopustilo, saj je bila podana v skladu s 344. členom ZKP. Nanaša se namreč zgolj na novo ugotovljeno dejansko stanje glede višine nakazil na TR račun obt. Šušteršiča oziroma na ugotovljeno višino pridobljene premoženjske koristi, kot izhaja iz dopolnitev izvedenskih mnenj in izpovedbe sodne izvedenke ekonomsko finančne stroke, s katerimi so bile stranke seznanjene že na obravnavi 24.4.2013.

Sodišče je opis dejanja po obtožbi samo spremenilo v 3. odstavku opisa dejanja, ki se nanaša na obt. Jožeta Šušteršiča, v katerem je bilo navedeno, da je oddal ponudbo za odkup terjatev dne 8.2.2003. Obt. Jože Šušteršič namreč pisne ponudbe za odkup terjatev ni oddal dne 8.2.2003, temveč je bila ponudba le datirana s tem datumom. Očitno je pri zapisu na ponudbi prišlo do navedbe napačne letnice 2003, namesto 2004, kar potrjuje tudi okoliščina, da je iz žiga na ponudbi razvidno, da je bila na naslov stečajnega upravitelja prejeta dne 13.2.2004 in torej oddana nekaj dni pred tem datumom. Zato je sodišče zaradi jasnosti ta del opisa spremenilo tako, da je obt. Šušteršič oddal ponudbo, datirano z dnem 8.2.2003.

Ugotovljeno dejansko stanje:

Banka Slovenije je pri Okrožnem sodišču v Ljubljani dne 17.12.2002 vložila predlog za začetek stečajnega postopka nad dolžnikom Hranilno kreditno službo SICURA Ljubljana (v nadaljevanju HKS Sicura). Stečajni senat Okrožnega sodišča v Ljubljani (v nadaljevanju stečajni senat) je s sklepom št. St 224/2002 z dne 17.12.2002 začel stečajni postopek nad dolžnikom HKS Sicura in za stečajnega upravitelja imenoval Braneta Goršeta, odvetnika iz Ljubljane.

Dne 6.1.2003 je stečajni upravitelj sodišču podal predlog za sklenitev pogodbe o zaposlitvi za določen čas z delavkama Danielo Draučbaher in Barbaro Grad, ki sta dotodaj za HKS Sicura delali s komintenti dolžnika pri vračanju posojil. Stečajni senat je s sklepom z dne 16.1.2003 izdal soglasje za sklenitev pogodbe o zaposlitvi z obema delavkama za delo s komintenti stečajnega dolžnika za določen čas od 17.12.2002 do 30.6.2003. Ne glede na sklep stečajnega senata je stečajni upravitelj Branec Gorše dne 6.1.2003 sklenil z delavko Danielo Draučbaher pogodbo o zaposlitvi za določen čas od 18.12.2002 do 31.12.2003. Obe

delavki sta dejansko opravljali delo pri izterjavi vračila posojil fizičnih oseb do 31.12.2003.

Dne 5.1.2004 je Brane Gorše stečajnemu senatu podal predlog za prodajo terjatev do fizičnih oseb na podlagi odobrenih posojil s stanjem na dan 1.1.2004, skupaj 329 posojil v skupnem znesku 48.172.856,00 SIT. Kot je zapisal v predlogu za prodajo, je le-tega podal glede na stališče upniškega odbora, da se od 1.1.2004 dalje nima več zaposlenih delavk, ki sta delali na izterjavi terjatev. V predlogu je podal pregled stanja posojil v skupnem zbiru po posamezni lokaciji in navedel, da se del teh posojil ne odplačuje in je izterjava vprašljiva, kupec pa bo moral plačati DDV na razliko v ceni. Stečajnemu senatu je predlagal odobritev prodaje navedenih terjatev, na način z zbiranjem ponudb brez objave najnižje ponudbe.

V dopisu predsedniku upniškega odbora Bojanu Oblaku z dne 5.1.2004 je obt. Gorše predlagal, da upniški odbor zavzame stališče, po kateri ponujeni ceni se terjatve še prodajo in kaj v primeru, če nobena ponudba ne dosega želja upniškega odbora po ponujeni ceni. V dopisu je še zapisal, da glede na rizičnost, slabo zavarovanost terjatev in kar precejšnjega dela posojil, katera se ne vračajo, ocenjuje za uspeh vsako dobljeno ponudbo.

Dne 16.1.2004 je obt. Gorše stečajnemu senatu podal dopolnitev predloga za prodajo terjatev, v katerem je predlog z dne 5.1.2004 popravil glede števila danih posojil na 327 in znesek teh posojil na 47.924.056,00 SIT, saj je zaradi zamude pri plačilnem prometu v letu 2004 prišlo do poplačila dveh posojil. Ponovno je predlagal, da se odobri informativno zbiranje ponudb za nakup terjatev.

Stečajni senat je s sklepom z dne 20.1.2004 odredil prodajo dolžnikovega premoženja – terjatev do fizičnih oseb na podlagi 327 posojil v znesku 47.924.056,00 SIT s stanjem na dan 1.1.2004.

Dne 14.1.2004 je bila 6. seja upniškega odbora. Iz zapisnika seje izhaja, da je na njej predsednik upniškega odbora navzoče seznanil s poročilom stečajnega upravitelja Braneta Goršeta za mesec november 2003, v katerem je Gorše ocenil dotedanjo izterjavo posojil kot uspešno, obt. Gorše pa je na seji podal poročilo za december 2003, ter predlagal odprodajo terjatev in ob tem navedel, da je za to malo zanimanja, saj gre za zelo rizične terjatve, ki so tudi pomanjkljivo zavarovane, dve slovenski banki pa sta njegovo tovrstno ponudbo že zavrnili. Upniški odbor je na seji sprejel sklep, da soglaša s predlogom stečajnega upravitelja za prodajo terjatev HKS Sicura do fizičnih oseb ter da se v časopisu Delo objavi oglas za informativno zbiranje ponudb za prodajo terjatev.

Dne 3.2.2004 je Brane Gorše v časniku Delo objavil oglas - informativno zbiranje ponudb za prodajo terjatev stečajnega dolžnika HKS Sicura do fizičnih oseb na podlagi danih posojil (327) v znesku 47.924.056,00 SIT, s stanjem na dan 1.1.2004, z navedbo, da je lahko predmet ponudbe le odkup terjatev v celoti.

Obt. Jože Šušteršič je poslal stečajnemu upravitelju Goršetu ponudbo za odkup terjatev, datirano z dnem 8.2.2003, ki je prispela na naslov stečajnega upravitelja dne 13.2.2004 (zadnji dan roka za oddajo ponudb). Navedel je, da je zainteresiran za odkup terjatev do fizičnih oseb na podlagi 327 danih posojil. V ponudbi je še zapisal, da po razgovoru in ugotovitvi o kvaliteti zavarovanj ter približni višini tistih posojil, katera se redno

odplačujejo, ponuja za odkup terjatev kupnino v višini 16,5% vrednosti terjatev oz. zaokroženo na 8.000.000,00 SIT, z rokom plačila takoj ob podpisu ustrezne pogodbe, sprejema pa tudi ostale pogoje v razpisu (plačilo dajatev, stroškov ipd.).

Dne 13.2.2004 je obt. Gorše stečajnemu senatu podal predlog za prodajo terjatev, v katerem je navedel, da je do poteka roka za oddajo ponudb 13.2.2004 prejel le eno ponudbo, ki se nanaša na odkup terjatev do fizičnih oseb. Navedel je tudi, da se je, ker je na podlagi stališča upniškega odbora odpovedal zaposlitev delavkam, kateri sta delali na izterjavi terjatev do fizičnih oseb, nakazovanje dolgov skoraj v celoti ustavilo, saj dolžnike nihče več stalno ne poziva na vračilo. Predlagal je, da se odobri prodaja terjatev do fizičnih oseb, na podlagi danih posojil (327) v znesku, kot izhaja iz predloga edinega ponudnika Jožeta Šušteršiča, za ponujeno kupnino 8.000.000,00 SIT ter sprejemom ostalih razpisnih pogojev. Glede na dejstvo, da je obvestil nekaj podjetij, za katere ve, da se ukvarjajo z odkupi terjatev v stečajnih postopkih, da tudi banke, s katerimi je imel predhodno kontakte, niso pripravljene odkupiti terjatev in da je prejel eno samo ponudbo, jo ocenjuje kot pozitivno, saj je očitno, da terjatev drugače ne bo uspelo vnovčiti, začetek sodnih izterjav pa je ekonomsko nesmiseln glede višine razpoložljivih sredstev pri izvršbi na prejemke. Zapisal je še, da je tako očitno, da interesa za odkup terjatev ni, razen prispele ponudbe in da bi nadaljnji poizkusi vnovčitve pomenili samo dodatne nesorazmerne stroške. Predlagal je sklenitev neposredne prodajne pogodbe s ponudnikom za ponujeno ceno.

Stečajni senat je s sklepom z dne 25.2.2004 odredil prodajo dolžnikovega premoženja – terjatev do fizičnih oseb na podlagi danih posojil (327) z neposredno pogodbo s kupcem Jožetom Šušteršičem za ceno 8 mio SIT. Sklep je postal pravnomočen dne 10.3.2004.

Z dopisom z dne 25.2.2004, ki ga je stečajni senat prejel dne 27.2.2004, kot je razvidno iz vhodnega žiga na zgornjem desnem delu dopisa, je Banka Slovenije sodišču sporočila, da v zvezi s predlogom stečajnega upravitelja z dne 13.2.2004 glede prodaje terjatev stečajnega dolžnika do fizičnih oseb soglaša s sprejemom ponudbe edinega ponudnika Jožeta Šušteršiča.

Dne 9.3.2004 je bila 7. seja upniškega odbora HKS Sicura, na kateri so člani upniškega odbora soglasno sprejeli sklep, da se prodajo terjatve fizičnih oseb edinemu ponudniku za kupnino 8 mio SIT. Stečajni senat torej 25.2.2004, ko je odredil prodajo terjatev obt. Šušteršiču, z mnenjem oz. soglasjem upniškega odbora ni razpolagal, saj je upniški odbor dal soglasje za prodajo terjatev obt. Šušteršiču šele 7.3.2004. Navedeno izhaja tudi iz poročila obt. Goršeta stečajnemu senatu za mesec februar 2004 z dne 29.2.2004, v katerem je navedel, da mu glede prispele ponudbe obt. Šušteršiča stališče upniškega odbora ni znano.

Dne 10.3.2004 je bila med HKS Sicuro, ki jo zastopa stečajni upravitelj Brane Gorše in Jožetom Šušteršičem sklenjena pogodba o prodaji terjatev, na podlagi katere je Šušteršič kupil terjatve do fizičnih oseb po danih posojilih, in sicer 327 terjatev v vrednosti 47.924.056,00 SIT s stanjem na dan 1.1.2004 za kupnino 8 mio SIT. Ker so se terjatve prodajale po stanju na dan 1.1.2004, je bilo v pogodbi določeno, da se prodajalec zavezuje po prejemu celotne kupnine nakazati kupcu vse eventualno prejete zneske iz naslova odstopljenih terjatev v času od 1.1.2004 dalje. Iz plačilnega naloga (A418) in izvedenskega

mnenja sodne izvedenke Gubanec z dne 20.2.2013 izhaja, da je bilo nakazilo kupnine 8 mio SIT prenakazano iz TR računa obt. Šušteršiča na TR račun HKS Sicura dne 12.3.2004..

Potem, ko je navedene terjatve odkupil obt. Jože Šušteršič, je zanj na enak način, kot pred tem za stečajnega dolžnika HKS Sicura, predmetne terjatve izterjevala Daniela Draučbaher.

Kot izhaja iz izvedenskega mnenja sodne izvedenke Mateje Gubanec, se je po prodaji terjatev denar iz naslova poplačevanja terjatev bodisi nakazoval na račun HKS Sicure in nato prenakazoval na račun obt. Šušteršiča bodisi so bila nakazila direktno na njegov račun.

Na TR račun obt. Šušteršiča so se iz TR računa HKS Sicura stekala tudi denarna sredstva družbe Zadruga S z.b.o. – v stečaju, ki jo je prav tako zastopal stečajni upravitelj Brane Gorše. V stečajnem postopku nad Zadrugo S (ki je bila ustanoviteljica HKS Sicure) so namreč v njeno premoženje spadale tudi terjatve, ki so bile dana posojila fizičnim osebam s strani HKS Sicura in jih je HKS Sicura iz naslova poročstva prenesla na Zadrugo S kot poroka (terjatve tistih fizičnih oseb, ki niso vračale kredita, administrativna prepoved pa ni bila realizirana, s čimer se je terjatev pri HKS Sicuri zaprla in je terjatev do kreditojemalca izkazovala Zadruga S). Tudi glede teh terjatev je obt. Gorše dne 10.4.2004 stečajnemu senatu predlagal njihovo prodajo, glede na dve dobljeni ponudbi za odkup teh terjatev pa je predlagal odobritev sklenitve prodajne pogodbe z Jožetom Šušteršičem, ki je ponudil višjo kupnino. Stečajni senat je dne 16.4.2004 dovolil prodajo terjatev stečajnega dolžnika Zadruga S do fizičnih oseb na podlagi 86-ih posojil v znesku 11.748.586,00 SIT na dan 1.1.2004 Jožetu Šušteršiču za kupnino 390.000 SIT.

Dokazna ocena:

Po presoji zagovorov obeh obtožencev in ostalih izvedenih dokazov je sodišče zaključilo, da sta obtožena storila očitano kaznivo dejanje in je podana tudi njuna krivda za storjeno kaznivo dejanje.

V času od konca decembra 2002 do 31.12.2003 sta predmetne terjatve na način t.i. osebne izterjave (telefonsko kontaktiranje z dolžniki s pozivi na plačilo) izterjevali zaposleni delavki Barbara Grad in Daniela Draučbaher. Iz poročil obt. Goršeta za meseca november in december 2003 izhaja, da je njuno izterjavo ocenil kot uspešno. Čeprav sta delavki prenehali z delom 31.12.2003, je obt. Gorše že 5.1.2004 stečajnemu senatu podal predlog za prodajo terjatev (ki ga je dopolnil 16.1.2004) z obrazložitvijo, da se del posojil ne odplačuje iz razloga, ker delavki, ki sta delali na izterjavi terjatev, nista več zaposleni in je izterjava vprašljiva. Tudi upnikom je na 6. seji upniškega odbora dne 14.1.2004 navajal, da se izterjava posojil ne vrši več, ker je obema delavkama z dnem 31.12.2003 potekla pogodba o delu. V predlogu stečajnemu senatu z dne 13.2.2004 pa je navedel, da se je, ker je odpovedal zaposlitev delavkama, ki sta delali na izterjavi terjatev, nakazovanje dolgov skoraj v celoti ustavilo, saj dolžnike nihče več stalno ne poziva na vračilo. Tudi v izrednem poročilu z dne 15.10.2006, v katerem je pojasnjeval razloge za prodajo terjatev, je navajal, da so se poplačila izvrševala le na podlagi izterjav, ki sta jih vodili zaposleni delavki. V predlogih za prodajo terjatev z dne 5.1.2004 in 13.2.2004 je obt. Gorše navajal tudi, da je delavkama odpovedal zaposlitev zaradi stališča upniškega odbora, da delavki po 1.1.2004 nista več zaposleni. Tudi v poročilu o prodaji terjatev z dne 15.10.2006 je navajal, da se je

predlog za prodajo terjatev oblikoval, ko je upniški odbor nasprotoval njegovi nameri, da sta tudi v letu 2004 zaposleni dve delavki, ki naj bi delali na področju izterjave danih kreditov in da je bilo stališče upniškega odbora, da delavke naj ne bodo več zaposlene.

Navedbe, da je zaradi nasprotovanja upniškega odbora odpovedal nadaljnjo zaposlitev delavkama, ki sta delali na izterjavi terjatev in da je bilo poplačevanje terjatev uspešno le zaradi njune izterjave, so bile neresnične oziroma zavajujoče.

V zvezi z zatrjevanji obt. Goršeta, da je delavkama odpovedal zaposlitev zaradi nasprotovanja upniškega odbora glede njune nadaljnje zaposlitve v letu 2004, je predsednik upniškega odbora Bojan Oblak povedal, da se je glede zaposlitve delavk s strani posameznih upnikov, ki so pritiskali na upniški odbor, res pojavljala dvom, ali gre v zvezi z njima za upravičen strošek, ni pa upniški odbor nikoli sprejel sklepa, s katerim bi se od obt. Goršeta zahtevalo, naj se z delavkama delovno razmerje prekine. Obt. Gorše tudi ni odpovedal zaposlitve delavkama zaradi vztrajanja upniškega odbora po njuni odpustitvi. Nasprotno iz dopolnitve kazenske ovadbe z dne 28.12.2007, ki jo je sestavil Bojan Oblak, izhaja, da je upniški odbor načeloma nasprotoval podaljšanju zaposlitve obema delavkama. Ne glede na to, ali so njuni nadaljnji zaposlitvi nasprotovali posamezni upniki ali upniški odbor kot zastopnik vseh upnikov, iz nobenega zapisnika seje upniškega odbora ne izhaja, da bi upniški odbor v letu 2003 sprejel sklep, da nasprotuje nadaljnji zaposlitvi delavk, ki sta delali na izterjavi terjatev. Poleg tega pa obt. Gorše kot stečajni upravitelj sploh ni bil vezan na mnenje upniškega odbora, glede na določilo takrat veljavnega 107. člena Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (ZPPSL) pa glede nadaljnje zaposlitve delavk mnenja upniškega odbora niti ni potreboval, temveč le soglasje predsednice stečajnega senata. Zato so bila navajanja obt. Goršeta, da osebna izterjava ni bila več mogoča zaradi nasprotovanja upniškega odbora glede nadaljnje zaposlitve obeh delavk, neresnična oz. zavajujoča.

Iz izpovedbe predsednice stečajnega senata Jelke Rozman izhaja, da je bila pri odločitvi stečajnega senata za prodajo terjatev pomembna prav okoliščina, da sta delavki prenehali z delom na izterjavi terjatev. To je namreč Rozmanova ob zaslišanju večkrat izrecno poudarila, in sicer, da je bila podlaga za to, da se je začelo razmišljati o tem, da bi se terjatve prodale, zahteva upniškega odbora, da se pogodbi o zaposlitvi delavk, ki sta delali na izterjavi, po 1.1.2004 ne podaljšata oziroma da je bila izterjava možna samo na podlagi pogodb o delu zaposlenih delavk, saj je šlo za večje število posojilnih pogodb, upniški odbor pa je zahteval, da se teh pogodb ne podaljšuje oziroma, da je bila bistvena predpostavka za sklep o prodaji okoliščina, da delavki ne bosta več zaposleni in ne bo več stroškov (za njuni plači, najem prostorov). Ne glede na to, da upniški odbor formalno nikoli ni sprejel sklepa, da se delavkama pogodba o zaposlitvi ne podaljša, je dejstvo, da tudi stečajni senat na morebitno takšno mnenje upniškega odbora prav tako ni bil vezan, saj njegova mnenja zanj (in za stečajnega upravitelja) niso bila zavezujoča.

Pomembna okoliščina je tudi, da je obt. Gorše tako stečajnemu senatu, kot tudi upniškemu odboru zamolčal, da izterjava s strani kar dveh delavk sploh ni potrebna. Sodišče namreč ocenjuje, da je bila njuna zaposlitev potrebna in upravičena le do 30.6.2003, do katerega je stečajni senat dal soglasje za sklenitev pogodbe o zaposlitvi, nikakor pa za to delo ni bila potrebna zaposlitev kar dveh delavk v času po 30.6.2003, temveč bi za to delo zadoščala le

zaposlitev ene delavke, ki bi delala s krajšim in ne z 8 urnim delovnim časom.

Iz izpovedb Gradove in Draučbaherjeve namreč izhaja, da sta pred začetkom izterjave morali najprej pridobiti vso potrebno dokumentacijo (kreditne mape posojilojemalcev s pogodbami in evidenčnimi listi) iz vseh štirih poslovalnic HKS Sicure v Sloveniji ter jo urediti, za vsakega posojilojemalca pripraviti izračun njihovih obveznosti (odprtih terjatev, ki je vseboval glavnico in obresti, kot je povedala Draučbaherjeva), ter jih obvestiti glede spremembe TR računa HKS Sicura v stečajju, na katerega so se nakazovala denarna sredstva iz naslova poplačevanja kreditov. Vse to je po izpovedbi Draučbaherjeve trajalo tri mesece, ko je začel denar iz naslova kreditov fizičnih oseb prihajati na račun in se je začela večina kreditov odplačevati. Čeprav je Draučbaherjeva povedala, da je bilo na začetku stanje kreditov porazno, da noben ni nakazoval, pa iz izpovedbe Gradove izhaja, da je ob nastopu izterjave $\frac{3}{4}$ dolžnikov redno plačevala obresti (posojilojemalci so najprej odplačevali obresti in stroške ter šele nato glavnico). V nadaljevanju, torej po prvih treh mesecih, je bila torej izterjava s telefonskimi klici in opozarjanji na plačilo potrebna le glede tistih posojilojemalcev, ki niso odplačevali kredita ali ga niso odplačevali redno, nikakor pa izterjava ni bila potrebna glede tistih posojilojemalcev, za katere so nakazila izvrševali delodajalci oz. Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje (ZPIZ), ki so nakazila izvrševali na podlagi administrativnih prepovedi, ki so veljale do preklica (do dokončnega odplačila kredita). Draučbaherjeva je celo povedala, da sta o novem TR računu obveščali tiste, ki so v bistvu nakazovali, in sicer firme in tudi kakšno fizično osebo, ki je sama nakazovala. Tudi iz takšne izpovedbe izhaja, da se je večina kreditov odplačevala z nakazili delodajalcev oz. ZPIZ-a, katere je bilo torej potrebno obvestiti le o spremembi TR računa stečajnega dolžnika in višini odprte obveznosti posameznega posojilojemalca, ter je navedeno zadoščalo, da so se denarna sredstva iz naslova poplačevanja kreditov redno mesečno nakazovala. Ker sta izterjavo za manjši del posojilojemalcev, ki so sami nakazovali, vse do 31.12.2003 neupravičeno opravljali kar dve delavki, je navedeno imelo za posledico večje stroške, ki so se krili iz sredstev stečajnega dolžnika. Upniškemu odboru in stečajnemu senatu (pa tudi Banki Slovenije) torej s strani obt. Goršeta ni bilo prezentirano, da bi že v letu 2003 za to delo zadoščala le ena delavka. Obt. Gorše je namreč zelo dobro vedel ne le, da se večina kreditov odplačuje, temveč tudi, da odplačevanje teh kreditov v največjem obsegu poteka preko računovodstev delodajalcev oz. ZPIZ-a, glede katerih izterjava ni potrebna in iz tega razloga tudi ni potrebna zaposlitev kar dveh delavk. Navedeno prav tako izhaja iz izpovedb Gradove in Draučbaherjeve, saj je Gradova izpovedala, da je bil Gorše z vsem seznanjen, saj se je zanimal, kako jima gre izterjava, pa tudi iz TR računa HKS Sicure se je videlo, kako se terjatve poplačujejo, iz izpovedbe Draučbaherjeve pa, da je bil Gorše večkrat pri njima in so se pogovarjali, kako poteka poplačevanje, preko Goršeta pa sta prejeli tudi bančne izpiske o dnevem prometu.

Da je bil obt. Gorše seznanjen z dinamiko in obsegom poplačevanja kreditov, zlasti pa z okoliščino, kdo dejansko nakazuje denarna sredstva iz tega naslova, potrjuje dejstvo, da mu je bil predložen seznam terjatev HKS Sicure do fizičnih oseb s stanjem na dan 14.10.2003, ki ga je zanj pripravila Draučbaherjeva (A403-A409). Gre za seznam posojilojemalcev z imeni in priimki, v katerem je v posebni rubriki navedena njihova odprta obveznost na dan 14.10.2003 ter znesek mesečnega obroka, nato sledijo še rubrike »redno delodajalec«, »redno sam«, »neplačnik« in »datum zapadlosti«. Posojilojemalci so v seznamu najprej razvrščeni po posameznih poslovnih enotah (LJ, CE, NM in KP), na koncu vsake poslovne

enote je navedeno skupno število posojilojemalcev iz te poslovne enote, njihova skupna obveznost ter koliko oseb (po številu in v procentih) odplačuje kredit redno preko delodajalca, koliko oseb redno samo poplačuje kredit in koliko je neplačnikov. Na koncu seznama sledi skupni seštevek vseh poslovnih enot. Iz tega seštevek je razvidno, da je bilo na dan 14.10.2003 vseh posojilojemalcev oz. odprtih kreditov 377, da je vsota vseh odprtih obveznosti na dan 14.10.2003 znašala 53.622.090,00 SIT (navedeno izhaja tudi iz izved. mnenja sodne izvedenke Gubanec z dne 20.2.2013, tabela 3, na strani 4), da so se redno odplačevali 303 krediti, od tega 298 kreditov preko delodajalcev (oz. ZPIZ-a), kar je 79% vseh kreditov, 5 kreditov pa so posojilojemalci neposredno sami odplačevali (1%) ter da je bilo neplačnikov le 74 oziroma 20%. Tudi ta seznam potrjuje predhodne ugotovitve sodišča, da je večina posojilojemalcev kredit odplačevala preko delodajalcev (oz. ZPIZ-a), glede katerih izterjava ni bila potrebna, ter da je bila izterjava potrebna le glede manjšega dela posojilojemalcev, za kar pa zagotovo ni bila potrebna zaposlitev kar dveh delavk. Zato je bilo neresnično navajanje obt. Goršeta, da je zaradi prenehanja zaposlitve delavkama izterjava vprašljiva, saj glede na to, da se je večina kreditov odplačevala preko delodajalcev oz. ZPIZ-a, izterjava le-teh sploh ni bila potrebna. V postopku je bilo tudi ugotovljeno, da ne upniški odbor ne stečajni senat s stanjem terjatev na dan 14.10.2003, kot izhaja iz seznama A403-A409, nista bila seznanjena.

Do seznama s stanjem terjatev na dan 14.10.2003 se je opredelila tudi sodna izvedenka ekonomske stroke Mateja Gubanec v izvedenskem mnenju z dne 20.2.2013 in ugotovila, da obračunski listi v posojilnih mapah v pretežni meri potrjujejo stanje odprtih terjatev na dan 14.10.2003, kot je popisano v seznamu A403-A409 (glede strank, zapadlosti terjatev in odplačil posamičnih posojilojemalcev).

Kljub temu, da je torej seznam terjatev do fizičnih oseb na dan 14.10.2003 izkazoval, da kredit redno odplačuje kar 80% od takratnih 377 dolžnikov, pa iz izpovedbe Sama Nučiča izhaja, da je obt. Gorše že 5.11.2003 na sestanku s predstavniki Banke Slovenije zaprosil, naj Banka Slovenije poskuša za odkup terjatev prepričati druge banke. Iz zapisnika 5. seje upniškega odbora z dne 29.10.2003 izhaja, da je stečajni upravitelj obt. Gorše v zvezi s prodajo terjatev poslal poziv bankam in da še ni prejel odgovora. V poročilu za november 2003 z dne 5.11.2003 pa je obt. Gorše med drugim navedel, da je bil razgovor z Banko Celje in Banko Koper glede odkupa terjatev neuspešen. Iz navedenega izhaja, da je kljub dobremu stanju terjatev v smislu njihovega poplačevanja, kot je to izkazoval seznam s stanjem terjatev na dan 14.10.2003, obt. Gorše že vsaj od oktobra 2003 dalje deloval v smeri, da se terjatve prodajo.

V sodnem spisu se nahaja tudi seznam dolžnikov s stanjem njihovih obveznosti na dan 31.12.2003 (A30-A37), ki je služil kot osnova za prodajo terjatev (in s katerim upniški odbor in stečajni senat prav tako nista bila seznanjena). Na tem seznamu so dolžniki prav tako razvrščeni po posameznih poslovnih enotah, skupaj pa je na seznamu 320 oseb (190 iz poslovne enote Celje, 55 iz poslovne enote Ljubljana – čeprav je na seznamu zadnja zaporedna številka 62, je na seznamu dejansko le 55 oseb, 3 iz poslovne enote Novo mesto in 72 iz enote Koper). Seštevek odprtih obveznosti vseh dolžnikov iz vseh poslovnih enot je na dan 31.12.2003 znašal 47.924.056,00 SIT, plačnikov je bilo 186 (58%), neplačnikov pa 134.

Na dan 14.10.2003 je torej bilo vseh posojilojemalcev 377, njihova skupna obveznost je znašala 53.622.090,00 SIT, na dan 31.12.2003 je bilo vseh posojilojemalcev (po seznamu) 320, njihova skupna obveznost je znašala 47.924.056,00 SIT. Terjatve so se prodajale s stanjem na dan 1.1.2004, in sicer po predlogu z dne 5.1.2004 skupaj 329 posojil v skupnem znesku 48.172.856,00 SIT, po dopolnjenem predlogu z dne 16.1.2004 pa 327 posojil v vrednosti 47.924.056,00 SIT. Sledeč zgornjim seznamom je torej v času od 14.10.2003 do 1.1.2004 kredit dokončno odplačalo 48 posojilojemalcev v skupnem znesku 5.449.234,00 SIT (oziroma do 16.1.2004 še dva posojilojemalca). Ti podatki potrjujejo, da so bile navedbe obt. Goršeta, s katerimi je utemeljeval prodajo terjatev, neresnične in zavajajoče, saj je evidentno, da so se v letu 2003 krediti odplačevali, odplačevali so se tudi na način, da so denarna sredstva iz tega naslova nakazovali nalogođajalci (računovodstva delodajalcev oz. ZPIZ-a), kar pa nikakor ni bilo odvisno od izterjave delavk Gradove in Draučbaherjeve in je bilo neresnično navajanje obt. Goršeta, da so se poplačila izvrševala le na podlagi izterjav, ki sta jih vodili zaposleni delavki. Glede na to, da je na dan 14.10.2003 kar 298 posojilojemalcev (80%) poravnavalo obveznosti, na dan 31.12.2003 pa kar 186 posojilojemalcev, kar je skoraj 60% vseh posojilojemalcev, je neresnična tudi navedba obt. Goršeta na 6. seji upniškega odbora dne 14.1.2004, da redno odplačuje kredit le 130 kreditojemalcev.

Zlasti pa so bile neresnične navedbe obt. Goršeta, da je bilo poplačevanje terjatev uspešno le zaradi izterjave delavk oziroma, kot je navedel v predlogih za prodajo terjatev z dne 5.1.2004 in 13.2.2004, da se del posojil ne odplačuje iz razloga, ker delavki, ki sta delali na izterjavi terjatev, nista več zaposleni in je izterjava vprašljiva oziroma, da se je nakazovanje dolgov skoraj v celoti ustavilo, saj dolžnike nihče več stalno ne poziva na vračilo, ker je odpovedal zaposlitev delavkama, ki sta delali na izterjavi terjatev. Tudi iz izpovedbe Rozmanove izhaja, da ji je bilo izkazano, da se je po odpovedi (pogodb o delu) nakazovanje skoraj v celoti ustavilo, da sta prišli dve zakasneli plačili, potem pa ni bilo nekaj časa nič. Povedala je celo „ker v tistem trenutku, ko ti dve gospe nista bili več zaposleni, je bilo konec, mogoče bi kdo kaj plačal.“ Kot bo obrazloženo v nadaljevanju, so bile takšne navedbe neresnične, jih pa stečajni senat, kot izhaja iz izpovedbe Rozmanove, ni preverjal, ker je zaupal stečajnemu upravitelju, da so podatki resnični. Ker je obt. Gorše pred tem v letu 2003 v rednih poročilih stečajnemu senatu (ki so bila upniškemu odboru in Banki Slovenije pošiljana v vednost) izterjavo terjatev s strani delavk ocenjeval za uspešno, kar izhaja tudi iz izpovedbe Rozmanove, je povsem razumljivo, da je bila glede na navedbe obt. Goršeta, da je bilo poplačevanje terjatev uspešno le zaradi izterjave zaposlenih delavk, za stečajni senat okoliščina, da delavki več ne delata na izterjavi terjatev tako pomembna, da se je tudi na podlagi te okoliščine odločil za prodajo terjatev, upniški odbor in Banka Slovenije pa s prodajo terjatev soglašala.

Izvedensko mnenje ekonomske stroke:

Iz izved. mnenja sodne izvedenke Mateje Gubanec (z dne 7.11.2011 in 20.2.2013) izhaja, da je na dan 1.1.2004 obstajalo 328 terjatev HKS Sicura do 326 fizičnih oseb in da je stanje oz. vrednost terjatev na dan 1.1.2004 znašalo 48.809.919,00 SIT. Ugotovila je, da se je v letu 2003 odplačevala glavnina kreditov in ocenila, da bi v letih 2004 in 2005 prišlo do poplačila iz posojilnih pogodb v višini 35.910.207,00 SIT ter da bi bila smiselna izterjava, ki bi se zavlekla za obdobje 2004 in 2005.

Glede strukture posojilojemalcev iz izvedenskega mnenja z dne 7.1.2011 izhaja, da je bilo konec leta 2003 od 326 posojilojemalcev 152 zaposlenih (47%), 148 upokojenih (45%), za 26 posojilojemalcev (8%) ni bilo podatka. Po izvedenskem mnenju z dne 18.4.2013 (tabela C775) je bila struktura posojilojemalcev enaka: 154 zaposlenih (pravilno bi bilo 152 glede na to, da je šlo za 326 fizičnih oseb in ne 328, saj sta dve osebi imeli sklenjeni dve pogodbi), 148 upokojenih, za 26 posojilojemalcev ni bilo podatka. Navedeno potrjuje ugotovitve sodišča (ter zapis v seznamu A403-A409), da se je večji del kreditov izplačeval preko delodajalcev oz. ZPIZ-a ter da so posojilojemalci imeli redne prihodke za poravnavo obveznosti.

Sodna izvedenka (izved. mnenje z dne 20.6.2011) je terjatve uvrstila v skupine oz. bonitetne razrede, in sicer na podlagi podatkov o strankah v posojilnih mapah, pri ugotavljanju bonitete je izhajala iz ocene zmožnosti stranke za vračilo (glede na zapise v dopisih s strankami, spremenjen status – morebitna nezaposlenost, osebni stečaj, tragedija, bistveno poslabšanje zdravstvenega stanja, sprememba socialnega statusa, sodne prepovedi, prenizki dohodki in zato preklic upravno administrativnih prepovedi, začasna zaposlenost in prekinitev vseh stikov, uveljavitev zakona o izvršbi, neredno odplačevanje) in vzorca stranke pri (dotedanjem) plačevanju obrokov.

Posojila oz. terjatve je uvrstila v skupine od B do E, kjer predstavljajo:

- skupina B - redno odplačevanje obrokov do konca leta 2003 - gre za oceno, da bo dolg posojila vrnjen vsaj 90% v obdobju enega leta;
- skupina C - stranka je prenehala z izplačili obrokov sredi leta 2003 - gre za oceno, da bo glavnica odplačana vsaj 75%, tveganje odplačila je razpotegnjeno na leto ali več;
- skupina D - stranka je želela obročno odplačevanje na daljši rok, premostitvene težave, ki kažejo na verjetnost odpisa preostalega dolga ali podobno - gre za oceno, da bo glavnica odplačana vsaj 50%;
- skupina E - gre za oceno, da ne bo prišlo do poplačila preostanka dolga.

Skupna vrednost vseh terjatev je znašala 48.809.919,00 SIT. Ob upoštevanju ponderjev iz decembra 2002, kot jih je podala Silvana Jagodic, ki se jih uporablja pri oblikovanju rezervacij zaradi tveganja neodplačila kreditov (C564-C565) je ocenila, da bi lahko z grobo oceno v letih 2004 in 2005 prišlo do poplačila iz posojilnih pogodb v višini 35.910.207,00 SIT (73,6%). Skupna vrednost terjatev (stanje posojil), ki jih je uvrstila v skupino B, je znašala 27.977.824,00 SIT, po njeni oceni bi prišlo do poplačila terjatev iz te skupine v višini 25.180.042,00 SIT (51,6%). Skupna vrednost terjatev, ki jih je uvrstila v skupino C, je znašala 8.515.239,00 SIT, po njeni oceni bi prišlo do poplačila terjatev iz te skupine v višini 6.386.429,00 SIT (13%). Skupna vrednost terjatev, ki jih je uvrstila v skupino D, je znašala 8.687.472,00 SIT, po njeni oceni bi prišlo do poplačila terjatev iz te skupine v višini 4.343.736,00 SIT (8,9%). Skupna vrednost terjatev, ki jih je uvrstila v skupino E, je po oceni izvedenke znašala le 3.629.384,00 SIT (7,4%).

Seznam vseh 327 strank z bonitetnimi razredi, kot jih je določila, se nahaja v izved. mnenju z dne 20.6.2011 (tabela 4, stran 48). Po seštevku sodišča (predzadnji stolpič tabele 4) je od 327 terjatev v skupino B razvrščenih 188 terjatev, v skupino C 61 terjatev, v skupino D 47 terjatev, v skupino E pa 25 terjatev, po navedbi izvedenke pa v skupino B 199 terjatev, v

skupino C 56 terjatev, v skupino D 48 terjatev in v skupino E 23 terjatev. Odstopanja v številu terjatev, uvrščenih v posamezno skupino so nebitvena, saj gre le za manjša odstopanja. Kot izhaja iz dopolnitev izvedenskih mnenj in izpovedbe izvedenke, je imelo pridobitev dodatne dokumentacije, ki jo je izvedenka pridobivala tekom postopka (izpis prometa na TR računu HKS Sicura, identificirana nakazila, ki so jih za posojilojemalce izvrševali identificirani delodajalci oz. ZPIZ), za posledico spremembe v bonitetni oceni in uvrstitev terjatev v višji bonitetni razred, kot jih je uvrstila v prvem izvedenskem mnenju. Najnovejši seznam (C797-C802) izkazuje, da je (po seštevku sodišča) v skupino B uvrščenih 190 terjatev, v skupino C 54 terjatev, v skupino D 56 terjatev in v skupino E 27 terjatev.

Sodna izvedenka Mateja Gubanec je odgovorila tudi na vprašanje glede poplačevanja kreditov v letu 2003 in 2004.

Iz tabele 2 (C753-C759) ter iz dopolnjene tabele 2A (C753-C759) izhaja, da so do 31.12.2003 nakazila terjatev HKS Sicura (posojilojemalci po predmetnih 328 posojilnih pogodbah) znašala skupaj 45.149.299,00 SIT, po 1.1.2004 pa skupaj 54.971.727,00 SIT oziroma 54.976.727,00 SIT (popravek seštevka na C773-C774).

Iz tabele 7A (C778) in tabele 10 (C783-C786) izhaja, da je bilo v času od 1.1.2003 do 31.12.2003 vseh prilivov na TR račun HKS Sicura v višini 104.783.431,00 SIT (iz naslova poplačevanja terjatev HKS Sicura, terjatev Zadruga S ter prilivi iz neidentificiranih naslovov). Nakazil iz naslova poplačevanja kreditov po predmetnih 328 posojilnih pogodbah (torej le nakazila iz naslova poplačevanja kreditov HKS Sicura) je bilo v letu 2003 skupaj 14.230.510,00 SIT (znesek vključuje tako neposredna nakazila s strani posojilojemalcev, kot tudi nakazila s strani delodajalcev oz. ZPIZ-a), kar v povprečju znaša 1.185.876,00 SIT na mesec. Iz tabel je razvidno, da so bila nakazila vsak mesec (čez 1 mio SIT), v zadnjih štirih mesecih pa so bila nakazila sledeča: septembra 2003 skupaj 1.105.600,00 SIT, oktobra 2003 skupaj 1.043.560,00 SIT, novembra 2003 skupaj 1.364.235,00 SIT in decembra 2003 skupaj 1.273.450,00 SIT (v zadnjih 4-ih mesecih skupaj 4.786.845,00 SIT).

Plačevanje kreditov v letu 2004:

Pogodba o prodaji terjatev HKS Sicura je bila z obt. Šušteršičem sklenjena dne 10.3.2004, pogodba o prodaji terjatev Zadruga S pa je bila z obt. Šušteršičem sklenjena dne 20.4.2004.

Tako denarna sredstva iz naslova poplačevanja posojil fizičnih oseb HKS Sicure, kot tudi denarna sredstva iz naslova poplačevanja posojil Zadruga S so se stekala na TR račun HKS Sicure in bila po sklenitvi pogodb z obt. Šušteršičem iz računa HKS Sicura prenakazana na TR račun obt. Šušteršiča, in sicer v obeh primerih z dospelimi prilivi za nazaj, od 1.1.2004 dalje. Prenakazila so torej bila izvršena šele po sklenitvi pogodb, torej po 10.3.2004 (terjatve HKS Sicura) oziroma po 20.4.2004 (terjatve Zadruga S). Po 20.4.2004 se, kot izhaja iz ugotovitev sodne izvedenke, pri prenakazilih iz TR računa HKS Sicura na TR račun obt. Šušteršiča ni ločevalo nakazil iz naslova plačevanja terjatev HKS Sicure od nakazil iz naslova plačevanja terjatev Zadruga S, temveč je bilo na TR račun obt. Šušteršiča nakazovano v paketu.

Iz izved. mnenja z dne 6.3.2013 (dopolnitev št. 4, točka 1) izhaja, da je bilo na TR račun HKS Sicure nakazano:

- od 1.1.2004 do 12.2.2004 znesek 4.325.535,00 SIT,
- od 1.1.2004 do 13.2.2004 znesek 4.343.175,00 SIT,
- od 1.2.2004 do 12.2.2004 znesek 651.830,00 SIT,
- od 1.2.2004 do 13.2.2004 znesek 669.470,00 SIT.

Iz tabele 6 izved. mnenja z dne 20.2.2013 izhaja, da je bilo na TR račun HKS Sicura nakazano januarja 2004 skupaj 3.673.705,00 SIT, februarja 2004 skupaj 3.194.540,00 SIT (januarja in februarja torej skupaj skoraj 7 mio SIT), v času od 1.3.2004 do 10.3.2004 skupaj 760.290,00 SIT, v času od 1.1.2004 do 10.3.2004 skupaj 7.628.535,00 SIT.

Iz pojasnil izvedenke izhaja, da so zgoraj navedeni prilivi predstavljali prilive tako iz naslova poplačevanja terjatev HKS Sicura, kot tudi prilive iz naslova poplačevanja terjatev Zadruga S, kar pomeni, da je bil obt. Gorše seznanjen s prilivi na račun stečajnega dolžnika HKS Sicura iz naslova vračila obeh posojil in jih ni ločeval na tiste, ki so se poplačevali iz naslova terjatev HKS Sicura in tiste, ki so se poplačevali iz naslova poplačevanja terjatev Zadruga S.

Iz priloge izvedenskega mnenja z dne 18.4.2013 (tabela 3, C769-C772) izhaja, da je bilo na TR račun HKS Sicure iz naslova poplačevanja zgolj kreditov HKS Sicure (328) nakazano:

- od 1.1.2004 do 12.2.2004 znesek 2.708.525,00 SIT,
- od 1.1.2004 do 24.2.2004 znesek 3.393.235,00 SIT,
- od 1.1.2004 do vključno 9.3.2004 znesek 4.533.573,00 SIT.

Navedeno pomeni, da je priliv v času od 1.1.2004 do 12.2.2004 v znesku 4.325.535,00 SIT vseboval znesek 2.708.525,00 SIT, ki je predstavljal zgolj prilive iz naslova poplačevanja terjatev HKS Sicura.

Sledeč ugotovitvam iz izved. mnenja z dne 18.4.2013 (C769-C772), iz njih izhaja, da so od 1.1.2004, ko terjatev nista več izterjevali Gradova in Draučbaherjeva, do vključno 9.3.2004 (pogodba o prodaji terjatev je bila sklenjena 10.3.2004) posojilojemalci prostovoljno nakazali iz naslova poplačevanja terjatev HKS Sicura skupaj 4.533.573,00 SIT, kar predstavlja 57% plačane kupnine, ki je znašala 8 mio SIT.

Dne 15.3.2004 je bil iz TR računa HKS Sicura na TR račun obt. Šušteršiča prenakazan znesek 6.734.205,00 SIT (izved. mnenje z dne 20.2.2013 – točka 9, tabela 9, bančni izpisek TR računa Šušteršiča). To je prvi znesek, ki je bil iz računa HKS Sicura prenakazan na TR račun Šušteršiča, gre pa za prenakazilo skupnega denarnega zneska na podlagi sklenjene pogodbe o prodaji terjatev z dne 10.3.2004, ki se je od 1.1.2004 do 15.3.2004 natekel iz naslova poplačevanja terjatev HKS Sicura. Ker je bila pogodba o prodaji terjatev Zadruga S sklenjena šele 20.4.2004, torej v tem znesku niso zajeta plačila posojil Zadruga S. Navedeno pomeni, da so posojilojemalci (neposredno ali preko izplačevalcev) sami prostovoljno brez kakršnekoli izterjave v času od 1.1.2004 do 15.3.2004 nakazali skupaj 6.734.205,00 SIT, kar predstavljajo 84% kupnine, ki je znašala 8 mio SIT. Vse navedeno potrjuje, da je bilo neresnično navajanje obt. Goršeta stečajnemu senatu in upniškemu odboru, da se je zaradi prenehanja izterjave s strani Gradove in Draučbaherjeve poplačevanje terjatev skoraj v

celoti ustavilo.

Iz izved. mnenja z dne 20.2.2013 izhaja, da je bilo v letu 2004 iz TR računa HK Sicura na TR račun obt. Šušteršiča iz naslova poplačevanja terjatev HKS Sicura prenakazano skupaj 36.892.782,00 SIT, v letu 2005 skupaj 16.474.935,00 SIT, v letu 2006 skupaj 1.139.037,00 SIT in v letu 2007 skupaj 30.439,66 SIT. Skupaj je bilo prenakazano 54.537.194,00 SIT.

Iz priloge izved. mnenja z dne 18.4.2013 – tabela 2 (C753-C759) in tabela 2A (C791-C802) izhaja, da je obt. Šušteršič po 1.1.2004 skupaj prejel 54.971.727,00 SIT. Gre za znesek iz naslova poplačil terjatev HKS Sicure, ki zajema tako nakazila na TR račun HKS Sicure in nato prenakazana na TR račun obt. Šušteršiča, kot tudi nakazila, izvršena direktno na račun obt. Šušteršiča. Po odštetju kupnine 8 mio SIT znaša razlika 46.971.727,00 SIT. Glede na to, da je znašal pravilen seštevek vseh nakazil na TR račun obt. Šušteršiča 54.976.727,00 SIT, po odštetju kupnine 8 mio SIT znaša razlika 46.976.727,00 SIT.

Omeniti je še tabelo 1A (C787-C789). Iz te tabele je razvidno, da je ZPIZ nakazoval na HKS Sicura od 31.1.2003 dalje (tudi v letih 2004, 2005 in 2006), do 31.5.2005 je nakazal skupaj 26.368.265,00 SIT.

ZPIZ je nakazoval na TR račun Šušteršiča od 30.6.2005 dalje, in sicer do 1.1.2007 skupaj 7.054.280,00 SIT, po 1.1.2007 pa skupaj 30.329,00 EUR (7.267.922,00 SIT). Skupaj torej 14.322.202,00 SIT oz. 59.765,48 EUR. ZPIZ je plačeval za skupaj 144 posojilojemalcev (HKS Sicure in Zadruga S).

Obt. Gorše je predložil strokovno mnenje Silvane Jagodic z dne 14.6.2011 in dopolnitev z dne 13.9.2011 ter strokovno mnenje Anke Černe z dne 10.10.2011.

Silvana Jagodic je na podlagi podatkov v kreditnih mapah ocenila, da je nominalni znesek (glavnica in obresti) neplačanih terjatev (326) do fizičnih oseb po stanju konec leta 2003 znašal 50.576.284,00 SIT. V strokovnem mnenju je podala oceno vrednosti teh terjatev na dan 31.12.2003 v 3. variantah. Po 1. varianti (postopek sodne izterjave) je vrednost izterjanih terjatev na dan 31.12.2003 znašala 21.213.394,00 SIT (predvidena 90% izterjava v obdobju 4 let), po 2. varianti (postopek sodne izterjave v obdobju 6 let) pa je vrednost terjatev znašala 14.088.142,00 SIT (predvidena 80% izterjava). Sodišče v tem delu strokovnega mnenja Silvane Jagodic ne šteje za pomembnega. Dejstvo je namreč, da se je v letu 2003 in v času pred podajo predloga o prodaji terjatev glavnina terjatev redno odplačevala, zato ni bilo razloga, da bi se terjatve izterjevalo v postopku sodne izterjave in v zvezi s tem delali kakršnikoli izračuni.

Po 3. varianti (nadaljevanje izterjave v stečajnem postopku) je po oceni Jagodiceve vrednost izterjanih terjatev na dan 31.12.2003 znašala le 7.777.735,00 SIT (ob predpostavki 100% izplačila v obdobju 4 let). Kot izhaja iz preglednice (stran 8 mnenja), je glede skupnega zneska terjatev 50.576.284,00 SIT predvidela, da bo vsako leto (4x) odplačano 25%, to je 12.644.071,00 SIT, od tega zneska je vsako leto odštela stroške stečajnega postopka (plači dveh zaposlenih, najem prostorov, ogrevanje, elektrika...) v enaki višini 10.424.464,00 SIT, od preostalega zneska 2.219.607,00 SIT pa odštela še diskontni faktor (5,51%). Sodišče takšnega izračuna ne sprejema iz razlogov, ki jih je navedla že sodna izvedenka Gubanec,

sodišče pa jim v celoti pritrjuje. Primarno sodišče ugotavlja, da je Jagodiceva ocenila, da je vrednost 326 terjatev na dan 31.12.2003 znašala 50.576.284,00 SIT, kar je več, kot sta na podlagi enakih podatkov (iz kreditnih map) ocenila obt. Gorše (na dan 1.1.2004 skupaj 329 terjatev, vrednost 48.172.856,00 SIT) in izvedenka Gubanec (na dan 1.1.2004 skupaj 328 terjatev, vrednost 48.809.919,00 SIT), ki sta glede izračuna blizu. Ne glede na to pa sodišče ocenjuje, da je Jagodiceva pri izračunu izhajala iz napačne predpostavke, da bi bile terjatve izterjane v obdobju šete 4 let. Takšna napačna predpostavka je posledica tega, da Jagodiceva ni upoštevala pomembne okoliščine, to je, da se je v letu 2003 glavšina terjatev redno plačevala, zaradi česar je bilo upravičeno pričakovati, da se bodo terjatve odplačevale tudi v bodoče ter da bodo glede na preostalo obveznost odplačane v manj kot 4 letih. Zaradi napačne predpostavke je Jagodiceva za kar 4 leta napačno upoštevala tudi stroške izterjave, ki naj bi po njenem izračunu znašali za obdobje izterjave 4 let kar 41.697.856,00 SIT (torej kar 82% vrednosti vseh terjatev, ki so po njenem izračunu znašale 50.576.284,00 SIT), pri čemer naj bi le plača za dve delavki (letno 8.342.000,00 SIT) znašali v 4 letih kar 33.368.000,00 SIT. Tudi po oceni sodišča so stroški izterjave, kot izhajajo iz njenega mnenja močno pretirani, saj upoštevajo plačo kar dveh delavk na izterjavi, kar pomeni, da je Jagodiceva nekritično sledila navedbam obt. Goršeta, da je za izterjavo potrebna zaposlitev kar dveh delavk z 8 urnim delovnim časom. Sodišče je namreč ugotovilo, da se je večji del kreditov odplačeval preko delodajalcev oz. ZPIZ-a, glede katerih izterjava sploh ni bila potrebna, temveč glede teh posojilojemalcev le spremljanje odplačevanja njihovih posojil do dokončnega odplačila in je bila izterjava potrebna le glede manjšega dela posojilojemalcev, za kar je zadoščalo delo le ene delavke s krajšim delovnim časom. Poleg tega je v mnenju Jagodiceve predpostavka glede stroškov za plače napačna. Letni strošek za plačo dveh delavk namreč znaša po izračunu Jagodiceve skupaj 8.342.000,00 SIT, torej za eno delavko 4.171.000,00 SIT, kar v povprečju znaša 348.000,00 SIT na mesec, čeprav je bila plača ene delavke (Gradove, Draučbaherjeve, ko sta se ukvarjali z izterjavo) po pogodbi o zaposlitvi le 180.000,00 SIT mesečno (po sklepu stečajnega senata pa 170.000,00 SIT). Sodišče je upoštevalo plačo v višini 180.000,00 SIT, kar letne stroške za plače precej zmanjša, za kar 24.528.000,00 SIT (plača ene delavke 180.000,00 SIT x 12 mesecev = 2.160.000,00 SIT x 4 leta = 8.640.000,00 SIT; razlika do 33.368.000,00 SIT znaša 24.528.000,00 SIT). V kolikor bi vzeli, da je znašala letna plača ene delavke 2.160.000,00 SIT, bi celotne stroške iz 10.424.464,00 SIT zmanjšalo na 4.242.464,00 SIT, vrednost terjatev na dan 31.12.2003 pa bi se iz zneska 7.777.735,00 SIT zvišala na 24.747.590,00 SIT (v kolikor bi do celotnega poplačila vseh terjatev prišlo v 4 letih) oziroma na precej več, če bi šteli, da bi do izterjave prišlo v manj kot 4 letih. V kolikor bi v letu 2004 z delom izterjave nadaljevala le ena delavka, bi se zmanjšali tudi drugi stroški (ogrevanje, električna...), zlasti za najem prostorov, saj je po izračunu Jagodiceve znašala mesečna najemnina skoraj 500 EUR (letni strošek preveden v mesečnega) in bi bilo smotrnejše poiskati prostor za delo v območju, ki ni v centru Ljubljane (delo sta delavki opravljali na Tavčarjevi 6 v Ljubljani), kjer so najemnine najdražje. Vse navedeno potrjuje, da izračunu vrednosti terjatev, kot ga je za potrebe obrambe izdelala Silvana Jagodic, nikakor ni mogoče slediti, saj je evidentno prilagojen dani kupnini 8 mio SIT.

Silvana Jagodic je v zvezi z izvedenskim mnenjem sodne izvedenke Mateje Gubanec pripomnila, da sodna izvedenka pri razporejanju terjatev po skupinah ni upoštevala dejstva, da so vse terjatve praktično že zapadle v plačilo in da se nobena terjatev ni več redno odplačevala, kar pomeni, da nobena terjatev ne bi smela biti razporejena v skupino A, le

nekaj pa bi jih lahko bilo razporejenih v skupino B, da pri izračunu ni upoštevala stroškov izterjave in tudi ne diskontov iz naslova predpostavke, da bo poplačilo v letih 2004 in 2005. V zvezi z njenimi pripombami sodišče najprej ugotavlja, da sodna izvedenka nobene terjatve ni uvrstila v razred A, kot to navaja Jagodiceva. Prav tako ne drži navedba Jagodiceve, da se konec leta 2003 nobena terjatev ni več redno odplačevala, saj nasprotno iz izvedenskega mnenja sodne izvedenke izhaja, da se je velik del terjatev redno odplačeval. Poleg tega Jagodiceva daje po oceni sodišča prevelik poudarek okoliščini, da so bile ob koncu leta 2003 vse terjatve zapadle. To sicer drži, vendar je zapadlost terjatev v konkretnem primeru pomenila neredno odplačevanje zlasti v obdobju pred izterjavo terjatev s strani Gradove in Draučbaherjeve, nato pa se je stanje v tej smeri bistveno izboljšalo. V zvezi s pripombo Jagodiceve, da sodna izvedenka pri izračunu vrednosti ni upoštevala stroškov izterjave, sodišče ugotavlja, da to sicer drži, saj ji to vprašanje ni bilo postavljeno, je pa nebitveno, saj je to upoštevalo sodišče (za to ni potrebovalo strokovnega znanja izvedenke) in bo naveden v nadaljevanju sodbe. Glede pripombe Jagodiceve, da sodna izvedenka ni upoštevala diskontov iz naslova predpostavke, da bo poplačilo v letih 2004 in 2005, sodišče ugotavlja, da četudi bi diskontni faktor upoštevali na način, kot ga je Jagodiceva, navedeno predstavlja izjemno majhen znesek, ki bistveno ne vpliva na končni rezultat. Po izračunu Jagodiceve je znašal diskont za prvo leto izterjave le 115.972,00 SIT na letnem nivoju ($2.219.607,00 \text{ SIT} - 2.103.635,00 \text{ SIT} = 115.972,00 \text{ SIT}$), za drugo leto izterjave pa le 225.885,00 SIT. Glede na to, da je sodna izvedenka ugotovila, da se je v letu 2003 odplačevala glavnina kreditov in ocenila, da bi v letih 2004 in 2005 prišlo do poplačila iz posojilnih pogodb v višini 35.910.207,00 SIT, zaradi česar bi bila smiselna izterjava v letih 2004 in 2005, navedena zneska 115.972,00 SIT in 225.855,00 SIT nimata večjega vpliva.

Anka Černe je v svojem strokovnem mnenju ugotavljala vrednost terjatev po 328 pogodbah na dan 1.1.2004, in sicer z vidika verjetnosti njihove izterjave in potrebnega časa za izterjavo v sodnem postopku, ter zaključila, da je vrednost odobrenih kreditov v skupni višini 37.284.464,23 SIT, katerih glavnice do 31.12.2003 niso bile plačane, znašala od 7.912.986,96 SIT do 18.794.983,29 SIT. Sodišče najprej ugotavlja, da je seštevek 3. variante poplačila neplačanih terjatev nepravilen, pravilen seštevek je namreč 17.912.986,96 00 SIT. Po njenem mnenju bi torej znašala čista vrednost terjatev cca 13,3 mio SIT, 17,91 mio SIT oz. 18,79 mio SIT. Obt. Gorše je navajal, da sodna izterjava terjatev ne bi bila ekonomsko upravičena, kar pa izpodbijajo že gornji zneski (v kolikor bi jim sodišče sledilo), saj zneski po vseh treh variantah tudi po 2 x presegajo znesek kupnine, ki je znašala 8 mio SIT. Vendar sodišče tudi v zvezi s tem strokovnim mnenjem ugotavlja, da se skupni znesek (le 316-ih) terjatev precej razlikuje od tistega, ki ga je navajal sam obt. Gorše, kot tudi sodna izvedenka Gubanec, tudi v tem strokovnem mnenju so nekritično predpostavljeni izjemno visoki stroški (za vodenje evidenc in redne izterjave kar 8 do 10 mio SIT, celotni stroški stečajnega postopka pa kar cca 15 mio SIT), katerim sodišče ne sledi, vplivajo pa na končne izračune po vseh 3. variantah. Neutemeljena pa je tudi ugotovitev Černetove, da se največji del neizterjanih glavnice kreditov nanaša na kreditojemalce, ki so z vidika izterjave problematični, kar je v nasprotju z ugotovitvami sodne izvedenke, da se je konec leta 2003 odplačevala glavnina kreditov, zaradi česar je bilo utemeljeno pričakovati, da se bodo tako odplačevali tudi v bodoče, ter glede na njihov status (47% zaposlenih, 45% upokojenih). Tudi v zvezi z njenim mnenjem sodišče pripominja, da glede na to, da se je v letu 2003 in v času pred podajo predloga o prodaji terjatev glavnina terjatev redno odplačevala, ni bilo

razloga, da bi se terjatve (in to vse) izterjevalo v postopku sodne izterjave in v zvezi s tem delali kakršnikoli izračuni.

Na podlagi vsega navedenega sodišče zaključuje, da strokovni mnenji Jagodiceve in Černetove v ničemer ne izpodbijata strokovnega, argumentiranega in natančnega izvedenskega mnenja sodne izvedenke Mateje Gubanec. Zato sodišče ugotovitve izvedenke v celoti sprejema, torej, da se je v letu 2003 odplačevala glavnina kreditov in da bi v letu 2004 in 2005 prišlo do poplačila iz posojilnih pogodb v višini 35.910.207,00 SIT, zaradi česar bi bila v letih 2004 in 2005 smiselna nadaljnja izterjava, vendar le z eno delavko. Tak zaključek je izvedenka podala na podlagi podatkov iz kreditnih map posojilojemalcev in izpisa TR računa HKS Sicura, torej na podlagi istih podatkov, s katerimi je razpolagal obt. Gorše v času podaje predloga za prodajo terjatev, ugotovitve izvedenke pa so se z dodatni izračuni (na podlagi dodatno pridobljene dokumentacije – TR računa obt. Šušteršiča, identificiranih nakazil s strani delodajalcev oz. ZPIZ-a, identificiranju strank Zadruga S) v celoti potrdile.

Glede na dinamiko odplačevanja kreditov v letu 2003 in višino prilivov iz tega naslova, zlasti v zadnjih mesecih pred podajo predloga za prodajo terjatev, upoštevajoč tudi strukturo posojilojemalcev, kot izhaja iz izvedenskega mnenja sodne izvedenke Mateje Gubanec ter njenih dopolnitev, je torej evidentno, da ob podaji predloga z dne 5.1.2004 ni bilo nobenega upravičenega razloga za prodajo terjatev, saj so dolžniki stečajnemu dolžniku v določenem obsegu (glavnino kreditov) sami poplačevali svoje dolgove. V manjšinskem delu terjatev, kjer dolžniki svojih obveznosti niso izpolnjevali, pa njihova takojšnja prodaja prav tako ni bila upravičena, saj je obt. Gorše predlog za prodajo terjatev podal le nekaj dni za tem, ko je prenehala zaposlitev delavk, ki sta za stečajnega dolžnika uspešno opravljali izterjavo terjatev, terjatve pa so bile zavarovane z administrativnimi prepovedmi. Dolžnikov tudi ni pozval na vračilo dolgov niti ni poskusil z izterjavo terjatev, tudi na način nadaljnje zaposlitve vsaj ene delavke, ki bi nadaljevala z izterjavo terjatev. S temi dejstvi je bil seznanjen tudi ob podaji predloga z dne 13.2.2004, v katerem je lažno navedel, da bi vsak drug način poskusa unovčitve pomenil samo dodatne nesorazmerne stroške. Obramba je sicer v spis vložila številne dopise, s katerimi so bili posojilojemalci pozvani glede dogovora o čimprejšnjem možnem poplačilu kredita (B204-B220), ki pa so datirani z datumi 26.11.2003 in 27.11.2003 in ne vsebujejo poziva na vračilo celotne preostale obveznosti z višino obveznosti in opozorila z možnostjo sodne izterjave, ki bi imela učinek takojšnjega poplačila obveznosti. Glede prilivov je opozoriti, da so prilivi iz naslova vračil predmetnih 327 posojil v letu 2003 znašali 14.230.510,00 SIT, v zadnjih treh mesecih skupaj 3.681.245,00 SIT, v zadnjih štirih mesecih pa skupaj 4.786.845,00 SIT, vendar obt. Gorše ni ločeval nakazil, ki so se nanašale zgolj na vračila posojil iz naslova predmetnih 327 posojil od tistih, ki so se nanašali na vračilo ostalih posojil.

Obt. Gorše je predlagal odobritev prodaje terjatev Jožetu Šušteršiču, čeprav je ponujena kupnina 8 mio SIT predstavljala le 16,7% nominalne vrednosti teh terjatev. V časopisu Delo je bila objava informativnega zbiranja ponudb za prodajo terjatev stečajnega dolžnika, z določilom, da si prodajalec pridržuje pravico, da ne sklene pogodbe o prodaji terjatev z nobenim ponudnikom. Šlo je torej za vabilo nedoločenemu krogu oseb, naj pošljejo ponudbo za nakup terjatev pod objavljenimi pogoji. V primeru informativnega zbiranja ponudb je bil stečajni upravitelj zavezan skleniti pogodbo s tistim ponudnikom, ki je

ponudil najugodnejše pogoje (najvišjo ceno in najboljše pogoje), če ni te svoje obveznosti izrecno izključil (komentar 154. člena ZPPSL). Glede na to, da je obt. Gorše v objavi navedel, da si prodajalec pridržuje pravico, da ne sklene pogodbe o prodaji terjatev z nobenim ponudnikom, to pomeni, da s ponudnikom obt. Šušteršičem ni bil dolžan skleniti pogodbe o prodaji terjatev. Navedeno izhaja tudi iz izpovedbe Rozmanove. Čeprav je bil obt. Šušteršič edini ponudnik, je obt. Gorše pristal na njegovo ponudbo, ne da bi poskušal doseči zvišanje kupnine, ob dejstvu, da je bilo do dne 13.2.2004, ko je sodišču podal predlog za odobritev prodaje Šušteršiču, na TR stečajnega dolžnika nakazanih že 4.325.535,00 SIT, do vključno dne 24.2.2004, ko je stečajni senat odredil prodajo Šušteršiču, pa že skoraj 7 mio SIT. Izvedenka je sicer res ugotovila nižje znesek skupnih nakazil v teh obdobjih, ki se nanašajo zgolj na nakazila iz poplačevanja terjatev HKS Sicura (do 12.2.2004 znesek 2.708.525,00 SIT, do 24.2.2004 znesek 3.393.235,00 SIT), čeprav gre tudi glede le-teh za visoke zneske, vendar je bil obt. Gorše seznanjen zgolj s prilivi na račun stečajnega dolžnika iz naslova vračil predmetnih posojil HKS Sicura in le-te tudi v tem primeru ni ločeval na tiste iz seznama terjatev HKS Sicura in ostale. Glede na to, da zgolj znesek vračil predmetnih posojil do sklenitve pogodbe o prodaji terjatev predstavlja več kot polovico kupnine (4.533.573,00 SIT), čeprav je bil obt. Gorše seznanjen s še znatno višjim zneskom, ki skoraj dosega kupnino, izhaja iz tega zaključek, da je bila višina kupnine za odkupljene terjatve občutno prenizka. Ta sklep dodatno dokazujejo naknadna plačila dolžnikov, saj so posojilojemalci v nadaljevanju kupcu terjatev obt. Šušteršiču vrnil skoraj 55 mio SIT.

Ob dejstvu, da se je v letu 2003 odplačevala glavna kredita, je bila okoliščina, da so bile ob koncu leta 2003 vse terjatve že zapadle in zavarovane le z administrativnimi prepovedmi, nepomembna, saj so se krediti odplačevali, glede na strukturo posojilojemalcev ter glede na njihove subjektivne in objektivne okoliščine, ki so vplivale na odplačevanje in kot so za njih izhajale iz posojilnih map, ter glede na vzorec njihovega dotedanega odplačevanja, pa je bilo upravičeno pričakovati, da bodo kredite odplačevali tudi v bodoče. Kljub temu, da je obt. Gorše vedel, da se krediti poplačujejo, je že vsaj od oktobra 2003 dalje deloval v smeri, da se terjatve prodajo, pri tem pa prodajo terjatev ves čas neupravičeno argumentiral z zapadlostjo terjatev, slabo zavarovanostjo terjatev, neizterljivostjo terjatev zaradi prenehanja zaposlitve delavk in posledično ustavitvijo odplačevanja kreditov, čeprav je od 31.12.2003, ko sta delavki prenehali z izterjavo do 5.1.2004, ko je podal predlog za prodajo terjatev, preteklo le 5 dni, kar vse je imelo za posledico, da so stečajni senat, upniški odbor in Banka Slovenije soglašali s prodajo terjatev. Kot razlog za prodajo terjatev je obt. Gorše navajal tudi okoliščino, da bi vnovčitev terjatev s sodno izterjavo povzročila nesorazmerne stroške. Kot je sodišče že navedlo, obt. Gorše po 31.12.2003 posojilojemalcev niti ni pozval na plačilo v obliki dopisa s seznanitvijo glede možnosti sodne izvršbe. Te dolžnike bi moral najprej pozvati na vračilo dolgov, kar bi lahko storil s pomočjo ene zaposlene delavke. Tako bi vsaj moral poskusiti izterjati terjatve od dolžnikov, v primeru neplačila tudi v sodnem postopku, saj so bile terjatve zavarovane z administrativnimi prepovedmi in so ti posojilojemalci imeli redni pritok dohodkov v obliki plače ali pokojnine, iz česar izhaja, da terjatve niso bile neizterljive. Po določbi 9. člena ZPPSL je bil namreč primaren način unovčitve sredstev, ki gredo v stečajno maso, glede terjatev njihova izterjava, prodaja terjatev pa je utemeljena šele, če bi le-to objektivno predstavljalo boljše rešitev za stečajno maso, za kar pa v konkretnem primeru ni šlo. Ne glede na to, je pomembnejša okoliščina, da sodna izterjava glede na to, da se je glavna kredita odplačevala, glede le-teh sploh ni bila

potrebna.

Kot razlog za prodajo terjatev je obt. Gorše navajal še okoliščino, da podjetja in banke niso bile zainteresirane za odkup terjatev. Trditev, da so bile terjatve ponujene na prodaj podjetjem, ki se sicer ukvarjajo z odkupi terjatev, v postopku ni bila dokazana, saj v tej smeri ni bil predložen noben dokaz. V kolikor je dejansko ponudil terjatve v prodajo podjetjem, pa je evidentno, da podjetja niso bila zainteresirana za odkup prav zaradi njegovih navajanj, da so terjatve zapadle, slabo zavarovane, težko unovčljive, dolžniki pa nesposobni vračila in brez premoženja, ki bi se ga dalo rubiti v sodnem postopku.

Banka Slovenije:

Obt. Gorše je glede na svoje dolgoletne izkušnje stečajnega upravitelja zelo dobro vedel, da bo v konkretnem primeru Banka Slovenije (ki je sicer poznala kreditno zgodovino predmetnih terjatev in je pregledala tudi vzorec terjatev) soglašala s prodajo terjatev, druge banke pa za odkup terjatev ne bodo zainteresirane. To je vedel, ker je zelo dobro poznal kriterije, po katerih se banke odločajo za odkup oziroma neodkup terjatev. Iste razloge je zato tudi sam navajal v obrazložitvah, zakaj je podal predlog za prodajo terjatev.

Banka Slovenije je namreč predmetne terjatve uvrstila v skupino E, v katero se po bančnih kriterijih uvrščajo terjatve, za katere se ocenjuje, da sploh ne bodo poplačane, terjatve do dolžnikov s sporno pravno podlago in terjatve do dolžnikov, ki plačujejo obveznosti z zamudo nad 360 dni.

Navedeno izhaja tudi iz izpovedb predstavnikov Banke Slovenije (Samo Nučič, Anica Miklič) in Nove Ljubljanske banke (Nataša Zavadlav). Iz njihovih izpovedb izhaja, da je bil prvi kriterij, ki so ga banke upoštevale pri odločitvi, prav zapadlost terjatev. Ker so bile vse terjatve ob koncu leta 2003 zapadle in neplačane (zaradi česar so bile po bančnih merilih uvrščene med slabe terjatve, to je v kategorijo D - zamuda pri plačilu do 180 dni oziroma v kategorijo E - zamuda nad 180 dni), je obt. Gorše vedel, da bo ob upoštevanju tega kriterija Banka Slovenije soglašala s prodajo terjatev oziroma da banke za odkup terjatev ne bodo zainteresirane.

Drugi kriterij je bila boniteta dolžnikov, to je njihova sposobnost poplačevanja iz lastnih dohodkov. Po tem kriteriju so bile predmetne terjatve po bančnih merilih prav tako uvrščene v najslabši razred, saj so se neredno odplačevale. Ker je posojilojemalcem kredit odobrila Hranilno kreditna služba in ne banke, saj posojilojemalci kredita pri banki glede na svoje takratno finančno stanje niso dobili, je bilo jasno, da bodo po tem kriteriju terjatve prav tako uvrščene v najslabši razred in da zato banke ne bodo zainteresirane za odkup teh terjatev (kot izhaja tudi iz izpovedbe Nataše Zavadlav). Vendar pa Banka Slovenije in druge banke (NLB, Banka Koper, Banka Celje), s katerimi se je kontaktiralo glede odkupa terjatev, očitno niso bile seznanjene s podatkom, da se je v letu 2003 večina kreditov začela redno odplačevati in to preko delodajalcev posojilojemalcev oziroma ZPIZ-a, kar pomeni, da so posojilojemalci imeli dovolj rednih lastnih prihodkov za poplačilo dogovorjenih mesečnih obrokov kredita in so torej bili sposobni odplačevati mesečni obrok kredita bodisi bankam ti podatki niso bili relevantni, glede na izpovedbo Sama Nučiča, da so navkljub višini mesečnih prilivov presojali glede na kompleten znesek terjatev. Podatek, da so mesečni

prilivi iz naslova poplačevanja terjatev redni in z vsakim mesecom zmanjšujejo višino celotne obveznosti, za banke očitno ni bil pomemben ali pa jim ni bil prezentiran.

Tretji kriterij je bila boniteta terjatev oziroma obstoj in vnovčitev zavarovanja. Glede na to, da so bile terjatve zavarovane z administrativnimi prepovedmi, so bile zato po bančnih kriterijih neustrezno zavarovane, saj v bančnih podzakonskih aktih administrativna prepoved sploh ni bila urejena in je niso smatrali kot dobrega zavarovanja (izpovedba Anice Miklič). Obt. Gorše je vedel, da so terjatve zavarovane le z administrativnimi prepovedmi, ki jih banke ne štejejo za dobro zavarovanje in je zato vedel, da bo Banka Slovenije tudi ob upoštevanju tega kriterija s prodajo terjatev soglašala oziroma banke ne bodo odkupile terjatev. Tudi glede tega kriterija sodišča poudarja, da so delodajalci oz. ZPIZ izvrševali nakazila prav na podlagi administrativnih prepovedi, ki so veljale do preklica in se je torej tak način zavarovanja terjatev izkazoval za dobrega.

Zadnji (pomemben) kriterij je bila okoliščina, da so bile terjatve s strani bank ocenjene kot neizterljive iz razloga, ker banke razen zakonitih načinov (sodna izterjava) nimajo možnosti drugega načina izterjave. Tudi pri tem kriteriju je opozoriti, da je obt. Gorše navajal, da je bilo odplačevanje terjatev uspešno le zaradi zaposlitve dveh delavk na izterjavi in da upniški odbor nasprotuje njuni nadaljnji zaposlitvi, kar je bilo, kot je sodišče že obrazložilo, neresnično in zavajajoče, je pa Banka Slovenije tudi na podlagi takšnih navedb terjatve ocenila za neizterljive. Povsem jasno je namreč, da ob takem predočanju glede potrebnosti kar dveh delavk za izterjavo, nobena banka za te potrebe ne bi »porabila« svojih uslužbencev.

Glede okoliščine, da so dolžniki nominalno vrednost terjatev (cca 47 mio SIT) preplačali (najmanj 54 mio SIT), je Samo Nučič navajal, da je najbrž razlog v tem, ker je imel kupec terjatev druge načine izterjave in da po njegovih izkušnjah banka z rednim opominjanjem in pisnim obveščanjem dolžnikov ne bi uspela. Tudi navedeno kaže na to, da Banki Slovenije ni bilo znano, da krediti odplačujejo predvsem preko izplačevalcev (računovodstev delodajalcev posojilojemalcev oz. ZPIZ-a) in le manjši del s telefonskim opominjanjem in pisnim obveščanjem dolžnikov.

Upniški odbor:

Upniški odbor je na 6. seji dne 14.1.2004 podal pozitivno mnenje k prodaji predmetnih terjatev, na 7. seji dne 9.3.2004 (torej po tem, ko je stečajni senat že sprejel sklep, da se terjatve prodajo obt. Šušteršiču) pa je soglašal, da se terjatve prodajo edinemu ponudniku obt. Šušteršiču za kupnino 8 mio SIT.

Razloge, zakaj je upniški odbor soglašal s prodajo predmetnih terjatev, je pojasnil Bojan Oblak, ki je bil od 15.4.2003 dalje predsednik upniškega odbora upnikov stečajnega dolžnika. Obt. Gorše je namreč upniškemu odboru navajal, da naj bi se vračanje kreditov popolnoma ustavilo, da so terjatve neizterljive in predstavljajo strošek za stečajno maso, da je prodaja edino možna in da drugačne izterjave terjatev ne bo mogoče izpeljati, v dopisu z dne 5.1.2004 je navedel, da sprejema za uspeh vsako poslano ponudbo, ponudbo obt. Šušteršiča pa je ocenil kot sprejemljivo in gospodarno v tistem trenutku. S prodajo terjatev so soglašali kljub temu, da jim je bilo s strani obt. Goršeta povedano, da kredit redno

odplačuje 130 kreditojemalcev in da se odplačuje v višini 1,5 mio SIT mesečno, to pa iz razloga, ker jim je stečajni upravitelj predočil podatek, da se je poplačevanje posojil v nekem trenutku v celoti ustavilo in bi vsakršno nadaljnje zavlačevanje za stečajno maso predstavljalo zgolj strošek. Povedal je tudi, da v njegovo mnenje niso dvomili, da so mu neomajno zaupali kot strokovnjaku, ki razpolaga z ustreznimi podatki, člani upniškega odbora so bili namreč nepodkovani oziroma laiki. Povedal je tudi, da na vpogled niso prejeli seznama s številom dolžnikov in stanjem terjatev, prejeli so ga šele 17.10.2005 (A28-A37) in če bi s tem seznamom razpolagali v času odločanja o prodaji terjatev oziroma v času sklepanja prodajne pogodbe, soglasja za prodajo ne bi dali, saj je iz seznama razvidno, da je posojil, ki se plačujejo, bistveno več kot tistih, ki so označeni kot neplačniki. Seznama niso zahtevali, saj je bilo za njih relevantno le to, kakšno je stališče stečajnega upravitelja kot strokovnjaka, ki naj bi ravnal v dobro stečajnega dolžnika in kateremu so zaupali ter so se zadovoljili z njegovimi mesečnimi poročili, v vsebino katerih niso dvomili, v teh poročilih pa je bilo zgolj sumarno stanje odprtih kreditov. Sodišče zato ni sledilo zagovoru obt. Goršeta, da misli, da je navedeni seznam upnikom izročil, saj navedeno izpodbija izpovedba Oblaka, da če bi bili upniki s tem seznamom seznanjeni, glede na njegovo vsebino ne bi dali soglasja za prodajo terjatev.

Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je bil upniški odbor s strani obt. Goršeta seznanjen le s selektivnimi informacijami, torej s takšnimi, ki so nujno vodile k podaji soglasja za prodajo terjatev. Upniki namreč pred prodajo soglasja niso bili seznanjeni glede dejanskega obsega poplačil, saj jim ni bil predložen ne seznam s stanjem terjatev na dan 14.10.2003, ne seznam s stanjem terjatev na dan 31.12.2003. Prav tako niso bili seznanjeni z okoliščino, da se velik del posojil odplačuje na podlagi administrativnih prepovedi, ki so jih redno izvrševali izplačevalci (delodajalci, ZPIZ), temveč jim je bilo prikazovano, da so terjatve rizične in slabo zavarovane ter da bo zaradi tega vsaka dobljena ponudba uspeh. Te navedbe je obt. Gorše stopnjeval z navajanjem, da se zaradi odpovedi zaposlitve delavkama izterjava posojil ne vrši več, da so banke zavrnile ponudbo za odkup terjatev, v predlogu stečajnemu senatu z dne 13.2.2004, ki ga je upniški odbor prejel v vednost pa celo, da se je poplačevanje posojil skoraj v celoti ustavilo, ker jih nihče več ne izterjuje. Zato sodišče ni sledilo zagovoru obt. Goršeta, da ni zavedel upniškega odbora, da je upniški odbor organ stečajnega postopka in se zato njegovo znanje in usposobljenost za tovrstno delo predpostavlja ter se ne more sklicevati na neznanje ali premajhno poučenost. Upniški odbor dejansko ni tisti, ki bi bil strokovno podkovan za sprejem takšne odločitve, ampak je to stečajni upravitelj in takšno sklicevanje obt. Goršeta pomeni le prelaganje odgovornosti nanj. Res je, da je imel upniški odbor ob vložitvi njegovega predloga za prodajo možnost, da predlog podpre, da ga zavrne ali da zahteva dopolnitev prodaje ali kaj drugega, vendar je upniški odbor soglašal s predlogom obt. Goršeta za prodajo terjatev prav zaradi nepopolnih in tudi neresničnih in zavajajočih informacij, ki jih je obt. Gorše (v katerega strokovnost niso dvomili) dajal upniškemu odboru, ki so bile takšne, da je bilo pričakovano, da bo upniški odbor na njihovi podlagi dal soglasje za prodajo.

Opozoriti je tudi na okoliščino, da obt. Gorše po prodaji terjatev obt. Šušteršiču upniškemu odboru ni hotel izročiti izpisa prometa na TR računu stečajnega dolžnika HKS Sicura. Obt. Gorše je v zvezi s tem v zagovoru navajal, da je upniški odbor zahteval analizo prometa na računu, ne le izpiska prometa. Navedeno je izpodbil predsednik upniškega odbora Bojan Oblak, ki je povedal, da upniški odbor ni zahteval analize prometa, temveč zgolj izpis

prometa, torej prilive in odlive ter stanje na računu stečajnega dolžnika in da je Gorše izročitev izpisa prometa pogojeval s plačilom stroška v višini 5 mio SIT. Da je izpovedba Oblaka verodostojna, potrjuje okoliščina, da je tudi Jelka Rozman izrecno povedala, da je upniški odbor hotel izpisek iz banke, ter okoliščina, da je obt. Gorše v pisnem dopisu stečajnemu senatu dne 20.6.2005 v zvezi s korespondenčno sejo upniškega odbora, ki je bila 15.6.2005 (C13) izrecno zapisal: „da kar se tiče priprave podatkov (izpis prometa na bančnem računu) predlagam, da se odobri izplačilo stroškov za tako delo; gre za pregled prometa za dobo dveh let in pol, česar v primernem roku sam ne morem opraviti, gre pa za delo računovodstva; zato predlagam, da se odobri izplačilo stroškov za ta pregled, moja ocena takega stroška pa je 5 mio SIT neto.“ Iz navedenega evidentno izhaja, da je upniški odbor dejansko zahteval le izpis prometa na bančnem računu stečajnega dolžnika in ne analize prometa, izročitvi katerega pa se je obt. Gorše hotel izogniti iz razloga, saj bi bili po izpisku ugotovljeni prilivi iz naslova poplačevanja predmetnih terjatev, ki niso bili takšni, kot jih je sam zatrjeval pred prodajo terjatev.

Stečajni senat:

Obt. Gorše je navajal, da je imel stečajni senat na razpolago dovolj dejstev za pravilno in zakonito odločitev in je razpolagal z znanjem in izkustvi iz drugih stečajnih postopkov, zato ni mogel sprejeti odločitve o prodaji terjatev na podlagi njegovih zavajanj.

Sodniki stečajnega senata so res imeli znanje in izkušnje iz drugih stečajnih postopkov, vendar je dejstvo, da je obt. Gorše stečajnemu senatu predlagal prodajo terjatev, čeprav je vedel, da je prodaja terjatev nepotrebna in neupravičena, saj se je odplačevala večina kreditov (s čimer stečajni senat ni bil seznanjen) in bi bila zato smiselna nadaljnja izterjava s pomočjo ene delavke (pri čemer je stečajnemu senatu zamolčal, da dosedanje delo kar dveh delavk na izterjavi sploh ni bilo potrebno), stečajni senat pa je zavajal tudi z navajanjem, da je bilo odplačevanje terjatev uspešno le zaradi izterjave, kar je bil, kot izhaja iz izrecne izpovedbe Rozmanove, poglobljena okoliščina, da je stečajni senat sledil njegovemu predlogu, da se terjatve prodajo. Navedeno izhaja iz še ene navedbe Rozmanove, in sicer, da so se odločili, da terjatve prodajo, ker je bilo sprejeto, da delavki po 1.1.2004 več ne delata. Obt. Gorše stečajnemu senatu tudi ni predstavil vseh relevantnih okoliščin, na podlagi katerih bi se lahko le-ta dejansko odločil v korist stečajne mase. Iz izpovedbe Rozmanove namreč izhaja, da je stečajni senat razpolagal s podatkom o tem, koliko posojil po posameznih območjih posojilojemalci še dolgujejo da so pregledali seštevek in da je bilo že iz poročil stečajnega upravitelja razvidno, da se je obveznost zmanjševala, torej, da je bil stečajni senat seznanjen le s pregledom stanja vseh posojil v skupnem zbiru po posamezni lokaciji, s podatki o zmanjševanju skupnega števila terjatev in zmanjševanju skupne višine odprtih obveznosti. Ni pa bil senat seznanjen z vračili dolga posojilojemalcev in prilivih v obdobju nekaj mesecev pred odreditvijo prodaje, da se odplačuje glavnina kreditov in da se na podlagi administrativnih prepovedi krediti pretežno odplačujejo preko delodajalcev oz. ZPIZ-a, zaradi česar glede le-teh izterjava ni potrebna. Stečajni senat tudi ni razpolagal s seznamom dolžnikov, iz katerega je izhajalo stanje terjatev, kot izhaja iz že omenjenih in obrazloženih seznamov s stanjem terjatev na dan 14.10.2003 in 31.12.2003, glede katerih je Rozmanova povedala, da jih ni videla in da v stečajnem spisu nimata kaj iskati, ter da podatki iz seznamov tudi niso pomembni, ker so se odločili, da prodajo terjatve kot celoto, vendar takšni izpovedbi sodišče ni sledilo. Okoliščina, da se odplačuje večina kreditov in to

redno preko delodajalcev oz. ZPIZ-a, ob upoštevanju višine mesečnih prilivov, je tako pomembna, da daje podlago za zaključek, da je prodaja terjatev ekonomsko neupravičena in škodljiva za stečajno maso. Očitno pa je bila za stečajni senat pomembnejša zatrjevana neresnična navedba, da so se terjatve odplačevale le zato, ker sta jih izterjevali zaposleni delavki. Stečajni senat tudi ni preverjal vrednosti terjatev in njihovo stanje, saj je bilo po izpovedbi Rozmanove to nepotrebno, za to tudi ni bilo podlage v zakonu, saj je stečajni upravitelj tista strokovno usposobljena oseba, v katerega pristojnost spada ocena vrednosti terjatev. Glede na njegova nadaljnja navajanja glede razlogov za prodajo terjatev določenemu kupcu obt. Šušteršiču, kot izhajajo iz njegovega predloga z dne 13.2.2004 (in do katerih se je sodišče že opredelilo, da so bila bodisi neresnična bodisi zavajajoča) in glede na izpovedbo Rozmanove, da tudi sicer navedb stečajnega upravitelja v predlogu za prodajo terjatev niso preverjali, saj so stečajnemu upravitelju zaupali, da so podatki resnični, je bilo zato pričakovano, da bo stečajni senat sprejel njegov predlog za prodajo terjatev edinemu ponudniku obt. Šušteršiču in da bo tudi za stečajni senat, saj je bilo takšno tudi mnenje stečajnega upravitelja, kupnina 8 mio SIT primerna. Iz izpovedbe Rozmanove tudi izhaja, da če bi stečajni upravitelj rekel, da je kupnina prenizka, stečajni senat ne bi sprejel sklepa o prodaji terjatev obt. Šušteršiču, saj glede na to, da je šlo za informativno zbiranje ponudb brez določitve najnižje ponudbe, ni bila dolžnost z njim skleniti pogodbe. Očitno je obt. Gorše stečajnemu senatu zamolčal tudi okoliščino, koliko se je do dne podaje predloga za prodajo 13.2.2004 oziroma do datuma sklenitve pogodbe 10.3.2004 nateklo iz naslova poplačevanja teh terjatev, saj je stečajnemu senatu pred tem navajal, da se je zaradi prenehanja izterjave poplačevanje skoraj v celoti ustavilo.

Iz izpovedbe Jelke Rozman izhaja, da je bila za stečajni senat pomembna tudi okoliščina, da je Banka Slovenije soglašala s prodajo, čeprav ji ni bilo znano, na podlagi česa je Banka Slovenije sploh sprejela takšno odločitev. Čeprav je stečajni senat soglasje prejel dne 27.2.2004, je sodišče verjelo, da je bil stečajni senat v času odločanja o prodaji 25.2.2004 seznanjen, da Banka Slovenije soglašala s prodajo terjatev, saj navedeno izhaja iz izpovedbe predsednice stečajnega senata Jelke Rozman, da je bil stečajni senat ustno seznanjen, da je soglasje Banke Slovenije na poti. Ne glede na to, da glede na določilo 167. člena ZBan stečajni senat tudi na mnenje Banke Slovenije ni bil vezan, je dejstvo, da je bilo to, da Banka Slovenije s prodajo terjatev obt. Šušteršiču soglašala, le ena od okoliščin, zaradi katere je stečajni senat sledil predlogu stečajnega upravitelja za prodajo terjatev obt. Šušteršiču za kupnino 8 mio SIT.

Interes upnikov, zaradi katerega se stečajni postopek vodi, je, da upniki čim prej in v čim večjem obsegu pridejo do poplačila svojih terjatev. Ta interes je treba upoštevati zlasti tudi pri unovčevanju dolžnikovega premoženja, torej, da naj se premoženje proda čimprej in za čim višjo ceno, pri čemer je treba tehtati med negativnimi posledicami hitre prodaje (potencialno nižja prodajna cena) in pozitivnimi učinki hitre prodaje (unovčenje premoženja, znižanje stroškov stečajnega postopka). V skladu z načelom hitrosti stečajnega postopka je treba stečajno maso unovčiti takoj in po prodajni ceni, ki je tisti trenutek najvišja. Tako iz zagovora obt. Goršeta, kot tudi iz izpovedbe predsednice stečajnega senata Jelke Rozman izhaja, da je bilo to načelo upoštevano tudi v zvezi s konkretno prodajo terjatev. Vendar iz poročil obt. Goršeta stečajnemu senatu ter iz zapisnikov sej upniškega odbora izhaja, da stečajni postopek nad HKS Sicura predvsem zaradi zapletov v zvezi s postopkom prisilne poravnave nad družbo Voda Juliana d.d. ne bo tako hitro zaključen, kot

se je sprva predvidevalo (dejansko je bil zaključen šele v letu 2011), Zato ni bilo prav nobene potrebe po hitenju s prodajo predmetnih terjatev in to praktično takoj po 31.12.2003. Je pa stečajni senat prav zaradi navajanj obt. Goršeta, kot izhajajo iz njegovih predlogov za prodajo terjatev, načelo hitrosti postopka striktno upošteval, pa tudi načelo omejitve tveganj (tveganja, povezana z unovčevanjem dolžnikovega premoženja), za kar pa prav tako ni bilo potrebe glede na to, da se je glavnina terjatev redno odplačevala.

Sodišče še dodaja, da obt. Gorše pred prodajo terjatev ni opravil predhodne cenitve vrednosti terjatev, kot to določa 151. člena ZPPSL, v skladu s katerim bi morala biti pred odreditvijo prodaje opravljena predhodna cenitev vrednosti terjatev, to pa po oceni sodišča iz enakega razloga, iz katerega upniškemu odboru dalj časa ni hotel izročiti izpisa prometa na računu stečajnega dolžnika, to je, ker bi cenitev vrednosti terjatev pokazala, da njihova prodaja ekonomsko ni upravičena. Obt. Gorše je navajal, da je sam opravil izračun vrednosti terjatev, ki je bil nižji od prejete ponudbe, cenitev po izvedencu pa ni bila delana iz razloga, ker je iz razgovora s cenilko Silvano Jagodic izhajal strošek te cenitve v višini 85.000 EUR. Sodišče takšnemu zagovoru ni sledilo. Strošek cenitve v višini kar 85.000 EUR je skrajno neverjeten in neprepričljiv, ne le glede na to, da je znašala cena za strokovni mnenji, ki sta jih zanj izdelali Jagodiceva in Černetova in v njih prav tako ocenjevali vrednost terjatev, le 5.000 EUR oz. 8.000 EUR, temveč tudi zato, ker je tudi sodna izvedenka izdelala mnenje s cenitvijo za občutno nižjo ceno. Glede na to, da je sodišče ugotovilo, da je bila prodaja terjatev in kupnina z obt. Šušteršičem vnaprej dogovorjena, pa je tudi evidentno, da je bil izračun vrednosti terjatev, ki ga je pripravil sam obt. Gorše, temu prilagojen. Iz izpovedbe predsednice stečajnega senata izhaja, da vrednost predmetnih terjatev ni bila ocenjena zaradi stroškov in ker je šlo za seštevke. V kolikor je obt. Gorše tudi njej navajal, da bi znašala cenitev kar 85.000 EUR, je razumljivo, da se iz tega razloga senat ni odločil za predhodno cenitev vrednosti terjatev ter je glede te ocene sledil navedbam obt. Goršeta, saj je ob zaslišanju povedala, da je stečajni upravitelj tista strokovno usposobljena oseba, v katerega pristojnost spada ocena vrednosti terjatev.

Zato sodišče glede na vse navedeno zaključuje, da je bila prodaja terjatev neupravičena, saj se je odplačevala glavnina kreditov in bi bila zato upravičena nadaljnja izterjava kreditov, ki bi bila potrebna le glede tistih posojilojemalcev, za katera nakazila niso izvrševali delodajalci oz. ZPIZ, za kar bi zadoščala zaposlitev le ene delavke s krajšim delovnim časom in nikakor ne 8 urnim, kar bi glede na pričakovane prilive iz naslova poplačevanja terjatev stroške stečajnega postopka precej zmanjšalo, ne le glede plače, temveč tudi stroške, povezane z namestitvijo le ene delavke, saj bi bilo smiselno zanj najeti prostor na manj dragi lokaciji in bi torej bila glede na pričakovane prilive zaposlitev ene delavke še vedno ekonomsko upravičena. Vse to je obt. Gorše ves čas vedel, zlasti ob podaji predloga za prodajo terjatev in ob podaji predloga za prodajo terjatev določenemu kupcu obt. Šušteršiču, vendar je izposloval odobritev stečajnega senata oz. soglasje upniškega odbora za prodajo terjatev na način, kot je sodišče že obrazložilo, vedel pa je tudi, da bo Banka Slovenije prav tako soglašala s prodajo terjatev, njegov predlog za prodajo terjatev pa je bil posledica predhodnega dogovora med obema obtožencema, da bo Šušteršič nastopil kot kupec terjatev z dogovorjeno višino kupnine.

Okoliščine, ki potrjujejo povezavo in sodelovanje med obema obtožencema:

Obt. Brane Gorše je bil stečajni upravitelj v treh stečajnih postopkih, v katerih so se prodajale terjatve stečajnih dolžnikov, poleg družbe HKS Sicura in že omenjene družbe Zadruga S, tudi v stečajnem postopku nad družbo Plutal d.d. V vseh treh stečajnih postopkih je dal ponudbo za odkup terjatev Jože Šušteršič, stečajni upravitelj Brane Gorše pa je stečajnim senatom v vseh treh primerih predlagal odobritev prodaje terjatev obt. Šušteršiču. V stečajnem postopku nad družbo HKS Sicura je obt. Šušteršič dal ponudbo za odkup 327-ih terjatev dne 8.2.2004, pogodba o prodaji terjatev je bila z njim sklenjena dne 10.3.2004. V stečajnem postopku nad Zadrugo S je obt. Šušteršič dal ponudbo za odkup 86-ih terjatev dne 5.4.2004, pogodba o prodaji terjatev z njim je bila sklenjena dne 20.4.2004. V stečajnem postopku nad družbo Plutal d.d. pa je obt. Šušteršič že leta 2001 kupil dve terjatvi iz naslova plačila obrokov za dve prodani stanovanji. Navedeno kaže na povezavo obeh obtožencev že v letu 2001.

Nadaljnja okoliščina, ki utemeljuje povezavo med obtožencema, je dejstvo, da je Dorica Benedik, zunajzakonska partnerica obt. Jožeta Šušteršiča, za Odvetniško družbo Gorše opravljala računovodske storitve. Navedeno izhaja tako iz zagovora obt. Goršeta, kot tudi iz izpovedbe Dorice Benedik, ki je povedala, da je vodila računovodstvo za Odvetniško družbo Gorše do leta 2004, torej v obdobju pred obravnavanim kaznivim dejanjem.

Poleg tega je Odvetniška družba Gorše opravljala pravne storitve za dve družbi, ki sta v lasti oziroma solasti obt. Šušteršiča. Gre za družbo Dorikvan d.o.o., katere ustanovitelja in lastnika sta Jože Šušteršič in Dorica Benedik, Jože Šušteršič je bil do leta 2010 tudi direktor te družbe. Druga družba je MC Medicor d.d., katere lastnika sta bila tudi obt. Jože Šušteršič in družba Dorikvan d.o.o. Za družbo Dorikvan d.o.o. je Odvetniška družba Gorše konec leta 2001 po pooblastilu Šušteršiča in Benedikove na sodišču vložila predlog za vpis sprememb v sodni register družbe Dorikvan d.o.o. (A43, A44, A45 in A46), za družbo MC Medicor d.d. pa je bila v letu 2002 po Odvetniški družbi Gorše vložena pritožba na sodišču zoper sklep, ki se je nanašal na povečanje osnovnega kapitala (A78).

Sodišče ni sledilo zagovoru obt. Goršeta, da mu ni bilo znano, da je njegova odvetniška družba za družbi Dorikvan d.o.o. in MC Medicor d.d. opravljala pravne storitve, da na zgoraj navedenih listinah ni njegov podpis oziroma, da naj bi bil na nekaterih listinah, povezanih z navedenima postopkoma na sodišču, podpis odvetnice Marine Ferfolja, ki je bila zaposlena v Odvetniški družbi Gorše, saj je navedeno prepričljivo izpodbil sodni izvedenec za preiskave pisav in dokumentov Dorijan Keržan. Njegovo izvedensko mnenje je namreč strokovno in argumentirano, odgovoril je tudi na vsa zastavljena vprašanja, zaradi česar je sodišče njegovo izvedensko mnenje v celoti sprejelo.

Sodni izvedenec je parafe na spornih listinah A44, A45, A46 in A78, ki jih je sodišče pridobilo v originalu, primerjal s podpisi oziroma parafami obt. Braneta Goršeta, ki so se nahajali v sodnem spisu (najmanj s 54-imi primerjalnih podpisi oz. parafami obt. Goršeta iz sodnega spisa, kot izhaja iz pisnega izvedenskega mnenja z dne 14.1.2013). Glede spornih paraf je ugotovil, da se začnejo nad višino telesa parafe s potezo navzdol, ki preide v razmeroma zanko v levo, ki se ob vrnitvi navzdol obrne v desno, preseka začetno potezo in nato nadaljuje v kratek zaključek z eno samo valovito potezo.

Glede spornega podpisa na listini A78 (podpis na pritožbi družbe MC Medicor, vloženi po Odvetniški družbi Gorše) je izvedenec v izvedenskem mnenju z dne 11.2.2013 navedel, da se sporna parafa začne nad višino telesa parafe s potezo navzdol, ki ima šibkejši torni pritisk kot nadaljevanje. Mikroskopski pregled kaže na možnost desne predpoteze na začetku, ki pa je ni bilo mogoče zadokumentirati. Nadaljuje se v globoko zanko v levo, ki se ob vrnitvi navzgor obrne v desno, preseka začetno potezo in nato nadaljuje navzdol, čemur sledita dve izraziti valoviti potezi in nato konveksni zaključek z blagim prehodom navzdol. Primerjava s primerjalnimi podpisi kaže na pretežno skladno oblikovanje; tudi zaključek tega podpisa kaže težnjo po potezi navzdol. Skladnost med spornim in primerjalnimi podpisi pa ni tolikšna, da bi bilo mogoče z najvišjo stopnjo verjetnosti potrditi avtorstvo podpisa. Po mnenju izvedenca ugotovitve podpirajo predpostavko, da je sporni in primerjalne podpise napisala ista oseba. Med spornim in primerjalnim materialom je najti nekatere podobnosti (identične rokopiesne značilnosti); pomembnih razlik med obema ni. Zato je verjetno, da je sporni in primerjalne podpise napisala ista oseba. Iz navedenega izhaja, da je bil sodni izvedenec glede podpisa na listini A78, za katerega je obt. Gorše navajal, da ga je podpisala Marina Ferfolja, mnenja, da »ugotovitve podpirajo predpostavko, da je sporni in primerjalne podpise napisala ista oseba« oziroma je verjetno, da gre za istega avtorja, torej obt. Goršeta. Izvedenec je torej umestil avtorja podpisa v 2. stopnjo na sicer 5. stopenjski lestvici in navedel še, da je preiskavo in primerjavo omejeval in oteževal enostaven slog pisanja parafe.

Identičen zaključek je izvedenec podal glede podpisa na vročilnici, s katero je Okrožno sodišče v Ljubljani v zadevi opr. št. SRG 2001/1974 Odvetniški družbi Gorše vročilo sklep, ki se je nanašal na vpis sprememb v sodni register za družbo Dorikvan d.o.o. (A46), in sicer v izvedenskem mnenju z dne 17.2.2013. Glede sporne parafe na tej listini je navedel, da se začne nad višino telesa s potezo navzdol, ki ji prehodi kratka, komaj vidna leva predpoteza. Nadaljuje se v globoko zanko v levo, ki se ob vrnitvi navzgor obrne v desno, preide navzdol s kopastim prehodom in nato šele v vzpenjanju preseka prvotno potezo navzdol; temu sledi kopasta poteza z izrazitim prehodom navzdol on nato še en nakazan val v poteku navzdol ter nato globok izvlek navzdol (kar je v tudi v skladu z navajanjem obt. Goršeta, da se vedno podpisuje z zaključkom navzdol, kar v konkretnem primeru drži). Izvedenec je pregledal primerjalne podpise oziroma parafe obt. Goršeta in našel vrsto skladnih paraf, katere je v izvedenskem mnenju prikazal tudi slikovno skupaj s sporno paraf ter skladne značilnosti tudi označil s puščicami (kar je storjeno tudi pri listini A78). Na podlagi opravljene preiskave je torej izvedenec tudi glede parafe na tej listini podal mnenje, da ugotovitve podpirajo predpostavko, da je sporni in primerjalne podpise napisala ista oseba. Med spornim in primerjalnim materialom je najti veliko pomembnih podobnosti (identične rokopiesne značilnosti); pomembnih razlik med obema ni. Po mnenju izvedenca je zato verjetno, da je sporni in primerjalne podpise napisala ista oseba, torej obt. Gorše. Tudi glede te listine je izvedenec umestil avtorja podpisa v 2. stopnjo na sicer 5. stopenjski lestvici in pojasnil, da je preiskavo in primerjavo omejeval in oteževal enostaven slog pisanja parafe.

Glede podpisov na listinah pod prilogama A44 (predlog za vpis sprememb v sodni register za družbo Dorikvan) in A45 (druga vročilnica) je izvedenec navedel, da je pregled pokazal enake osnovne poteze, kot so opisane v prvotnem mnenju (z dne 14.1.2013), vendar sta obe parafi preveč enostavni za podajo mnenja, saj razen začetk z potezo navzdol ter spodnje zanke ni kaj primerjati, saj je nadaljevanje preveč enostavno – ena sama valovita poteza.

Takšno oblikovanje je sicer najti tudi v primerjalnem gradivu, vendar to ni dovolj za podajo mnenja. Zato je izvedenec zaključil, da je med spornim in primerjalnim materialom najti podobnosti (identične rokopisne značilnosti) in ne razlik, vendar enostavnost preiskovanih paraf pomeni takšno omejitev preiskave, da ni mogoče potrditi, da je sporne in primerjalne parafe napisala ista oseba (obt. Gorše), niti tega ovreči.

Glede parafe na listini A43 sodišče ni uspelo pridobiti listine v originalu, zato je izvedenec podal mnenje le na podlagi fotokopije te listine. Kot izhaja iz izvedenskega mnenja z dne 14.1.2013, je med spornim in primerjalnim gradivom najti podobnosti (identične rokopisne značilnosti) in ne razlik, vendar fotokopiranost spornega gradiva in enostavnost preiskovane parafe pomeni takšno omejitev preiskave, da ni mogoče ugotoviti, ali je sporno in primerjalne parafe napisala ista oseba.

Izvedenec je ne glede na to, da ni z gotovostjo potrdil podpisov obt. Goršeta na teh listinah, ugotovil še, da so sporne parafe na listinah A43, A44, A45, A46 in A78 v osnovi podobne parafi na listini C33, katero je po ugotovitvah izvedenca verjetno podpisal obt. Gorše, kot bo obrazloženo v nadaljevanju. Glede na ugotovitev izvedenca glede podpisa na vročilnici A46 in dejstva, da gre pri listinah pod A43, A44 in A45 za isto zadevo, je zato dokazano, da je obt. Gorše vedel, da je njegova odvetniška družba za družbo Dorikvan d.o.o. opravljala odvetniške storitve, kar velja tudi za zastopanje družbe MC Medicor d.d. Zato tudi navedeno utemeljuje zaključek glede sodelovanja med obema obtoženima pri pravnih opravilih že pred obravnavano prodajo terjatev v letu 2004.

Navedenih ugotovitev zato ne more izpodbiti izpovedba priče Ivica Žlogar, tajnice v Odvetniški družbi Gorše, ki je povedala, da ne ve, od koga je podpis na listinah A43, A44, A46 in A78 in da na listinah tudi ne prepozna podpisa odvetnice Marine Ferfolja, glede podpisa na listini A45 pa je povedala, da je njen, prav tako ne izpovedba druge tajnice Polona Mulec, ki sploh ni prepoznala nobenega podpisa na teh listinah. Priča Dorica Benedik je izpovedala, da je v zvezi z družbo Dorikvan d.o.o. sodelovala z odvetnico Marino Ferfolja, čemur sodišče sledi, vendar navedeno ne more omajati ugotovitve, da je obt. Gorše vedel, da njegova odvetniška družba opravlja pravne storitve za družbo Dorikvan d.o.o. V sodnem spisu se nahaja še pooblastilo predsednice uprave Klinike Medicor d.d. (A77), dano Odvetniški družbi Gorše dne 17.12.2001, kjer je pri žigu odvetniške družbe zapisano ime odvetnice Marine Ferfolja, kar prav tako ne omaja ugotovitve, da je obt. Gorše vedel, da njegova odvetniška družba opravlja pravne storitve tudi za družbo MC Medicor d.d.

Izkazana je tudi povezava oziroma sodelovanje med obtožencema pred vložitvijo konkretne ponudbe za odkup terjatev, ter okoliščina, da je obt. Gorše s kupcem terjatev obt. Šušteršičem sodeloval tudi po prodaji terjatev.

Obt. Gorše je bil v kontaktu z obt. Šušteršičem pred podajo ponudbe za odkup terjatev preko Dorice Benedik. Dorica Benedik je namreč povedala, da je v časopisu Delo videla oglas za prodajo predmetnih terjatev in rekla Šušteršiču, naj jih kupi. Obt. Šušteršič se je strinjal in sta kupila. Kupnino 8 mio SIT je določila ona. Izvedela je, da je »vse vezano na odbitke od plač ali penzionov« in da se približno ena tretjina terjatev odplačuje (od 47 mio SIT). Te informacije je dobila od tajnic, ko je klicala v zvezi z oglasom in vprašala, kakšne

so terjatve in ali se odplačujejo. Ena tretjina odplačanih je znašalo 16 mio SIT in je ponudila polovico. V ponudbi za odkup terjatev je zapisano, da se le-ta daje po predhodnem razgovoru in ugotovitvi o kvaliteti zavarovanj ter približni višini tistih posojil, katera se redno odplačujejo. V Odvetniški pisarni Goršeta sta bili zaposleni dve tajnici, in sicer Ivica Žlogar in Polona Mulec. Obema je bila vsebina te pisne ponudba predočena in obe sta povedali, da o tem ne vesta ničesar. Ivica Žlogar je namreč povedala, da ni sprejemala telefonskih klicev za odkup terjatev, nikoli se glede odkupa terjatev stečajnega dolžnika z interesi ni pogovarjala po telefonu in v zvezi s tem dajala informacij, z Dorico Benedik se nikoli ni pogovarjala o odkupu teh terjatev. Polona Mulec je prav tako povedala, da noben interesent glede nakupa teh terjatev z njo ni kontaktiral po telefonu in ko ji je bila predočena vsebina konkretne pisne ponudbe je povedala, da ji ni znano, kdo naj bi se pogovarjal in da se ona ni. Glede na takšno izpovedbo obeh tajnic Polone Mulec in Ivice Žlogar je torej evidentno, da Dorica Benedik v zvezi z nakupom predmetnih terjatev ni imela razgovora s tajnicama iz Goršetove odvetniške družbe, temveč z obt. Goršetom, od katerega je izvedela podatke glede predmetnih terjatev, saj je edini vedel te podatke. Tudi sicer je nelogično, da bi se Benedikova odločila za nakup takšnega števila terjatev in podala ponudbo za kupnino v višini 8 mio SIT (cca. 33.000 EUR) zgolj na podlagi predhodnega razgovora s tajnico in le na podlagi skopih informacij, in sicer da gre za 327 terjatev v vrednosti cca 47 mio SIT, da se odplačuje približno 1/3 terjatev in da so le-te zavarovane z administrativnimi prepovedmi. Glede na to, da je imela v zvezi z nakupom terjatev z obt. Goršetom pogovor Dorica Benedik, v pisni ponudbi pa je naveden ponudnik Jože Šušteršič, Jože Šušteršič pa je kot kupec naveden tudi v pogodbi o prodaji terjatev, ki jo je sestavil obt. Gorše, navedeno potrjuje tudi, da je obt. Gorše vedel za povezavo med Jožetom Šušteršičem in Dorico Benedik. Navedeno izpodbija tudi zagovor obt. Goršeta, da so tajnice dajale informacije glede prodaje terjatev ter da v zvezi s prodajo terjatev ni imel nobene povezave z Dorico Benedik.

Dokazni postopek je nadalje pokazal tudi, da je obt. Gorše sodeloval s kupcem terjatev obt. Jožetom Šušteršičem tudi po prodaji terjatev, in sicer preko Daniele Draučbaher, ki je po prodaji terjatev izterjevala plačilo terjatev za obt. Šušteršiča. Zato sodišče ni sledilo zagovoru obt. Goršeta, da po prodaji terjatev obt. Šušteršiču ni opravljal nobenega dela v zvezi s terjatvami in da mu ni bilo znano, da je po prodaji terjatev Draučbaherjeva opravljala izterjavo predmetnih terjatev za kupca terjatev obt. Šušteršiča. Prav tako sodišče ni sledilo izpovedbi Draučbaherjeve, da obt. Gorše v izterjavo terjatev po njihovi prodaji ni bil vpleten, saj se je njena izpovedba izkazala za zelo neprepričljivo in neverodostojno.

Daniela Draučbaher je namreč zaslišana v preiskavi povedala, da sta z Barbaro Grad s 1.1.2004 prenehali delati na izterjavi terjatev, zamolčala pa je, da je delala na izterjavi terjatev tudi po njihovi prodaji, čeprav je bila v preiskavi poučena, da ne sme ničesar zamolčati. Zato je njena navedba, da v preiskavi tega ni povedala zato, ker je o tem nihče ni vprašal, neprepričljiva. Kot bo razvidno iz nadaljevanja, je namreč to okoliščino zamolčala prav iz razloga, ker bi s tem obremenila obt. Goršeta.

Daniela Draučbaher je, ko je opravljala izterjavo terjatev za kupca Šušteršiča, pošiljala dopise, ki so imeli v glavi navedbo stečajnega dolžnika HKS Sicura Ljubljana v stečaju, zastopane po stečajnem upravitelju Branetu Goršetu, ki je v glavi dopisov tudi naveden, dopisi so bili žigosani z originalnim žigom stečajnega dolžnika HKS Sicura Ljubljana v

stečaju in podpisani. Gre za dopise pod prilogami C9, C30, C32 in C33. Z dopisom pod C9 z dne 23.5.2005 je bilo delodajalcu posojilojemalke Elide Marušič podjetju Čistoča d.o.o. poslano obvestilo, naj se obroki kredita nakazujejo na račun HKS Sicure v Ljubljani. Z dopisom pod C30 z dne 25.5.2005 je bilo posojilojemalcu Jožetu Marčunu poslano obvestilo, da je dokončno poplačal kredit. Z dopisom pod C32 z dne 13.2.2006 je bilo poslano obvestilo posojilojemalki Stojanki Stjepanović glede odprte obveznosti. Z dopisom pod C33 z dne 30.6.2005 je bilo prav tako poslano obvestilo Stojanki Stjepanović glede odprte obveznosti, v obrazložitvi dopisa pa je navedeno, da naj dolg nakaže na račun HKS Sicure v stečaju.

Dopisi z glavo HKS Sicure in navedbo stečajnega upravitelja Braneta Goršeta so tudi v prilogah C615 z dne 24.11.2004 (s tem dopisom je bil Dom starejših občanov Izlake za posojilojemalca Vinka Lončariča med drugim obveščen, da naj povečane obroke nakazuje na račun HKS Sicure Ljubljana v stečaju), C614 z dne 28.4.2005 (s tem dopisom je bil Dom starejših občanov Izlake za Vinka Lončariča obveščen o spremembi upravičenca za nakazilo obveznosti ter da naj se obveznost nakazuje v korist novega upravičenca Jožeta Šušteršiča) in C599 z dne 11.5.2005 (s tem dopisom je bilo poslano obvestilo delodajalcu posojilojemalca Bislim Torija podjetju Armatura d.o.o.). V dopisu pod prilogo C598 z dne 10.5.2005, s katerim je Jože Šušteršič obvestil delodajalca posojilojemalca Bislin Tora podjetje Armatura d.o.o. glede odprte obveznosti, je zapisano, da v kolikor bi g. Bislin Tora želel poplačati svoj kredit preko druge banke, naj se obrne na ga. Daniela Draučbaher, zaposleno pri odvetniški pisarni g. Braneta Goršeta, stečajnega upravitelja HKS Sicura, za pridobitev uradnega potrdila o stanju dolga. Z dopisom z dne 10.1.2005 je bilo podjetju Armatura d.o.o. za posojilojemalca Bislin Tora sporočeno, da naj povečane obroke nakazuje na številko računa HKS Sicure Ljubljana (C596), z dopisom z dne 28.4.2005 pa je bilo podjetje Armatura obveščeno o spremembi upravičenca za nakazilo obveznosti (C597). Navedeni dopisi so priloga izvedenskega mnenja sodne izvedenke Mateje Gubanec.

Gre torej za dopise, datirane z datumi v letih 2004, 2005 in 2006, ki so v glavi vsebovali vse podatke stečajnega dolžnika HKS Sicura Ljubljana, vključno z navedbo, da je avtor teh dopisov stečajni upravitelj Brane Gorše, dopisi pa so žigosani z originalnim žigom stečajnega dolžnika HKS Sicura. V dopisih C9, C33, C615 in C596 je del teksta odebeljen in poziva izplačevalce kreditov, naj obroke kredita nakazujejo na račun HKS Ljubljana v stečaju, ki je v dopisih tudi zapisan, zraven pa tudi številka sklica, ki je v vseh štirih primerih različna. Kot izhaja iz izvedenskega mnenja Mateje Gubanec, se je odplačevanje terjatev po prodaji terjatev, torej po 10.3.2004 še vedno v pretežni meri vršilo na TR račun stečajnega dolžnika HKS Sicura in ne na TR račun obt. Šušteršiča. Podatke o številki sklica, ki se spreminjajo, je zato lahko posredoval Danieli Draučbaher le obt. Brane Gorše, ki je bil pooblaščen za razpolaganje s sredstvi na računu stečajnega dolžnika. Obt. Brane Gorše je tudi imel pregled nad prilivi na TR račun stečajnega dolžnika in ni verjetno, da bi ob takšnih izkazanih prilivih na račun stečajnega dolžnika le odredil prenakazovanje denarnih sredstev na račun kupca terjatev in ne bi preveril, na kakšni podlagi takšni zneski vračil prihajajo na račun stečajnega dolžnika in ne na račun kupca terjatev.

V dopisih z glavo stečajnega dolžnika HKS Sicura (C9, C30, C33, C615, C614, C596, C597, C599) je navedena telefonska številka 01/256-18-62 in št. faxes 01/256-18-63, glede katerih je Draučbaherjeva povedala, da sta bili v pisarni, ki jo je najela, le v dopisu C32 je v

glavi navedena telefonska številka 01/256-38-18, za katero je Draučbaherjeva povedala, da je pripadala stečajnemu upravitelju Goršetu, je pa v tekstu tega dopisa kot kontaktna številka navedena številka 01/256-18-62. Ta ista telefonska številka (in številka faxes) je navedena tudi v dopisih z glavo obt. Jožeta Šušteršiča (C8, C31, C598, C600, C611, C612, C613, C616). Iz navedenega izhaja, da je bila številka 01/256-18-62 kontaktna številka Draučbaherjeve, ko je opravljala izterjavo za obt. Šušteršiča. Glede te telefonske številke je bilo ugotovljeno, da je v letih 2005 in 2006 (od 1.1.2005 do 16.10.2006) pripadala družbi Finesto Arhiv d.o.o., Cesta v Gorice 8, Ljubljana, od 17.10.2006 dalje pa družbi Finesto Usluge d.o.o. s sedežem na istem naslovu. Daniela Draučbaher je potrdila, da je to telefonsko številko uporabljala pri komunikaciji z dolžniki in njihovimi delodajalci, vendar na drugem naslovu, in sicer na Lipahovi ulici v Ljubljani, kjer naj bi preko oglasnika najela pisarno. Draučbaherjeva je tudi povedala, da je bila proti koncu leta 2006 oziroma v letu 2007 zaposlena v družbi Finesto Arhiv d.o.o.. Iz izpisa evidence zavarovanih oseb ZZZS izhaja, da je bila pri Finesto Arhiv zaposlena že od 1.9.2004 do 3.8.2006, ko je opravljala glavno izterjavo terjatev in pri tem uporabljala zgoraj navedeno telefonsko številko, v nadaljevanju pa je bila zaposlena na istem naslovu še v družbi Finesto Usluge d.o.o. Navedeno potrjuje, da je opravljala izterjavo iz naslova Cesta v Gorice 8 in ne iz Lipahove ulice, kot je navedla. Zato je evidentno tudi, da pisarne ni najela sama preko oglasnika, temveč po posredovanju bodisi obt. Goršeta bodisi Dorice Benedik, ki sta bila oba povezana z družbo Finesto d.o.o., verjetneje s posredovanjem obt. Goršeta, saj sicer ne bi bilo razloga, da bi neresnično navajala naslov, na katerem je opravljala izterjavo terjatev. To je neresnično navajala iz razloga, da ne bi bila odkrita povezava z obt. Goršetom pri izterjavi terjatev po njihovi prodaji Šušteršiču.

Na glavni obravnavi 10.12.2012 je Barbara Grad po vpogledu v listine z glavo stečajnega dolžnika HKS Sicura pod C9, C30, C32 in C33 navedla, da je na listinah podpis Daniele Draučbaher, razen na listini C33, glede katere je povedala, da podpisa na tej listini ne pozna in misli, da ni od Draučbaherjeve. Na isti glavni obravnavi je Daniela Draučbaher po vpogledu v iste listine navedla, da je te listine ona podpisala, tudi listino pod C33. Ker se je podpis na dopisu C33 že na videz razlikoval od podpisov na preostalih dopisih, je sodišče glede podpisa na listini C33 odredilo izvedenstvo grafološke stroke.

Kot izhaja iz izvedenskega mnenja sodnega izvedenca Dorijana Keržana z dne 14.1.2013 in njegove izpovedbe, je sodni izvedenec najprej pregledal primerjalne podpise Danijele Draučbaher (podpise, ki jih je navedla kot svoje, torej podpise na listinah C5, C9, C30 in C32, ter podpise Daniele Draučbaher na listinah sodnega spisa list. št. 235, 195 in 696). Ugotovil je, da so vsi primerjalni podpisi Daniele Draučbaher parafni, razen podpisa na list. št. 235 sodnega spisa, ki je izpisan, primerjava s parafami pa je pokazala, da so parafe pravzaprav zgolj močno stilizirana velika začetnica, ki se pojavi tudi v podpisu na list. št. 235 sodnega spisa. Zato so vsi primerjalni podpisi primerni za preiskavo. Primerjalni parafni podpisi – parafe se začnejo nizko, levo spodaj od osnove parafe, močno potezo v desno navzgor – v najvišji točki preidejo pretežno v zanko ali celo dve zanki (v enem primeru zgolj v vršne kratke prehodne poteze – špičke), nato sledi krožen kratek prehod v desno, kjer se začne velika zakrožena (konveksna) poteza nazaj (v levo), ki se krožno obrača in nato preide v dolgo ravno potezo naprej. Tako je strukturirana tudi začetnica podpisa na strani 235 sodnega spisa. Sporna parafa v listini C33 se začne nad višino telesa parafe s potezo navzdol, ki preide v globoko zanko v levo, ki se ob vrnitvi navzgor obrne v

desno, preseka začetno potezo in nato nadaljuje navzdol, čemur sledita dve izraziti valoviti potezi in nato konkavni zaključek naprej. Primerjava sporne parafe (C33) s primerjalnimi parafami Daniele Draučbaher je pokazala bistvene strukturne in vizuelne razlike (smeri potez, denimo začetne, zanke pri primerjalnem gradivu gredo v smeri nasprotni urinemu kazalcu, pri spornem v smeri urinega kazalca) so izjemno velike, kar je prikazano tudi slikovno. Glede na navedeno je izvedenec podal mnenje, da ugotovitve močno podpirajo predpostavko, da spornega in primerjalnih podpisov ni napisala ista oseba. Med spornim in primerjalnim materialom je veliko pomembnih razlik; pomembnih podobnosti med obema ni; za preiskavo in primerjavo omejitev sicer predstavlja fotokopiranost spornega gradiva, a so v konkretnem primeru strukturne razlike tolikšne, da meni, da spornega in primerjalnega rokopisa/podpisov ni napisala ista oseba. Iz navedenega torej izhaja mnenje izvedenca, da listine C33 ni podpisala Daniela Draučbaher.

Potem, ko je sodišče pridobilo originalno listino C33, je izvedenec sporno parafu na tej listini primerjal še s primerjalnimi podpisi oz. parafami obt. Goršeta. Parafu na listini C33 je ponovno pregledal in v izvedenskem mnenju z dne 11.2.2013 navedel (enako kot glede parafe na fotokopiji listine C33), da se sporna parafa začne nad višino telesa parafe s potezo navzdol, ki ji predhodi kratka desna predpoteza – poteza je izpisana z malo šibkejšim tornim pritiskom kot nadaljevanje (že zanka spodaj). Nadaljuje se v globoko zanko v levo, ki se ob vrnitvi navzgor obrne v desno, preseka začetno potezo in nato nadaljuje navzdol, čemur sledita dve izraziti valoviti potezi in nato konkavni zaključek naprej. Nato je izvedenec pregledal še primerjalne podpise oz. parafe obt. Goršeta. Navedel je, da so primerjalne parafe med seboj različno individualizirane, ene so bolj druge manj poenostavljene. Vse se začnejo nad višino telesa podpisa s potezo v levo navzdol (občasno s kratko predpotezo, ki tvori začetek globoke zanke (globina zanke je variabilna, odvisno od reduciranosti parafe) – poteza navzdol je pretežno izpisana s šibkejšim tornim pritiskom kot nadaljevanje parafe; prehod navzgor je levo od začetne poteze, nato pisna linija preseka začetno potezo in se nadaljuje z eno ali več valovitimi potezami (te se lahko začnejo tudi pred sekanjem začetne linije) ter nato pretežno zaključijo s potezo navzdol. Primerjava sporne parafe (C33) s primerjalnimi je pokazala enako osnovno strukturo, predpoteza, smeri potez in osnovna oblika so skladni. Razlike so sicer v stopnji individualiziranosti, kar pa glede na veliko količino primerjalnega ni nepričakovano. Edina razlika, ki je opazna, je v razmeroma dolgem zaključku naprej pri sporni parafi, česar v tolikšni meri pri primerjalnih parafah ni opaziti (vidna je le težnja po zaključku v desno ali na novih primerjalnih parafah kratek zaključek v desno). Sporni podpis je prikazal s primerjalnimi tudi slikovno.

Glede na zgoraj navedeno je izvedenec ovrigel navedbo obt. Goršeta, da se vedno podpisuje z zaključkom naravnost navzdol in nikoli v desno. Izvedenec je pojasnil, da je dejstvo, da med primerjalnimi podpisi obt. Goršeta noben zaključek ne sega tako daleč v desno kot pri spornem. Nesporno dejstvo je, da se posameznik nikdar ne podpisuje dvakrat povsem enako, kar je prav tako razvidno zgoraj, in brez dvoma je res, da je vedno eden od njegovih podpisov najbolj skrajno odstopanje od povprečnega pojavljanja njegovih podpisov ter je po strokovni presoji izvedenca sporni podpis v zaključku le bolj izrazito desno zaključen, kot tisti primerjalni.

Izvedenec je tudi pojasnil, da če bi bila trditev, da spornega podpisa ni napisal obt. Gorše resnična, bi to pomenilo, da gre za ponarejen podpis. Glede na izjemno podobnost spornega

podpisa s primerjalnimi bi v primeru ponarejanja podpisa šlo za podpis s prerisovanjem oz. kopiranjem, kar pomeni, da bi potencialni ponarejevalec moral imeti na voljo originalni podpis obtoženega in bi ga nato prerisal oz. prekopiral (kar je sicer glede na dinamične značilnosti spornega podpisa – torni pritisk poteze navzdol – kaj malo verjetno). Ob predpostavki, da se obtoženi dejansko nikoli ne podpisuje na način daljšega zaključka, sta možni dve interpretaciji: bodisi je imel ponarejevalec na voljo podpis, ki se zaključuje navzdol in je potem iz neznanega razloga ponaredek skazil z dolgim zaključkom, bodisi je imel na voljo podpis obtoženega z dolgim zaključkom, kar pomeni, da se obtoženi dejansko tako podpisuje in ne moremo govoriti o ponaredku. Izvedenec je bil mnenja, da sporni podpis na listini C33 ni ponarejen.

Na podlagi originalnega gradiva je tako izvedenec podal mnenje, da ugotovitve podpirajo predpostavko, da je sporni (podpis na C33) in primerjalne podpise napisala ista oseba. Med spornim in primerjalnim materialom je najti veliko pomembnih podobnosti (identičnih rokopisnih značilnosti); pomembnih razlik med obema ni. Menil je, da je verjetno, da je sporni in primerjalne podpise napisala ista oseba, torej obt. Gorše. Tudi glede te listine je izvedenec umestil avtorja podpisa v 2. stopnjo na sicer 5. stopenjski lestvici, pri čemer je izvedenec pojasnil, da je preiskavo in primerjavo omejeval in oteževal enostaven slog pisanja parafe.

Sodišče je na glavni obravnavi 4.3.2013 priči Danieli Draučabher ponovno predočilo vse listine (C9, C30, C32, C33) in Draučabherjeva je ponovno povedala, da je na vseh listinah njen podpis. Šele, ko ji je bila predočena izpovedba Gradove, da podpisa na listini C33 ne pozna in meni, da ni od Draučabherjeve, je Draučabherjeva povedala, da je sicer tudi to listino podpisala, da pa na njej ni njen osebni podpis, temveč je poskušala podpisati obt. Goršeta. Pri takšni izpovedbi je vztrajala tudi potem, ko ji je bilo predočeno mnenje sodnega izvedenca grafologa, da ni ona podpisala te listine, temveč je verjetno, da jo je podpisal obt. Gorše. Pojasnila je tudi, da je parafa na tej listini ponaredila tako, da je imela za primerjavo pogodbo o svoji zaposlitvi, na kateri je bil podpis oz. parafa obt. Goršeta in je »parkrat probala podpis.« Glede na takšno njeno izpovedbo je sodni izvedenec Keržan na isti glavni obravnavi 4.3.2013 pojasnil, da je podpis na C33 pisan hitro in ni klasičen ponaredek, možnosti, da bi Draučabherjeva ponaredila podpis Goršeta na listini ni izključil, se mu pa je ta možnost zdela malo verjetna. Poudaril je namreč, da je imel na razpolago 65 primerjalnih podpisov obt. Goršeta in v teh 65-ih je najti skladnosti tudi s tem podpisom, zaradi česar je vztrajal pri svojih predhodnih ugotovitvah, to je, da je verjetno, da je listino C33 podpisal obt. Gorše.

Sodišče izpovedbi priče Draučabher, da obt. Gorše ni sodeloval pri zterjavi terjatev za Šušteršiča po njihovi prodaji, torej ni sledilo, ne le iz razloga, ker je zaslišana v preiskavi zamolčala okoliščino, da je tudi po prodaji terjatev izterjevala terjatve, temveč tudi glede na to, da je ob dveh zaslišanjih na glavni obravnavi zamolčala tudi okoliščino, da naj bi podpis na listini C33 ponaredila, saj je to povedala šele potem, ko ji je bila predočena izpovedba Gradove, da podpis na C33 ni njen, takšna njena izpovedba pa se je glede na ugotovitve izvedenca Keržana izkazala za neprepričljivo, nadalje glede na to, da je navedla skrajno neprepričljive razloge ne le glede tega, zakaj je po prodaji terjatev še vedno pošiljala dopise z glavo stečajnega dolžnika HKS Sicura in navedbo stečajnega upravitelja Goršeta, temveč tudi glede tega, zakaj naj bi le na dopisu pod C33 ponaredila podpis Goršeta, še zlasti pa

glede na to, da je Draučbaherjeva sodišču posredovala originalno pogodbo o zaposlitvi s podpisom oz. parafu Goršeta, ki naj bi ji služila za potrebe ponareditve njegovega podpisa, saj že laičen pogled na podpis Goršeta na tej pogodbi pokaže, da ni podoben podpisu na listini C33.

Razlaga Draučbaherjeve, da je dopise z glavo HKS Sicure in navedbo stečajnega upravitelja Braneta Goršeta pošiljala iz razloga, ker je bilo dolžnikom - fizičnim osebam in delavkam v računovodstvih, ki so obračunavale plače, zelo težko razložiti, da je nov lastnik terjatev in jih je na tak način želela prestrašiti, da bi plačevali, je skrajno neprepričljiva. Enake razloge je navajala pri obrazložitvi, zakaj naj bi na dopisu C33 posojilojemalki Stojanki Stjepanović ponaredila podpis Goršeta. Dolžnici Stojanki Stjepanović je namreč v letih 2005 in 2006 poslala dva dopisa, najprej dopis pod C33 z dne 30.6.2005, nato pa še dopis pod C32 z dne 13.2.2006, s katerima jo je obvestila glede odprte obveznosti. Oba dopisa sta imela glavo HKS Sicura v stečaju, pri čemer je bilo v obeh primerih že v glavi dopisov zapisano »stečajni upravitelj odvetnik g. Brane Gorše«. Stojanka Stjepanović nikakor ni mogla biti pozorna na samo parafu, zaradi česar sodišče ni sledilo njeni razlagi, da bi lahko posojilojemalko to dejstvo, da je enega od dopisov dolžnici podpisal obt. Gorše, tako prepričalo, da bi zaradi tega hitreje poplačala svoj dolg. Če bi bilo to res, bi Draučbaherjeva tudi na ostalih treh dopisih (C9, C30 in C32) ponaredila podpis Goršeta, pa tega ni storila. Poleg tega bi bilo logično, da bi bilo stopnjevanje pritiska na dolžnico v smislu najprej blažji, nato hujši ukrepi, usmerjeni v izterjavo dolga, v tem primeru pa je bilo ravno obratno, saj je bil prvi dopis Stjepanovićeve iz leta 2005 poslan z zatrjevanim ponarejenim podpisom Goršeta, tisti drugi iz leta 2006 pa zgolj s parafu Draučbaherjeve. Draučbaherjeva je na vprašanje, kako bi lahko Stjepanovićeve vedela, da je enkrat parafa od Goršeta, enkrat pa njena, odgovorila, da je pod parafu napisala stečajni upravitelj, kar je neprepričljivo, saj je navedba stečajnega upravitelja navedena že v glavi dopisa. Zato je neprepričljivo, da bi določene dopise, ki jih je Draučbaherjeva pošiljala dolžnikom in njihovim delodajalcem, na katere ni mogla z njene strani zatrjevati »zastraševalno taktiko« vplivati v smeri uspešnejše izterjave, enkrat sama podpisovala, enkrat pa ponarejala parafu Goršeta, saj je šlo za dopise z identično glavo stečajnega dolžnika, pri čemer je dokazano, da je določene dopise, ki jih je pošiljala po prodaji terjatev dolžnikom in njihovim delodajalcem, podpisovala sama, vsaj enega, to je listino C33 pa je podpisal obt. Gorše. Draučbaherjevi je bila predočena tudi okoliščina, da je v glavi dopisa C32 navedena drugačna telefonska številka, in sicer št. 01/256-38-18. Draučbaherjeva je odgovorila, da zato, ker je imela s to gospo večje probleme in je mislila, da se bo mogoče malo ustrašila. Navedeno je prav tako neprepričljivo, saj je v tekstu tega dopisa izrecno zapisano »za vsa vprašanja smo vam na voljo na številki 01/256-18-62«.

Trditev Daniele Draučbaher, da je sporni podpis na listini C33 ponaredila tako, da je na podlagi podpisa oz. parafe obtoženega Goršeta na pogodbi o zaposlitvi z dne 6.3.2003, izpisala sporni podpis, je lahko sodišče zavrnilo že z laično oceno, zato glede tega ni bilo potrebno strokovno znanje sodnega izvedenca za preiskavo podpisov. Sporni podpis, kot ga je opisoval sodni izvedenec, je »sporna parafa (ki) se začne nad višino telesa parafe s potezo navzdol (vidna je kratka začetna predpoteza), ki preide v globoko zanko v levo, ki se ob vrnitvi navzgor obrne v desno, preseka začetno potezo in nato nadaljuje navzdol, čemur sledita dve izraziti valoviti potezi in nato konkavni zaključek naprej » (stran 11 mnenja, slika stran 12 mnenja). Podpis na pogodbi o zaposlitvi je neprimerno bolj enostaven in

krajši, torej bolj reduciran. Pri podpisu na pogodbi o zaposlitvi je namreč v nasprotju s spornim podpisom jasno vidna visoka poteza pred presekanjem osnovne začetne linije parafe, čemur potem sledi le skoraj ravna poteza naprej in nato navzdol, manjkata vsaj dve izraziti valoviti potezi in nato zaključek naprej, prav tako pa je prva poteza, ki sledi zanki, na drugi strani osnovne črte navzdol, medtem ko pri spornem podpisu poteka čez to črto. Podpis na listini C33 je torej povsem drugačen od podpisa na pogodbi o zaposlitvi z dne 6.1.2003, ki naj bi služil kot podlaga za ponareditev podpisa na listini C33, zato sodišče tudi iz tega razloga ni sledilo izpovedbi Draučbaherjeva, da je ona podpisala listino C33.

Na neprepričljivost izpovedbe Draučbaherjeve kaže tudi okoliščina, da je ob prvem zaslišanju na glavni obravnavi povedala, da jo je poklicala tajnica Polona iz Odvetniške družbe Gorše in jo vprašala, če bi ji naredila uslugo, da je kreditne pogodbe prevzel nov lastnik, če bi jih pomagala prepeljati k njemu in če bi imel morda nov lastnik kakršnokoli vprašanje glede kreditov, izterjav, da bi pojasnila sistem dela. Privolila je in Polona jo je prišla iskat, škatle s kreditnimi mapami sta naložili in jih odpeljali novemu lastniku Jožetu Šušteršiču v industrijsko cono na Viču. Ko sta prišli tja, sta razložili. V pisarni sta bila Jože Šušteršič in Dorica Benedik. Polona ji je pomagala in škatle s kreditnimi mapami sta nesli gor po stopnicah. Potem so se malo vsedli in misli, da je takrat Polona odšla. Ob drugem zaslišanju pa je povedala, da jo je Polona pobrala na Viču in s škatlami sta se odpeljali k Dorici. Škatle sta odnesli gor. Polona ji je pomagala škatle nesti do vhodnih vrat, potem je odšla, sama pa je nato šla notri v pisarno. Sodišče ugotavlja neskladnost v njeni izpovedbi glede okoliščine, kdaj je Polona zapustila kraj, kamor sta pripeljali kreditno dokumentacijo, saj je iz njene izpovedbe ob prvem zaslišanju razvidno, da je Polona skupaj z njo vstopila v pisarno, v kateri sta se nahajala Šušteršič in Benedikova, iz njene druge izpovedbe pa, da je Polona odšla in je sama vstopila v to pisarno. Ni prezreti, da je bila tajnica Polona Mulec med njenima zaslišanjema tudi sama zaslišana in je izpovedala, da izven prostorov odvetniške pisarne ni srečala Benedikove v družbi s Šušteršičem in da Benedikove osebno sploh ne pozna. Očitno je bila Draučbaherjeva z izpovedbo Polone Mulec seznanjena in je zato ob svojem drugem zaslišanju svojo izpovedbo prilagodila izpovedbi Polone Mulec. Poleg tega pa je Polona Mulec tudi sicer izpodbila izpovedbo Draučbaherjeve, da jo je po telefonu poklicala Polona Mulec iz Odvetniške pisarne Gorše in jo prosila za pomoč pri prevozu kreditnih map do kupca terjatev, do česar je tudi prišlo, saj naj bi jo Polona Mulec prišla iskat in sta dokumentacijo – škatle s kreditnimi mapami, ki so se že nahajali v avtomobilu Polone Mulec odpeljali do pisarne, kjer sta bila Jože Šušteršič in Dorica Benedik. Polona Mulec se ob zaslišanju sicer veliko stvari ni spomnila, je pa povedala, da se sicer spomni Draučbaherjeve, ko je bila na Tavčarjevi zaposlena za HKS Sicuro, ni ji pa znano, kaj se je zgodilo s kreditnimi mapami, ko sta Draučbaherjeva in Gradova prenehali z delom, tudi ji ni znano, kako so kreditne mape prišle do Šušteršiča in Dorice Benedik, da se ne spominja, da bi z Draučbaherjevo kam kaj vozili, so pa po naročilu Goršeta velikokrat peljali dokumentacijo v računovodstvo ali skladišče, izven prostorov odvetniške pisarne pa Dorice Benedik ni srečala v družbi Jožeta Šušteršiča. Tudi drugi tajnici v Odvetniški družbi Gorše Ivici Žlogar ni bilo znano, kaj se je zgodilo s kreditnimi mapami in žigom po 31.12.2003, ko sta Draučbaherjeva in Gradova prenehali z delom, prav tako ji ni znano, da bi škatle s kreditnimi mapami Draučbaherjeva in Polona Mulec odpeljali. Zato je očitno, da so prišle škatle s kreditno dokumentacijo in žigom stečajnega dolžnika do kupca terjatev Šušteršiča tako, da jih je Gorše izročil Draučbaherjevi, ki jih je odpeljala h kupcu terjatev, očitno skupaj z neugotovljeno osebo, glede na to, da iz izpovedbe Benedikove izhaja, da sta

kreditno dokumentacijo pripeljali dve osebi, Draučbaherjeva in še ena.

V zvezi s pridobitvijo kreditne dokumentacije je Dorice Benedik povedala, da je poklicala tajništvo in so „punce, tajnice, Polona ali ne vem“, rekle, da mi bodo dokumentacijo prinesle, dokumentacijo pa je nato prinesla Draučbaherjeva, „pa še ena, da je klicarila zraven.“ Glede na to, da z Dorico Benedik ni bila sklenjena pogodba o prodaji terjatev, temveč je bila pogodba sklenjena z obt. Šušteršičem, je neprepričljivo, da bi katerakoli tajnica v Goršetovi odvetniški družbi ugodila prošnji Benedikove, ki ni bila kupec terjatev, za dostavo kreditne dokumentacije njej brez predhodnega soglasja stečajnega upravitelja Goršeta. Prav tako je neprepričljivo, da bi se tajnica iz Odvetniške družbe Gorše samoiniciativno obrnila na bivšo zaposleno Draučbaherjevo in jo zaprosila za pomoč pri dostavi kreditne dokumentacije novemu lastniku terjatev, ne da bi o tem obvestila stečajnega upravitelja Goršeta.

Zato sodišče glede na vse navedeno ni sledilo izpovedbi Draučbaherjeve, da je pri izterjavi terjatev po njihovi prodaji obt. Šušteršiču delovala brez vednosti obt. Goršeta, to je, da je brez njegove vednosti pošiljala dopise z glavo HKS Sicura in navedbo stečajnega upravitelja Braneta Goršeta, z navajanjem številke TR računa HKS Sicura, na katerega naj se izvršujejo nakazila, ter brez vednosti obt. Goršeta te dopise tudi žigosala z originalnim žigom stečajnega dolžnika HKS Sicura v stečaju. Jasen in prepoznaven je tudi motiv, zakaj Draučbaherjeva obt. Goršeta ni hotela obremenjevati, in sicer zaradi hvaležnosti do njega, vedela pa je tudi, da je kazenski pregon zoper njo za kaznivo dejanje ponarejanja listin že zastaral. Draučbaherjeva je bila namreč zaposlena pri HKS Sicura, kjer bi ji zaradi uvedbe stečajnega postopka morala prenehati zaposlitev, obt. Gorše pa ji je uredil nadaljnjo zaposlitev vse do 31.12.2003, nato pa očitno uredil še, da je delala in prejemale zaslužek tudi v času izterjave terjatev za obt. Šušteršiča. Sicer bi bila nezaposlena in brez prihodkov, z dvema mld. otrokoma in možem, ki je imel probleme.

Sodišče še dodaja, da je povezava med obt. Goršetom in Šušteršičem preko Dorice Benedik izkazana tudi preko družb iz skupine Finesto, in sicer poleg Finesto d.o.o. še Finesto Arhiv d.o.o. in Finesto Usluge d.o.o. Vse te družbe so imele sedež na naslovu Cesta v Gorice 8 v Ljubljani, na istem naslovu pa je bil kasneje tudi sedež Odvetniške družbe Gorše, kar je razvidno iz dopisa Braneta Goršeta z dne 21.5.2010, naslovljenega na Okrožno sodišče v Ljubljani (list. št. 290 sodnega spisa), na tem dopisu pa je navedena tudi telefonska številka odvetniške družbe 01/256-38-18, torej številka, ki se pojavlja na dopisu C32 in je Draučbaherjeva povedala, da je pripadala obt. Goršetu. Obt. Gorše je kot stečajni upravitelj stečajnega dolžnika HKS Sicura z družbo Finesto d.o.o. v letu 2003 sklenil pogodbo o hrambi dokumentacije stečajnega dolžnika. Družbi Finesto Arhiv d.o.o., sedaj Finesto Usluge d.o.o. je pripadala telefonska številka 01/256-18-62, ki jo je Daniela Draučbaher navajala v dopisih, ko je po prodaji terjatev izterjevala terjatve za obt. Šušteršiča. Draučbaherjeva se je že leta 2004 zaposlila v družbi Finesto Arhiv d.o.o., od leta 2006 dalje pa v družbi Finesto Usluge d.o.o., kjer je bila leta 2006 zaposlena tudi Goršetova tajnica Ivica Žlogar, s katero je obt. Gorše v svaštvu. Dorica Benedik je opravljala računovodske storitve tudi za družbo Finesto d.o.o.

Glede na to, da je Odvetniška družba Gorše zastopala družbi Dorikvan d.o.o. in MC Medicor d.d., kar je bilo obt. Goršetu znano, nadalje glede na to, da je zunajzakonska

partnerica obt. Šušteršiča Dorica Benedik do leta 2004 opravljala računovodske storitve za Odvetniško družbo Gorše, računovodske storitve pa je opravljala tudi za družbo Finesto d.o.o., s katero je obt. Gorše kot stečajni upravitelj HKS Sicura dne 28.3.2003 sklenil pogodbo o hrambi dokumentacije stečajnega dolžnika, nadalje glede na to, da je Dorica Benedik prav z obt. Goršetom pred podajo ponudbe za odkup terjatev kontaktirala v zvezi s prodajo terjatev in zlasti glede na izpovedbo priče Ivica Žlogar, tajnice v Odvetniški družbi Gorše (sestrične njegove žene), da ji je bilo že dalj časa (od leta 1998, 1999) znano, da sta Jože Šušteršič in Dorica Benedik zunajzakonska partnerja, z Dorico Benedik pa sta bili celo prijateljici, je evidentno, da je obt. Gorše zelo dobro vedel, da Jože Šušteršič ni le stranka Dorice Benedik, temveč sta zunajzakonska partnerja. Zato sodišče ni sledilo izpovedbi priče Dorice Benedik, da ne ve, če je obt. Gorše vedel, da sta z obt. Šušteršičem zunajzakonska partnerja, prav tako ne zagovoru obt. Goršeta, da je to izvedel šele po prodaji terjatev. Jasen je tudi motiv za neresnično izpovedbo Benedikove, ko je zanikala kakršnokoli sodelovanje z obt. Goršetom v času pred in po prodaji terjatev, saj bi v nasprotnem primeru s tem obremenila ne le obt. Goršeta, temveč tudi svojega partnerja obt. Šušteršiča.

Iz izpovedbe Dorice Benedik izhaja, da je ona sestavila ponudbo za odkup terjatev in jo oddala ter da je podpisala tudi pogodbo o prodaji terjatev HKS Sicura, čeprav je na listinah kot kupec naveden Jože Šušteršič. Benedikova je povedala, da je ona dala tudi ponudbo za odkup terjatev Zadruga S in podpisala pogodbo o prodaji teh terjatev, čeprav je na obeh listinah prav tako naveden in podpisan obt. Jože Šušteršič.

Glede na takšne navedbe Benedikove je sodni izvedenec Dorijan Keržan opravil preiskavo podpisov na listinah, na katerih je podpis Jožeta Šušteršiča (ponudba za odkup terjatev HKS Sicura z dne 8.2.2003 – A14, pogodba o prodaji terjatev HKS Sicura z dne 10.3.2004 – A22-A23, pogodba o prodaji terjatev Zadruga S z dne 20.4.2004 – A52, dopis družbi Čistoča d.o.o. z dne 19.12.2006 – C8 in dopis Stojanki Stjepanović z dne 31.8.2007 - C31) ter podpise na teh listinah primerjal s primerjalnimi podpisi Jožeta Šušteršiča.

Dopisa pod C8 in C31 je družbi Čistoča d.o.o. oziroma posojilojemalki Stojanki Stjepanović poslala Daniela Draučbaher, v času, ko je opravljala izterjavo za obt. Šušteršiča. Iz izvedenskega mnenja sodnega izvedenca Dorijana Keržana z dne 14.1.2013 izhaja, da je preiskava pokazala, da se podpis pod C8 in C31 strukturno bistveno razlikujeta od ostalih spornih podpisov, saj sestojita iz dveh blago stiliziranih znakov Š, med njima pa je povezan s prvim znak, ki bi lahko bil „i“ ali „l“ oz. „e“. Pregled primerjalnih podpisov Jožeta Šušteršiča je pokazal, da obstajajo trije tipi njegovih primerjalnih podpisov, in sicer izpisan priimek Šušteršič, stilizirana kompleksna neberljiva dvodelna parafa ter kratka krožna parafa sestavljena iz krožne poteze in poudarjene prečnice (z nekaj niansami). Noben od primerjalnih podpisov pa ni v nobeni značilnosti niti najmanj podoben spornima podpisoma C8 in C31. To pomeni, da se bodisi Jože Šušteršič podpisuje še na en način, bodisi da ni pisec navedenih dokumentov. Ocenil je, da ugotovitve močno podpirajo predpostavko, da spornih in primerjalnih podpisov ni napisala ista oseba. Med spornim in primerjalnim materialom namreč ni nikakršnih podobnosti, struktura je povsem drugačna; za preiskavo in primerjavo omejitev sicer predstavlja fotokopiranost spornega gradiva, vendar so v konkretnem primeru strukturne razlike tolikšne, da meni, da spornega in primerjalnega rokopa/podpisov ni napisala ista oseba. Glede na ugotovitev izvedenca, da Jože Šušteršič ni podpisal dopisov pod C8 in C31 ter glede na izpovedbo Dorice Benedik, da ji

Drauĉbaherjeva ni dajala dopisov na vpogled, po vpogledu v listini C8 in C31 pa je povedala, da na listinah ni ne njen podpis ne podpis Šušteršiča ter glede na izpovedbo Drauĉbaherjeve, da sta se z Dorico Benedik v zvezi z izterjavo terjatev dobili le enkrat na mesec, je tako oĉitno, da je dopisa pod C8 in C31, ki ju je sestavila in poslala delodajalcu posojiljemalke in posojiljemalki Stjepanoviĉevi podpisala Drauĉbaherjeva, pri ĉemer je povsem logiĉno, da je na teh dveh dopisih podpisala obt. Šušteršiča s predhodnim soglasjem in vednostjo Benedikove.

Iz izvedenskega mnenja izvedenca Keržana nadalje izhaja, da so sporni podpisi na listinah A14, A23, A48 in A52 izpisani priimki Šušteršič, ki so sicer fotokopirani, vendar je mogoĉe razbrati osnovne oblike. Veliki Š je enostaven in visok ter ozek, ni povezan z nadaljevanjem podpisa; „u“ ima zaĉetno predpotezo ter je sedlast in tekoĉe preide v neizrazit in reduciran „š“; temu sledi enostaven „t“, ki ima v desnem delu zanko spodaj, ki je potezna povezava s preĉnico – ta preĉnica se povezuje z naslednjim znakom „e“, ki je enostavna zanka, ta pa se nadaljuje v reduciran, enostaven „r“; loĉeno sledi ozek mali „š“ z zanko spodaj, ki je povezovalna poteza z „i“, ki je spet neizrazit in enostaven; loĉeno sledi „ĉ“, ki ima lahko teŹnjo po nakazani povezavi z diakritiĉnim znamenjem (strešico). Po pregledu primerjalnih podpisov JoŹeta Šušteršiča je izvedenec ugotovil, da sta na enak naĉin (kot zapis priimka) napisana zgolj dva primerjalna podpisa, in sicer na listinah z oznakama A122 in A129 (vroĉilnici iz sodnega spisa). Primerjava s tema primerjalnima podpisoma je pokazala veliko mero skladnosti v oblikovanju (le povezava diakritiĉnega znamenja s samo ĉrko je pri enem od obeh izvedena). To nakazuje na povsem realno moŹnost, da je tako sporne kot oba primerjalna podpisa podpisala ista oseba, vendar v situaciji, ko sta na voljo zgolj dva ustrezna primerjalna podpisa (ki sta v fotokopiji) in ko je vso sporno gradivo v obliki fotokopij, to onemogoĉa podati mnenje. Zato je sodni izvedenec podal mnenje, da je med spornim (A14, A23, A48 in A52) in primerjalnim materialom (A122 in A129) najti podobnosti (identične rokopisne znaĉilnosti) in ne razlik, vendar fotokopiranost spornega in primerjalnega gradiva ter premajhna koliĉina ustreznega primerjalnega gradiva ne dovolita podati drugaĉne interpretacije kot to, da ni mogoĉe ugotoviti, ali je sporne in primerjalne podpise napisala ista oseba. Glede na takšno ugotovitev izvedenca sodišĉe zakljuĉuje, da je moŹno, da ponudbo in pogodbo o prodaji terjatev HKS Sicura podpisala bodisi Dorica Benedik bodisi obt. Šušteršič.

Ĉetudi je ponudbo in pogodbo o prodaji terjatev podpisala Dorica Benedik, pa navedeno ne vpliva na ugotovitev, da je bil kupec predmetnih terjatev obt. JoŹe Šušteršič, ki je le deloval preko Dorice Benedik. Res je bila Dorica Benedik tista, ki je pred podajo ponudbe za odkup terjatev kontaktirala z obt. Goršetom, vendar je dejstvo, da je obt. Gorše v zagovoru ves ĉas kot kupca terjatev navajal Šušteršiča in ne njegove zunajzakonske partnerke. Tudi obt. Šušteršič je v zagovoru navajal, da je dal ponudbo za odkup terjatev, da je bil edini ponudnik in da je bila oĉitno njegova ponudba primerna. Poleg tega je Dorica Benedik povedala, da ko je videla v ĉasopisu Delo oglas za prodajo terjatev, je Šušteršiču rekla, da „naj tole kupi“, s ĉimer se je Šušteršič strinjal in „smo kupili“. Iz izpovedbe Daniele Drauĉbaher nadalje izhaja, da sta bila takrat, ko je pripeljala kreditno dokumentacijo novemu kupcu, prisotna tako Dorica Benedik, kot tudi JoŹe Šušteršič. Kupnina 8 mio SIT je bila nakazana na TR raĉun HKS Sicura iz TR raĉuna obt. Šušteršiča in tudi na plaĉilnem nalogu je kot nakazitelj naveden JoŹe Šušteršič. Iz prometa na TR raĉunu obt. Šušteršiča pa je razvidno, da so dolŹniki nakazovali denarna sredstva iz naslova poplaĉila posojil bodisi

neposredno na TR račun Šušteršiča, bodisi na TR račun HKS Sicura v stečaju, iz tega računa pa so bili denarni zneski prenakazani na TR račun obt. Šušteršiča. Zato je povsem nepomembno, kdo je fizično podpisal ponudbo za odkup terjatev (na kateri je naveden ponudnik Jože Šušteršič) in pogodbo o prodaji terjatev (v kateri je kot kupec terjatev prav tako naveden Jože Šušteršič), v zvezi s katero je Benedikova povedala, da jo je ona podpisala zato, ker Šušteršiča takrat ni bilo. Prav tako je nepomembno, da je imela Draučbaherjeva cel čas, ko je izvrševala izterjavo terjatev za novega kupca terjatev, kontakte le z Benedikovo, saj je bil kupec terjatev obt. Jože Šušteršič in ne Dorica Benedik in je Benedikova delovala z vednostjo in soglasjem obt. Jožeta Šušteršiča, na TR račun katerega so se ves čas stekala denarna sredstva iz naslova poplačevanja kupljenih terjatev.

Zakonski znaki kaznivega dejanja:

Kaznivo dejanje zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po drugem v zvezi s prvim odstavkom 240. člena KZ-1 stori, kdor pri vodenju ali nadzorstvu gospodarske dejavnosti, zato da bi sebi ali komu drugemu pridobil premoženjsko korist ali povzročil premoženjsko škodo, zlorabi svoj položaj ali dano zaupanje glede razpolaganja s tujim premoženjem, upravljanja podjetja ali vodenja gospodarske dejavnosti, prestopi meje svojih pravic ali ne opravi svoje dolžnosti, ter je bila z dejanjem pridobljena velika premoženjska korist ali povzročena velika premoženjska škoda in je storilec hotel sebi ali komu drugemu pridobiti tako premoženjsko korist ali drugemu povzročiti tako premoženjsko škodo.

Po določilu 80. člena ZPPSL mora stečajni upravitelj skrbeti kot dober gospodar za vodenje poslov stečajnega dolžnika. Stečajni upravitelj zlorabi svoj položaj oz. pristojnosti, če te pristojnosti izvršuje z namenom zase ali za tretje osebe na račun stečajne mase doseči neutemeljene ugodnosti, zaradi katerih se neutemeljeno zmanjša stečajna masa oz. prepreči njeno povečanje. Ravna torej v nasprotju z načelom čim večjega poplačila upnikov.

Obt. Gorše je s tem, ko je v stečajnem postopku nad stečajnim dolžnikom HKS Sicura stečajnemu senatu podal predlog za prodajo terjatev stečajnega dolžnika in nato še predlog za prodajo terjatev ponudniku Jožetu Šušteršiču za kupnino le 8 mio SIT, zlorabil svoj položaj stečajnega upravitelja pri razpolaganju s sredstvi stečajnega dolžnika, saj je vedel, da za prodajo terjatev ni nobenega upravičenega razloga, saj so dolžniki stečajnemu dolžniku v določenem obsegu sami poplačevali svoje dolgove, v manjšinskem delu, kjer dolžniki svojih obveznosti niso izpolnjevali, pa njihova takojšnja prodaja prav tako ni bila upravičena, saj je predlog za prodajo terjatev podal le nekaj dni za tem, ko je prenehala zaposlitev dveh delavk, ki sta za stečajnega dolžnika uspešno opravljali izterjavo terjatev, terjatve pa so bile zavarovane z administrativnimi prepovedmi, dolžnikov pa ni niti pozval na vračilo dolgov niti ni poskusil z izterjavo terjatev, tudi na način nadaljnje zaposlitve vsaj ene osebe, ki bi nadaljevala z izterjavo terjatev, lažno pa tudi navajal, da bi vsak drug način poskusa vnovčitve pomenil samo dodatne nesorazmerne stroške, pred prodajo terjatev tudi ni opravil predhodne cinitve vrednosti terjatev, kot to določa 151. člena ZPPSL, vedel pa je tudi, da ponujena kupnina 8 mio SIT predstavljala le 16,7% nominalne vrednosti teh terjatev, čeprav je bilo do podaje predloga za prodajo terjatev Šušteršiču na račun stečajnega dolžnika iz naslova vračil posojil nakazano že več kot 4,3 mio SIT. S takšnim ravnanjem je, ker je na podlagi njegovih predlogov stečajni senat odobril prodajo terjatev, sam pa je nato s Šušteršičem sklenil pogodbo o prodaji terjatev za kupnino 8 mio SIT, na škodo upnikov

stečajnega dolžnika Jožetu Šušteršiču pridobil veliko premoženjsko korist v višini najmanj 196.009,54 EUR (46.971.727,00 SIT), kar je bil ob podaji predlogov za prodajo tudi njegov namen.

Protipravna premoženjska korist, ki jo je s kaznivim dejanjem pridobil Jožetu Šušteršiču, je znašala najmanj 196.009,54 EUR, kar predstavlja razliko med zneskom 229.392,95 EUR (55.971.727,00 SIT), ki ga je za prodane terjatve prejel Jože Šušteršič in ceno 8 mio SIT (33.383,41 EUR), po kateri je Šušteršič kupil terjatve, navedeni znesek pa glede na določilo 9. odstavka 99. člena KZ-1 predstavlja veliko premoženjsko korist, saj presega znesek 50.000 EUR.

Z zgoraj opisanim ravnanjem je obt. Gorše izpolnil vse zakonske znake kaznivega dejanja zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po drugem v zvezi s prvim odstavkom 240. člena KZ-1. Obtoženec se je svojega dejanja zavedal in ga hotel storiti, kar je na zgoraj opisan način tudi določno izrazil. Med obema obtožencema je namreč obstajal dogovor, da bo obt. Šušteršič z obt. Goršetom kot stečajnim upraviteljem HKS Sicura sklenil pogodbo o prodaji terjatev stečajnega dolžnika, s katero bo povzročena škoda upnikom stečajnega dolžnika. Navedeno potrjuje delovanje obt. Goršeta v času pred sklenitvijo pogodbe (ko je od stečajnega senata izposloval odločitev o vnovčenju dolžnikovega premoženja na način s prodajo terjatev, čeprav je vedel, da je prodaja neupravičena, nadalje z dogovorom glede višine kupnine, ki naj jo Šušteršič ponudi, ki ga je sklenil z Dorico Benedik, preko katere je obt. Šušteršič deloval in je Šušteršič v skladu s predhodnim dogovorom dejansko ponudil nizko kupnino, nato izposloval odločitev stečajnega senata, da je ponujeno kupnino sprejel kot primerno in odobril prodajo terjatev obt. Šušteršiču za ponujeno kupnino, pri tem pa vedel, da bodo prilivi iz naslova poplačevanja prodanih terjatev močno presegli ponujeno kupnino, saj je bila le-ta do 15.3.2004 v veliki meri že pokrita), nato je kot zastopnik stečajnega dolžnika z Šušteršičem dejansko sklenil pogodbo o prodaji terjatev za dogovorjeno nizko kupnino in mu s tem omogočil, da so bila plačila dolžnikov HKS Sicura iz računa stečajnega dolžnika dejansko nakazovana na račun obt. Šušteršiča, s čimer je bila povzročena škoda upnikom stečajnega dolžnika in s tem pridobljena protipravna premoženjska korist, ter tudi v času po sklenitvi pogodbe o prodaji terjatev, ko je obt. Šušteršiču pomagal, da je za odkupljene terjatve izterjal čim več in si pridobil čim večjo premoženjsko korist. Kaznivo dejanje je torej storil z direktnim naklepom, saj je bil torej njegov izključni namen, da upnikom stečajnega dolžnika povzroči škodo in pridobi premoženjska korist, saj se je zaradi njegovega ravnanja stečajna masa zmanjšala in bila pridobljena premoženjska korist obt. Šušteršiču, ker je bilo na njegov račun nakazano bistveno več denarja, kot ga je plačal za odkup terjatev stečajnega dolžnika HKS Sicura. Na navedeno ne more vplivati poročilo Zbornice upraviteljev Slovenije z dne 12.2.2013 (B256-B266), saj je za oceno, ali je bilo storjeno kaznivo dejanje, pristojno sodišče.

Obt. Jože Šušteršič je obt. Braneta Goršeta nagovoril, da je stečajnemu senatu podal predlog za prodajo terjatev stečajnega dolžnika HKS Sicura, ga po oddani ponudbi za odkup teh terjatev za kupnino 8 mio SIT nagovoril še, da je stečajnemu senatu podal predlog za odobritev prodaje terjatev njemu za ponujeno kupnino, nato pa z njim kot stečajnim upraviteljem in zastopnikom stečajnega dolžnika sklenil pogodbo o prodaji terjatev za kupnino 8 mio SIT, na podlagi katere so se na njegov TR račun nakazovala denarna sredstva

iz naslova poplačevanja kupljenih terjatev. S tem je povzročil, da je obt. Brane Gorše na način, kot se mu je očitalo, zlorabil svoj položaj stečajnega upravitelja in najprej izposloval odobritev stečajnega senata za prodajo terjatev stečajnega dolžnika, čeprav je vedel, da za prodajo ni nobenega upravičenega razloga, nato pa še odločitev stečajnega senata za prodajo terjatev Šušteršiču za ponujeno kupnino, ki je bila občutno prenizka, saj je predstavljala le 16,7% nominalne vrednosti terjatev, ter si je s takšnim ravnanjem, saj je bila z njim sklenjena pogodba o prodaji terjatev za kupnino 8 mio SIT, obt. Jože Šušteršič omogočil pridobitev protipravne premoženjske koristi v višini najmanj 196.009,54 EUR (kot je bilo že obrazloženo). S takšnim ravnanjem je izpolnil vse zakonske znake kaznivega dejanja napeljevanja h kaznivemu dejanju zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po drugem v zvezi s prvim odstavkom 240. člena KZ-1 v zvezi s prvim odstavkom 37. člena KZ-1.

Na to, da je obt. Jože Šušteršič obt. Braneta Goršeta napeljal k storitvi kaznivega dejanja, potrjujejo torej okoliščine, da je obt. Gorše podal predlog za prodajo terjatev, čeprav je vedel, da za prodajo ni nobenega upravičenega razloga in pri tem z neresničnim navajanjem na način, kot je sodišče že obrazložilo, izposloval, odobritev stečajnega senata za prodajo terjatev, nadalje okoliščina, da mu je pred oddajo ponudbe ob razgovoru navedel resnične podatke glede dejanskega obsega odplačevanja terjatev (torej, da se odplačuje večji del kreditov) ter statusa posojilojemalcev, ki je kazal na to, da so posojilojemalci sposobni tudi v bodoče redno poravnati svoje obveznosti, ter se z njim dogovoril glede višine kupnine, ki naj jo ponudi za odkup terjatev in ki je bila takšna, da je kljub plačilu omogočala pridobitev velikega zasluzka, nadalje dejstvo, da je Šušteršič dejansko ponudil kupnino v višini, ki je predstavljala le 16,7% nominalne vrednosti terjatev, in je obt. Gorše na način, kot je sodišče že obrazložilo, od stečajnega senata izposloval še odobritev, da se terjatve prodajo obt. Šušteršiču za ponujeno kupnino, nato pa z njim sklenil tudi pogodbo o prodaji terjatev, na podlagi katere so se denarna sredstva iz naslova poplačevanja kupljenih terjatev stekala na njegov TR račun. Na to kaže tudi okoliščina, da je obt. Gorše tudi po prodaji terjatev še vedno opravljal določena opravila, povezana z izterjavo terjatev, ki jih je že prodal, vendar tokrat zanj in mu na tak način pomagal, da je za odkupljene terjatve izterjal čim več in si pridobil čim večjo premoženjsko korist, vse to pa ob upoštevanju njunega istovrstnega predhodnega medsebojnega sodelovanja v stečajnem postopku nad družbo Plutal d.d. (in nato še Zadruga S) ter njune osebne povezanosti preko Dorice Benedik, preko katere je obt. Šušteršič ves čas deloval. Iz navedenega izhaja torej naklep obt. Šušteršiča, da napelje obt. Goršeta k sklenitvi pogodbe o prodaji terjatev in povzročitvi premoženjske škode upnikom stečajnega dolžnika in sebi pridobi premoženjsko korist, do česar je tudi dejansko prišlo, saj se je na podlagi sklenjene pogodbe denar iz naslova poplačevanja kupljenih terjatev iz TR računa HKS Sicura nakazoval na TR račun obt. Šušteršiča, s čimer je bila povzročena škoda upnikom stečajnega dolžnika, saj se je zato stečajna masa zmanjšala, obt. Šušteršič pa je pridobil premoženjsko korist, saj je bilo na njegov račun nakazano bistveno več denarja, kot ga je plačal za odkup terjatev stečajnega dolžnika. Kaznivo dejanje je torej storil z direktnim naklepom.

V zvezi z ugovorom zagovornika obt. Šušteršiča, da ni dokazano, kdaj in kje je obt. Šušteršič Goršeta napeljal k storitvi kaznivega dejanja, sodišče ugotavlja, da je državni tožilec časovni okvir postavil, to je neugotovljenega dne v času od septembra 2003 do 5.1.2004, čemur sodišče pritruje, saj je dokazano, da ga je nagovoril znotraj tega časovnega okvira. Sodišče je namreč že obrazložilo, da je obt. Gorše že vsaj od oktobra 2003 dalje

neupravičeno deloval v smeri, da se terjatve prodajo, iz česar logično izhaja, da se je glede prodaje terjatev že vsaj od takrat dalje dogovarjal z obt. Šušteršičem, če ne že prej, v septembru 2003, glede na to, da do takšne odločitve ne pride čez noč, konec tega časovnega okvira pa je datum 5.1.2004, ko je obt. Gorše prvič podal stečajnemu senatu predlog za prodajo terjatev, v skladu s predhodnim dogovorom z obt. Šušteršičem. V postopku ni bilo ugotovljeno, kje je obt. Šušteršič Goršeta nagovoril, je pa to nebistveno in tudi ne predstavlja zakonskega znaka očitane kaznivega dejanja (kot tudi ne predstavlja zakonskega znaka točen čas, kdaj ga je nagovoril, saj za to zadošča časovni okvir, v okviru katerega je nedvomno dokazano, da je deloval na opisan način).

Zagovornik obt. Šušteršiča je v zvezi s kupnino 8 mio SIT navajal, da je potrebno upoštevati tudi stroške za Draučbaherjevo, ki je za Šušteršiča izterjevala terjatve. Sodišče temu ne pritruje. Res je, da je Draučbaherjeva delo za Šušteršiča opravljala za plačilo (350.000,00 SIT in provizija, kar pomeni 1 x večje plačilo, kot pred tem za HKS Sicura, iz česar logično izhaja, da je izterjevala tudi kupljene terjatve Zadruga S, ki jih je Šušteršič kupil v istem času), vendar ob dajanju ponudbe za odkup terjatev s kupnino 8 mio SIT obt. Šušteršič stroškov izterjave terjatev ni imel pred očmi in jih ni upošteval, to pa iz razloga, ker takrat še ni vedel, da bo s tem namenom »zaposlena« kakšna oseba. Navedeno izrecno izhaja iz izpovedbe Benedikove, da je bilo terjatev in dokumentacije veliko, da je bila sama zelo vpeta v drug projekt, na katerem je delala in je ugotovila, da tega ne bo zmogla sama, zaradi česar je prosila Draučbaherjevo, da ji pomaga. Tudi iz izpovedbe Draučbaherjeve izhaja, da je najprej Benedikovi razložila sistem dela izterjave, čez mesec dni pa jo je Benedikova poklicala, da se ne znajde in ji ponudila delo, ki ga je sprejela. Stroškov izterjave za obt. Šušteršiča sodišče tudi ni odštelo od prejetega skupnega zneska premoženjske koristi, saj je bila pridobljena s kaznivim dejanjem.

Sodišče je sprejelo pravno kvalifikacijo kaznivih dejanj po Kazenskem zakoniku-1.

Za storilca kaznivega dejanja se namreč uporablja zakon, ki je veljal ob storitvi kaznivega dejanja. Če se po storitvi kaznivega dejanja zakon spremeni (enkrat ali večkrat), se uporablja zakon, ki je milejši za storilca (2. odst. 7. člena KZ-1).

V KZ, ki je veljal v času storitve kaznivega dejanja, je bilo predpisano, da kaznivo dejanje »zlorabe položaja ali pravic« po drugem v zvezi s prvim odstavkom 244. člena KZ stori, kdor pri opravljanju gospodarske dejavnosti z namenom, da bi sebi ali komu drugemu pridobil premoženjsko korist ali povzročil premoženjsko škodo, izrabi svoj položaj ali prestopi meje svojih pravic ali ne opravi svoje dolžnosti, pa pri tem niso podani znaki kakšnega drugega kaznivega dejanja, z dejanjem pa je bila pridobljena velika premoženjska korist ali povzročena velika premoženjska škoda in je storilcu šlo za to, da sebi ali komu drugemu pridobi tako premoženjsko korist ali drugemu povzroči tako premoženjsko škodo. Primerjava opisov obeh kaznivih dejanj (1. odst. 244. člena KZ in 1. odst. 240. člena KZ-1) namreč pokaže, da je KZ-1 milejši za storilca (predpisana kazenska sankcija je po obeh zakonih enaka). Po KZ v krog možnih storilcev namreč sodijo vsi, ki opravljajo gospodarsko dejavnost, po KZ-1 pa je krog storilcev omejen le na osebe z vodstvenimi in nadzorstvenimi pooblastili, vsebuje pa tudi novo izvršitveno obliko zlorabe danega zaupanja. Zato je sodišče sprejelo pravno kvalifikacijo kaznivih dejanj po KZ-1.

Zagovornika obt. Goršeta sta navajala, da očitano dejanje ni kaznivo dejanje, saj pri izvajanju stečajnega postopka, konkretno v okviru podajanja predloga za prodajo terjatev, ni šlo za opravljanje gospodarske dejavnosti. Obt. Gorše tudi ni mogel storiti očitane kaznivega dejanja iz razloga, ker je o prodaji terjatev odločil sodni senat in ne obtoženec kot stečajni upravitelj, ki je le izvrševal odločitev stečajnega sodišča. Zagovornik obt. Šušteršiča pa je navajal, da zaradi akcesornosti udeležbe ne more biti kaznivo dejanje niti tisto, ki se očita obt. Jožetu Šušteršiču. Ugovora nista utemeljena.

Po določilu takrat veljavnega 5. odstavka 126. člena KZ se je za gospodarsko dejavnost štelo 1) proizvodnja in promet blaga, opravljanje storitev na trgu, bančno in drugo finančno poslovanje; 2) opravljanje dejavnosti, poklica ali nalog, za katere je predpisano ali dogovorjeno plačilo; 3) vodenje in sodelovanje pri upravljanju, zastopanju in nadzorstvu v prejšnjih točkah navedenih dejavnosti. Konkretno prodajo terjatev stečajnega dolžnika je torej uvrstiti v 2. točko zgoraj navedenega člena. V kazenskem zakoniku-1 pojem gospodarske dejavnosti ni opredeljen, zato je potrebno uporabiti sodno prakso, ki se je v zvezi s tem uveljavila in ki za opravljanje gospodarske dejavnosti sprejema splošno merilo pridobitnosti, torej pogoja odplačnosti in tržnosti. V skladu z uveljavljeno sodno prakso je torej konkretno prodajo terjatev na trgu s plačilom kupnine šteti za opravljanje gospodarske dejavnosti.

Sodišče tudi ne sprejema ugovora, da obt. Gorše ni mogel storiti očitane kaznivega dejanja iz razloga, ker je o prodaji terjatev odločil stečajni senat.

Pristojnosti stečajnega senata pri unovčevanju dolžnikovega premoženja so le, da odloči, ali se bo stečajni dolžnik prodal kot pravna oseba ali pa se bo prodajalo samo njegovo premoženje (146. člen ZPPSL), da odredi način prodaje (149. člen ZPPSL) in določi najnižjo ceno ter ostale prodajne pogoje (152. člen ZPPSL). Za izvedbo sklepov je zadolžen stečajni upravitelj, ki dela po navodilih in pod nadzorstvom predsednika stečajnega senata. Stečajni upravitelj je tisti, ki ugotovi najboljšega ponudnika in ki po zaključenem postopku za zbiranje ponudb sklene v imenu stečajnega dolžnika pogodbo s ponudnikom, ki je ponudil najvišjo ceno oziroma druge najugodnejše pogoje (4. odst. 154. člen ZPPSL).

Po določilu 2. odst. 80. člena ZPPSL stečajni upravitelj odgovarja vsakemu udeležencu v stečajnem postopku za škodo, ki mu jo prizadene namenoma ali iz hude malomarnosti. Za škodo nastalo zaradi dejanja stečajnega upravitelja, ali zaradi tega, ker je stečajni upravitelj ravnal po navodilu predsednika stečajnega senata, stečajni upravitelj ni odgovoren, razen če je na goljufiv način izposloval odobritev ali navodilo. Iz komentarja tega člena izhaja, da je protipravno vsako aktivno ravnanje oziroma vsaka opustitev stečajnega upravitelja, ki je v nasprotju s pristojnostmi (zloraba pristojnosti) oziroma obveznostmi (opustitev dolžnega ravnanja) upravitelja, določenimi z zakonom. Na goljufiv način bo upravitelj izposloval odobritev ali navodilo zlasti, če bo lažno prikazal ali zamolčal dejstva, ki so pomembna za izdajo odobritve oziroma navodila, z namenom, da pridobi takšno odobritev oziroma navodilo. Vzročna zveza med protipravnim ravnanjem in nastalo škodo obstaja, kadar ravnanja oziroma opustitve stečajnega upravitelja bodisi povzročijo zmanjšanje stečajne mase bodisi preprečijo njeno povečanje. Kot predpostavka odškodninske odgovornosti stečajnega upravitelja je določena hujša oblika krivde (naklep ali huda malomarnost). Ravnanje stečajnega upravitelja je storjeno namenoma (z naklepom), kadar ve, da bo zaradi

njegovega ravnanja nastala nedopustna posledica (škoda). Zaradi protipravnega ravnanja stečajnega upravitelja lahko nastane škoda bodisi vsem upnikom, ki imajo pravico do poplačila iz stečajne mase, bodisi samo nekaterim upnikom. Vsem upnikom bo škoda nastala, kadar bo stečajni upravitelj z zlorabo svojega položaja oziroma pristojnosti omogočil tretji osebi, da na račun stečajne mase prejme neutemeljeno korist. Škoda, ki jo utрпи posamezni upnik, je enaka razliki med poplačilom, ki bi ga upnik iz stečajne mase dosegel, če protipravnega ravnanja ne bi bilo, in poplačilom, ki ga doseže iz stečajne mase, ki je zaradi protipravnega ravnanja manjša oziroma bi bila večja, če protipravnega dejanja ne bi bilo.

Obt. Gorše se upoštevaajoč gornja določila ne more razbremeniti svoje kazenske odgovornosti z navajanjem, da je bilo sodišče tisto, ki je odredilo prodajo terjatev, saj je odobritev (prodaje na splošno in prodaje določenemu kupcu) izposloval na goljufiv način, kot je sodišče že obrazložilo, torej z lažnim prikazovanjem in zamolčanjem dejstev, ki so bila pomembna za izdajo odobritve, kar je storil z namenom, da pridobi takšno odobritev sodišča. Poleg tega pa je bila upnikom stečajnega dolžnika povzročena škoda šele s sklenitvijo pogodbe o prodaji terjatev, na podlagi katere so se denarna sredstva iz računa stečajnega dolžnika nakazovala na račun Šušteršiča, s čimer si je pridobil protipravno premoženjsko korist, le-to pa je sklenil z obt. Šušteršičem obt. Gorše in ne stečajni senat.

Krivda:

Ker podatki kazenskega spisa niso pri sodišču vzbudili prav nikakršnega dvoma v njuno prištevnost, je torej v celoti podana krivda obeh obtoženih za storjeno kaznivo dejanje.

Kazenska sankcija:

Za kaznivo dejanje zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po 2. in 1. odstavku 240. člena KZ-1 je po 2. odst. 240. člena KZ-1 predpisana kazen od 1 do 8 let zapor. Po določilu 37. člena KZ-1 se tisti, kdor drugega naklepoma napelje, da stori kaznivo dejanje, kaznuje, kakor da bi ga storil sam.

Sodišče je pri izbiri oziroma odmeri kazenske sankcije obt. Branetu Goršetu kot olajševalne okoliščine upoštevalo, da še ni bil obsojen, da je oče dveh nepreskrbljenih otrok (starih sicer že 18 in 21 let) ter časovno oddaljenost od storitve kaznivega dejanja. Drugih posebnih olajševalnih okoliščin sodišče pri obtoženemu ni ugotovilo. Kot obteževalne okoliščine pa je upoštevalo, da je obtoženec zlorabil svoj položaj stečajnega upravitelja, saj je svoje pristojnosti izvrševal v nasprotju z namenom, zaradi katerega zakon za opravljanje funkcije upravitelja te pristojnosti (upravičenja) določa. Stečajni postopek se namreč vodi zaradi uresničitve interesa upnikov, da dosežejo poplačilo svojih terjatev, torej zaradi sodnega varstva pravice upnikov, da v čim večji meri dosežejo poplačilo svojih terjatev. Obt. Gorše je deloval v nasprotju z interesi stečajnih upnikov, ki so bili zaradi uvedbe stečaja nad njihovim dolžnikom že tako prizadeti in so bili tudi v konkretnem stečajnem postopku nad HKS Sicura, v smislu, da niso bili poplačani za celotni dolgovan znesek, ki pa je bil ravno zaradi ravnanja obtoženega še dodatno zmanjšan. Upniški odbor kot zastopnik interesov vseh upnikov mu je zaupal kot strokovnjaku, ki razpolaga z ustreznimi podatki, vendar je obtoženec njihovo zaupanje izkoristil in ga zlorabil v namen pridobitve premoženjske

koristi drugemu, zlorabil pa je tudi zaupanje stečajnega senata, ki v njegovo strokovno mnenje prav tako ni dvomil in mu je prav tako zaupal. Prav zaradi svoje strokovne usposobljenosti za opravljanje funkcije stečajnega upravitelja je bil na to funkcijo tudi imenovan, in sicer s strani ministra za pravosodje, to funkcijo pa je zlorabil, kar je sodišče prav tako upoštevalo pri presoji teže kaznivega dejanja in zato njegovo ravnanje štelo še toliko bolj za zavržno. Kot obteževalno okoliščino je upoštevalo tudi njegovo ravnanje po prodaji terjatev, torej po storitvi kaznivega dejanja, saj je obt. Šušteršiču pomagal pri izterjavi terjatev. Kot obteževalno okoliščino je upoštevalo tudi višino protipravno pridobljene premoženjske koristi najmanj 196.009,54 EUR, ki predstavlja skoraj 199 sedanjih povprečnih mesečnih neto plač v R Sloveniji (Ur. l. RS, št. 46/13 – 993,70 EUR), v času sklenitve pogodbe marca 2004 pa ta znesek predstavljal celo 286 povprečnih plač (Ur. l. RS, št. 56/04 – 163.838,00 SIT). Upoštevajoč ugotovljene olajševalne in obteževalne okoliščine, ter težo kaznivega dejanja in njegovo krivdo, saj je kaznivo dejanje storil z direktnim naklepom, je sodišče obtoženemu izreklo zaporno kazen v trajanju štirih let, ki jo glede na vse navedeno ocenjuje kot primerno in pravično kazensko sankcijo.

Pri izbiri oziroma odmeri kazenske sankcije obt. Jožetu Šušteršiču je sodišče kot olajševalne okoliščine upoštevalo le, da še ni bil obsojen pred sodiščem ter časovno oddaljenost od storitve kaznivega dejanja, drugih olajševalnih okoliščin pa sodišče pri njemu ni ugotovilo. Kot obteževalne okoliščine pa je upoštevalo, da je storil kaznivo dejanje na škodo večjega števila stečajnih upnikov, da je dejanje storil iz koristoljubnosti, torej zaradi pridobitve lastne premoženjske koristi, višino protipravno pridobljene premoženjske koristi najmanj 196.009,54 EUR, ki predstavlja skoraj 199 sedanjih povprečnih mesečnih neto plač v R Sloveniji (Ur. l. RS, št. 46/13 – 993,70 EUR), v času sklenitve pogodbe marca 2004 pa ta znesek predstavljal celo 286 povprečnih plač (Ur. l. RS, št. 56/04 – 163.838,00 SIT) ter da se mu je očitala milejša oblika udeležbe, to je napeljevanje. Upoštevajoč ugotovljene olajševalne in obteževalne okoliščine, ter težo kaznivega dejanja in njegovo krivdo, saj je kaznivo dejanje storil z direktnim naklepom, mu je sodišče izreklo zaporno kazen v trajanju tri leta, ki jo glede na vse navedeno ocenjuje kot primerno in pravično kazensko sankcijo.

Stranska denarna kazen:

Po 2. odst. 45. člena KZ-1 se sme za kazniva dejanja, storjena iz koristoljubnosti, izreči denarna kazen kot stranska kazen tudi, kadar ni predpisana z zakonom ali kadar je z zakonom predpisano, da bo storilec kaznovan z zaporom ali denarno kaznijo, sodišče pa izreče kot glavno kazen zapor. Denarna kazen kot stranska kazen se torej lahko izreče le, če je bilo dejanje storjeno iz koristoljubnosti.

Sodišče je stransko denarno kazen izreklo obema obtoženima, saj sta oba kaznivo dejanje storila iz koristoljubnosti, torej z namenom pridobitve premoženjske koristi. Obt. Jože Šušteršič je s kaznivim dejanjem dejansko pridobil premoženjsko korist v višini najmanj 196.009,54 EUR. Čeprav ni dokazano (in se po obtožbi tudi ni očitalo), da je del premoženjske koristi, ki jo je s kaznivim dejanjem obeh pridobil obt. Jože Šušteršič, od obt. Šušteršiča (nazaj) prejel obt. Brane Gorše, je navedeno življenjsko logično, saj bi bilo naivno pričakovati, da bi nekdo (obt. Gorše) omogočil drugemu (obt. Šušteršiču) pridobitev velike premoženjske koristi, ne da bi bilo dogovorjeno (in realizirano), da jo v zameno del prejme nazaj od prejemnika, to je od obt. Šušteršiča.

Denarna kazen se izreka v dnevni zneskih in lahko znaša najmanj trideset, največ pa tristo šestdeset dnevni zneskov, za kazniva dejanja, storjena iz koristoljubnosti pa največ tisoč petsto dnevni zneskov.

Število dnevni zneskov denarne kazni določi sodišče z upoštevanjem splošni pravil o odmeri kazni. Višino dnevnega zneska določi sodišče tako, da upošteva višino storilčevega dnevnega zaslužka glede na uradne podatke davčnega organa in njegove družinske obveznosti (2. odst. 47. člena KZ-1). Če sodišče podatkov o storilčevem dnevnem zaslužku ne more dobiti, se kot dnevni znesek denarne kazni vzame tridesetina zadnje uradno objavljene povprečne mesečne neto plače za zaposleno osebo v Republiki Sloveniji (3. odst. 47. člena KZ-1).

Obt. Brane Gorše je oče dveh nepreskrbljenih otrok (v starosti 18 in 21 let). Čeprav je dolgoletni odvetnik, ki je dolga leta opravljal tudi funkcijo stečajnega upravitelja, pa podatki Geodetske uprave kažejo, da v Sloveniji ni lastnik nobenega nepremičnega premoženja. Ob dajanju podatkov o svojem premoženju je omenil le lastništvo dveh starodobnih avtomobilov znamke Mercedes Benz, čeprav je v resnici lastnik treh starodobnih avtomobilov znamke Mercedes Benz, katerih skupna vrednost po podatkih, ki jih je predložil državni tožilec, znaša 250.000 EUR. Do dne 23.10.2012 je bil obtoženec tudi izključni lastnik družbe Finis d.o.o. s sedežem v Savudriji na Hrvaškem, ta družba pa je družbenik družbe Era Maris d.o.o. s sedežem v Bujah na Hrvaškem, obe družbi sta imeli premoženje, kar je ob dajanju podatkov o svojem premoženju prav tako zamolčal (A420-A554). Kljub temu, da navkljub dolgoletnemu delu odvetnika in stečajnega upravitelja v Sloveniji nima nepremičnega premoženja, je evidentno, da je z delom odvetnika in stečajnega upravitelja določeno premoženje ustvaril in z njim očitno razpolagal na način, da ga je v obliki nakupa nepremičnin ali premičnin prepisal na koga drugega.

Obt. Jože Šušteršič je upokojen in po podatkih prejema le pokojnino v višini 362 EUR. Je brez otrok. Ob dajanju podatkov o svojem premoženjskem stanju je navedel, da je lastnik le enega osebnega avtomobila, čeprav je v resnici lastnik dveh osebnih avtomobilov znamke. Je tudi lastnik več nepremičnin. Do 29.10.2012 je bil lastnik 3740 delnic družbe, kar je na prvem predobravnavnem naroku dne 22.10.2012 ob dajanju podatkov prav tako zamolčal. Skupaj s svojo zunajzakonsko partnerico je ustanovitelj in lastnik družbe Dorikvan d.o.o., družba Dorikvan d.o.o. in Jože Šušteršič sta tudi lastnika družbe MC Medicor d.d., kar je ob dajanju podatkov o svojem premoženju prav tako zamolčal.

Zaradi takšnega prikrivanja dejanskega obsega premoženja obeh obtoženih, sodišču niso bile znane vse okoliščine, pomembne za določitev višine dnevnega zneska denarne kazni. Zato se sodišče ni odločilo za določitev višine dnevnega zneska ob upoštevanju meril iz 2. odst. 47. člena KZ-1, temveč je glede določitve dnevnega zaslužka uporabilo določbo 3. odst. 47. člena KZ-1, ki določa, da se kot dnevni znesek denarne kazni vzame tridesetina zadnje uradno objavljene povprečne mesečne neto plače za zaposleno osebo v Republiki Sloveniji.

Po zadnjih podatkih je znašala povprečna mesečna neto plača za zaposleno osebo v Republiki Sloveniji 998,18 EUR (Ur. l. št. 27/2013 za januar 2013). 1/30 plače znaša 33,27 EUR, toliko pa torej znaša en dnevni znesek.

Pri določitvi števila dnevni zneskov je sodišče pri obeh obtoženih upoštevalo, da še nista bila obsojena, da je obt. Gorše oče dveh sicer nepreskrbljenih otrok v starosti 18 in 21 let, da sta oba kaznivo dejanje storila iz koristoljubnosti, da je obt. Šušteršič s kaznivim dejanjem pridobil veliko premoženjsko korist, neugotovljen del nje pa tudi obt. Gorše, upoštevalo je tudi siceršnji obseg njunega ugotovljenega premoženja, ter okoliščino, da sta oba kaznivo dejanje storila na škodo številnih upnikov stečajnega dolžnika, ki so bili v stečajnem postopku že sicer oškodovani, saj niso bili poplačani v celoti, pri čemer je obt. Gorše zlorabil svoj položaj stečajnega upravitelja.

Zato je sodišče obt. Goršetu določilo denarno kazen v višini 1500 dnevni zneskov, to je 49.905,00 EUR ($998,18 \text{ EUR} : 30 = 33,27 \text{ EUR} \times 1500 = 49.905$), obt. Šušteršiču pa 1000 dnevni zneskov, to je 33.270,00 EUR ($33,27 \text{ EUR} \times 1000 = 33.270$).

Glede roka plačila denarne kazni je sodišče odločilo, da sta jo obtožena dolžna plačati v roku treh mesecev od pravnomočnosti sodbe. Če se denarna kazen ne bo dala niti prisilno izterjati, pa jo bo sodišče izvršilo tako, da bo za vsaka začeta dva dnevna zneska denarne kazni (za vsakih 66,54 EUR) določilo en dan zapora.

Odvzem premoženjske koristi:

Po določilu 1. odst. 74. člena KZ-1 nihče ne more obdržati premoženjske koristi, ki je bila pridobljena s kaznivim dejanjem ali zaradi njega. Storilcu ali drugemu prejemniku koristi se odvzamejo denar, dragocenosti in vsaka druga premoženjska korist, ki je bila pridobljena s kaznivim dejanjem ali zaradi njega, če pa mu jih ni mogoče odvzeti, se mu odvzame premoženje, ki ustreza premoženjski koristi (1. odst. 75. člena ZKP). Če storilcu ali drugemu prejemniku koristi ni mogoče odvzeti premoženjske koristi ali premoženja, ki ustreza premoženjsko koristi, se mu naloži, da mora plačati denarni znesek, ki ustreza tej premoženjski koristi (2. odst. 75. člena KZ-1).

Obt. Jože Šušteršič je z obravnavanim kaznivim dejanjem pridobil protipravno premoženjsko korist v višini 196.009,54 EUR. S tem denarjem več ne razpolaga, saj je denarna sredstva, ki so pritekala na njegov tekoči račun od leta 2004 dalje sproti dvigoval. Zato mu je sodišče na podlagi 2. odstavka 75. člena KZ-1 navedeni znesek naložilo v plačilo.

Premoženjskopравни zahtevki:

Sodišče je na podlagi 2. odstavka 105. člena ZKP osebe – upnike stečajnega dolžnika HKS Sicura s priglašeni premoženjskopravni zahtevki napotilo na pravdo, saj podatki kazenskega spisa niso dali zanesljive podlage za razsojo oziroma je sodišče zaključilo, da ni stvarno pristojno za odločitev o premoženjskopravni zahtevkih.

S kaznivim dejanjem je bila oškodovana stečajna masa stečajnega dolžnika HKS Sicura in preko stečajne mase upniki stečajnega dolžnika. Stečajni postopek nad HKS Sicuro je bil končan v letu 2011.

Obt. Jožetu Šušteršiču je bilo s sodbo naloženo, da plača znesek 196.009,54 EUR, ki

predstavlja znesek protipravno pridobljene premoženjske koristi. V primeru plačila bo navedeni znesek predstavljal t.i. pozneje najdeno premoženje, ki pripada stečajnemu dolžniku in velja glede razdelitve tega premoženja določilo sedaj veljavnega 380. člena Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (ZFPPID). V 380. členu tega zakona je namreč določeno, da če se premoženje, ki je pripadalo stečajnemu dolžniku, najde, potem ko je sodišče izdalo sklep o končanju stečajnega postopka, se na predlog upnika, ki je bil v stečajnem postopku nad dolžnikom upravičen opravljati procesna dejanja in do konca stečajnega postopka to njegovo upravičenje ni prenehalo, ali družbenika stečajnega dolžnika začne stečajni postopek nad tem premoženjem. V stečajnem postopku nad pozneje najdenim premoženjem se terjatve upnikov ne prijavijo znova, temveč se pri razdelitvi razdelitvene mase, dosežene z unovčenjem pozneje najdenega premoženja, upoštevajo samo terjatve, ki so bile priznane v stečajnem postopku nad stečajnim dolžnikom.

Stroški postopka:

Ker sta bila obtožena spoznana za kriva, sta dolžna plačati stroške tega kazenskega postopka.

Čeprav je obt. Brane Gorše oče dveh nepreskrbljenih otrok (v starosti 18 in 21 let) in se od dne 15.2.2013 nahaja v priporu, dejstvo lastništva treh starodobnih avtomobilov znamke Mercedes Benz v skupni vrednosti 250.000 EUR (ob dejstvu neugotovljenega drugega premoženja, ki ga je zagotovo ustvaril z dolgoletnim delom odvetnika in stečajnega upravitelja) omogoča zaključek, da je obtoženec sposoben plačati stroške kazenskega postopka brez škode za lastno vzdrževanje oziroma vzdrževanje svojih otrok.

Obt. Jože Šušteršič je brez otrok, upokojen in po lastni navedbi prejema le pokojnino v višini 362 EUR. Je lastnik dveh osebnih avtomobilov znamke Opel Frontera in Mercedes Benz ter lastnik več nepremičnin (zemljiških parcel in stavb). Določena denarna sredstva je dne 29.10.2012 pridobil s prodajo večjega števila delnic (3740). Je solastnik družb Dorikvan d.o.o. in MC Medicor d.d.. Glede na tako ugotovljen večji obseg premoženja je tudi obtoženi Šušteršič stroške tega postopka sposoben plačati brez škode za lastno vzdrževanje.

PRAVNI POUK: Zoper sodbo je dovoljena pritožba v roku 15 dni od prejema pisnega odpravka sodbe. Pritožbo je potrebno vložiti pisno v dveh enakih izvodih ali jo vložiti ustno na zapisnik pri tem sodišču. Pritožba je pravočasna, če je oddana zadnji dan pritožbenega roka priporočeno po pošti, o njej pa bo odločalo Višje sodišče v Ljubljani.

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI Ljubljana, dne 26.4.2013

ZAPISNIKAR
KRISTJAN GUČEK l.r.

OKROŽNA SODNICA
DEJANA FEKONJA l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
dne 05. 06. 2013 20

Podpis pristojne
sodnice: